ALICIA THOMPSON

Râul speranței

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Căldura matinală anunța o zi toridă când Valecia Jordan pătrunse în sufrageria hotelului. Atmosfera era înăbușitoare; umiditatea înconjurătoare se îmbina cu aroma copleșitoare și persistentă a florilor tropicale; doar un ventilator fixat în tavan dădea o oarecare răcoare. Valecia se îndreptă repede spre o masă situată în apropierea ferestrelor mari. De-abia se așezase și un chelner cu tenul mat îi așeză în față un mic dejun pe cât de copios, pe atât de apetisant. Tânăra fată oftă mulțumită. De când Peter Lansing rupsese brutal logodna, nu avusese nicio singură clipă de destindere.

Primul contact cu Brazilia îi părea ireal. Câteva zile mai înainte, în California, îl ajuta încă pe profesorul său, doctorul Paul Green – eminent geolog – să pregătească o expediție în Amazonia. Celebrul explorator Dirk Chandler trebuia să participe la ea. În ultimul minut, doctorul Green îi propusese

Valeciei să-l înlocuiască. Să facă echipă cu Dirk Chandler! Tânăra fată nu îndrăznea să creadă. Bărbatul al cărui nume era asociat cu al celor mai bogate și mai frumoase femei, din Statele Unite; cel care, după fiecare din expedițiile sale triumfătoare, ținuse "prima pagină" a revistelor americane! La ideea de a-i fi aproape, Valecia era înmărmurită. Totuși, foarte repede, entuziasmul și tinerețea sa învinseseră; acceptă contractul.

O săptămână mai târziu, instalată confortabil în fața unei cești cu cafea fierbinte, era punctuală la întâlnirea stabilită de explorator. Pradă unei ușoare îngrijorări, se simțea nervoasă și se temea de această primă întâlnire. Totuși era mai seducătoare ca niciodată; o urmă de rimel pe genele lungi de culoare deschisă îi accentua profunzimea privirii și părul de un blond-venețian încadra o față cu trăsături delicate. Un șort și o bluză de culoare kaki îi puneau în valoare silueta suplă și armonioasă.

După un timp, ușa restaurantului se deschise, lăsând să treacă un bărbat înalt și subțire. Hainele de un alb imaculat îi subliniau tenul bronzat. Se opri, strălucind în lumina soarelui. Toate privirile se întoarseră spre el. Însăși Valecia se simți ca magnetizată de acel trup vibrând de o puternică energie. Bărbatul își scoase casca în stil colonial, eliberând o masă de păr negru ca smoala. Dirk Chandler!

Tânăra fată îl examină cu un aer perplex; părea mai tânăr decât în fotografii, diferit, poate mai energic... Ochii de un albastru-intens, contrastau ciudat cu fața sa cu trăsături colțuroase, tăbăcită de soare.

Dirk Chandler înainta spre ea.

– V.E. Jordan? întrebă, suspicios.

– Da, Valecia Ellen. Încântată să vă cunosc, domnule Chandler, spuse ea zâmbind.

Nemișcat, exploratorul ignoră deliberat mâna întinsă spre el. Atitudinea sa severă reflecta o enervare de-abia stăpânită. Totuși, după câteva clipee începu să se destindă; agresivitatea i se transformă treptat într-un interes aproape senzual pentru tânăra persoană pe care o avea în față.

Valecia își lăsă brațul să cadă încet. Era hipnotizată; țintuită locului de aroganța lui Dirk Chandler. Dar foarte repede, simți că se înfurie și decise să reacționeze.

– Întotdeauna vă întâmpinați colegii în acest mod? îl întrebă tăios.

– Green nu mi-a spus că acel "coleg" care trebuia să-l înlocuiască este femeie.... spuse el încet... și pe deasupra, tânără și frumoasă.... Dacă nu erați atât de șireată, v-așsi fi putut lua drept o studentă din primul an...

– Șireată? Ce vreți să spuneți?

– Green este ambițios; mă întrebam de ce renunțase la această expediție în folosul unui confrate. Acum, știu...

– Nu înțeleg! se miră Valecia, dezorientată.

– Nu faceți pe naiva! o întrerupse dur exploratorul. Unei persoane atât de frumoase ca dumneavoastră, nu-i lipsesc mijloacele de a influența un bărbat bătrân.

Valecia nu-și credea urechilor.

– Așadar, după dumneavoastră, l-aș fi sedus pe doctorul Green cu singurul scop de a explora valea Curcubeului! exclamă tânăra fată, cu vocea vibrând de indignare.

– S-a mai văzut deja...

Valecia era stacojie. Oare cum putea fi atât de nedrept? Nimeni n-o tratase astfel vreodată!

– Țin să vă precizez, domnule Chandler, declară ea, că-mi pregătesc un doctorat în geologie. Doctorul Green este profesorul meu și nimic mai mult. Pe de altă parte, am toate diplomele cerute pentru a participa la lucrările dumneavoastră.

– Oh, nu mă îndoiesc de asta, domnișoară Jordan, sau poate doamnă Jordan? adăugă Dirk pe un ton domolit.

– Domnișoara Jordan!

Dirk izbucni în râs și brusc, Valecia simți o emoție ciudată. Oare cum acest bărbat, care acum cinci minute, acționase față de ea cu un dispreț total, i se putea părea acum atât de seducător?

Vocea lui Dirk o scoase din gânduri.

– Vă rog, domnișoară Jordan, luați loc, îi propuse politicos. Ne vom simți mai comod, pentru a discuta.

La un semn al tânărului bărbat, chelnerul aduse două cești cu cafea fierbinte.

– Trebuie să vă mărturisesc un lucru, reluă el în cele din urmă: demersul dumneavoastră mă miră! V-am consultat dosarul: aveți douăzeci și cinci de ani și un număr impresionant de certificate. Oare de ce o fată tânără, de vârsta dumneavoastră, ar merge să se îngroape în pădurea virgină? Până acum n-am

cunoscut decât una care a fost la înălțime.... Green nu se oprește din elogii în legătură cu dumneavoastră, dar raportul său este incomplet. Ori, eu nu plec niciodată fără să cunosc toți membrii echipei; vorbiți-mi despre dumneavoastră, domnișoară Jordan.

Valecia se înfioră. Dirk uza de farmecul său; oare îi va putea rezista? Profund tulburată, trebui să facă un efort supraomenesc pentru a-și reveni.

– Ei bine, începu cu o voce nesigură, mama este braziliancă și părinții mei s-au întâlnit la Rio. Ca întotdeauna, tata era în căutare de pietre. Le colecționează. S-au căsătorit, apoi s-au întors să trăiască în California, la ferma noastră. Acolo am crescut eu. Mama îmi vorbea despre copilăria sa în Brazilia; tata mă ducea să străbat cu el Munții Stâncoși, pentru a găsi minerale prețioase. I-am împărtășit foarte repede pasiunea. La universitate m-am orientat în mod firesc spre geologie. Astfel l-am întâlnit pe doctorul Green. Am participat la cea mai mare parte dintre lucrările sale.

– Mi-a spus asta. Dar ce știți despre valea Curcubeului?

– Am studiat subiectul foarte mult timp; după o veche legendă, locul este plin de aur, diamante și smaralde. Astăzi, anumite publicații confirmă existența acestei văi. Ar fi o descoperire extraordinară, un zăcământ unic în lume! exclamă Valecia, entuziasmată.

Dirk Chandler o observa cu atenție.

– Nu pun la îndoială competența dumneavoastră profesională, domnișoară Jordan, declară el brusc. Dar știți oare

la ce vă expuneți? Luni întregi de oboseală și neliniște prin regiuni neexplorate; asta necesită o rezistență fizică excepțională. Să nu contați pe un regim de favoare!

– Oh, mă voi descurca foarte bine, exclamă Valecia, plină de speranță.

Fața exploratorului se întunecă; trăsăturile i se crispară.

– Vă acord încredere, replică el dur. Sunteți superbă! Desigur veți avea ocazia să vă dovediți meritele.... Dar vă previn: doctorul Green era o pradă ușoară; cu mine va trebui să schimbați metoda!

– Oare ce insinuați? exclamă revoltată Valecia.

– Nu faceți pe inocenta! Jungla trezește uneori instincte neștiute, dar nu voi ceda niciunei provocări.

– O brută, o ființă vulgară și grosolană, iată ce sunteți! izbucni tânăra fată, incapabilă să se mai controleze mult timp. Cine vă credeți? Orice ați crede, nu toate femeile sunt gata să vă cadă în brațe!

– Ce număr strălucit, domnișoară Jordan! Era gata să cred în sinceritatea dumneavoastră.

– Dacă asta poate să vă liniștească, să știți că pretinsul dumneavoastră farmec mă lasă indiferentă.

Inima Valeciei bătea să-i spargă pieptul, dar ridică mândră capul și susținu privirea lui Dirk.

Acesta schimbă brusc subiectul.

– Ce crede logodnicul dumneavoastră despre această expediție? o întrebă pe nepusă masă.

Valecia lăsă ochii în jos. Chipul lui Peter îi apăru în mod dureros. O imensă tristețe i se zugrăvi pe față.

– Viața mea personală nu vă privește, afirmă cu hotărâre.

– Să nu credeți asta, remarcă amabil exploratorul. Când șase persoane trăiesc împreună timp de aproape o lună, nu se pune problema ca cineva să ofteze după cel pe care-l iubește...

– Nu mai înțeleg! replică ironic tânăra fată. Doar acum o clipă mă acuzați că vreau să vă prind în plasă!

Valecia își aruncă părul pe spate. Doi ochi foarte albaștri, adânci și de nepătruns, erau ațintiți cu insolență asupra ei.

– Nu vă temeți, domnule Chandler, n-am nicio legătură sentimentală. Mă interesează doar munca mea, adăugă Valecia.

Un fulger de triumf se aprinse în privirea lui Dirk.

– Oricum, sunteți prea tânără. Nu vă pot asigura securitatea, spuse pe un ton autoritar.

– N-am nevoie de dumneavoastră ca gardă de corp, exclamă Valecia, exasperată de schimbările de tactică ale însoțitorului său. M-am aflat în situații mult mai periculoase! În plus, știu să mă folosesc de un cuțit pentru a mă apăra.

– Mă impresionați! o asigură Dirk, ironic. Dar prefer să lucrez cu bărbați.

Tânăra fată îl măsură cu un aer sfidător. Era gata să-i replice, dar tăcu. Se simți brusc foarte obosită. La ce bun să se încăpățâneze? Lupta era inegală. De ce să nu se întoarcă în California?... Era exact ce dorea el! Nu-i va face această plăcere! Pe de altă parte, doctorul Green îi acordase toată încrederea;

trebuia să se arate demnă de ea. Gata să-și joace ultima șansă, Valecia îl privi pe Dirk fără să clipească.

– Este regretabil, domnule Chandler, deoarece sunt singura persoană în stare să-l înlocuiască pe profesorul meu. Aveți nevoie de mine și o știți! Să facem un armistițiu!

Oare care va fi reacția lui Dirk Chandler? Se va supune acestui ultimatum? Valecia se îndoia. Părea nehotărât și fața lui reflecta o ostilitate crescândă. Ochii îi străluceau de mânie; degetele băteau nervoase în masă. Totuși, sub acest aer mânios, Valeciei i se păru că ghicește o anumită senzualitate.

Dirk își reveni subit și-și trecu îndelung mâna prin păr.

– Bine, spuse el. Duceți-vă și pregătiți-vă lucrurile. Vă voi vedea în camera dumneavoastră.

Valecia se pregătea să riposteze, când fulgerând-o cu privirea, Dirk o reduse la tăcere. Se ridicară, ieșiră din sufragerie și așteptară ascensorul. Valecia nu avea decât o grabă: să se afle singură. Cabina se opri la etajul al doilea. Nerăbdătoare, tânăra fată își scoase repede cheia și se îndreptă cu pas hotărât spre ușa camerei sale. Se rezemă o clipă de ea, apoi întoarse încet capul. Dirk îi luă atunci cheia din mână. Îngrozită, Valecia își încrucișă imediat brațele la piept, într-un gest de apărare. Totuși, intențiile lui Dirk erau cu totul altele: se aplecă și deschise ușa.

– Să fiți jos într-o jumătate de oră, îi ordonă scurt.

Se întoarse și se îndepărtă.

După un oftat de ușurare, tânăra fată își adună puterile și pătrunse în cameră. Decorul prietenos și intim invita la relaxare.

Câteva gravuri judicios alese, puneau în valoare culoarea deschisă a pereților și lângă pat, pe o etajeră din lemn închis la culoare, înflorea un superb buchet de flori albe.

Valecia se întinse pe cuvertura delicat brodată și închise ochii.

Cu ce drept se arată atât de arogant? își spuse într-o tresărire de revoltă. Ar trebui să știe că nu va obține nimic prin încercările de intimidare!

Când se simți puțin mai relaxată, se ridică: timpul o presa. Își împături cu grijă hainele simple și ușoare pe care le prevăzuse pentru călătorie, apoi își închise valizele.

Scăpată de această corvoadă, împinse ușa băii, aruncă o privire admirativă asupra amenajării moderne și funcționale a încăperii, apoi se așeză în fața măsuței de toaletă, în fața oglinzii.

Întrevederea cu Dirk o pusese la încercare și pe trăsăturile ei se citea încă urma unei puternice tensiuni nervoase. Se hotărî să se machieze, dar puțin ruj pe buze fu suficient pentru a-i reda imediat toată strălucirea. Își privi nemișcată imaginea: fața era roz de emoție și ochii limpezi străluceau de o lumină ciudată. Valecia nu se putu amăgi mai mult timp, o forță irezistibilă o atrăgea spre Dirk...

"Atenție, își spuse, poate ai câștigat o bătălie, dar Dirk Chandler este cel care câștigă războaiele".

***

Așezată în hol, Valecia îl aștepta pe Dirk, când un bărbat se apropie de ea. Cu o înfățișare încă tânără, avea totuși fața brăzdată de riduri.

– Domnișoara Jordan? o întrebă.

– Ea însăși, răspunse Valecia.

– Încântat să vă cunosc. Sunt Talcan Wheeler, fotograful expediției

– Domnule Wheeler! Vă consider fotografiile minunate, sunt una dintre cele mai înflăcărate admiratoare ale dumneavoastră!

– În acest caz, vom deveni foarte repede prieteni buni. Spuneți-mi Wheeler, vreți?

Tânăra fată părea surprinsă.

– Cum m-ai recunoscut? se miră ea.

Wheeler luă loc alături.

– Înaltă și zveltă, păr de aur și o privire care face soarele să pălească! Iată portretul pe care valorosul nostru șef, Dirk Chandler vi l-a făcut, declară Wheeler, malițios. L-am părăsit acum o clipă și crede-mă, nu părea să fie într-o dispoziție bună; se învârte ca un urs în cușcă! Acceptă cu greu că ești atât de hotărâtă; nicio femeie nu i-a rezistat vreodată!

– Ce are atât de special? exclamă Valecia cu ingenuitate.

Wheeler ridică din umeri.

– Este foarte simplu. Reușește acolo unde toți ceilalți dau greș. Este american, dar se deplasează în lumea întreagă. Îndată ce un guvern este confruntat cu o problemă spinoasă, face apel la Dirk. Totuși, în junglă este cel mai în largul său. A fost

mercenar și cunoaște bine terenul. L-am văzut la lucru: am muncit deseori împreună. Câteva articole din ziare și povestea aventurilor sale l-au făcut celebru.

– Îi cunosc scrierile, dar ce fel de bărbat este?

– Am ajuns aici! spuse Wheeler, cu un zâmbet ironic în colțul gurii. Dirk Chandler seducătorul! Desigur, ești la curent.

– Nu.... deloc, obiectă Valecia. "Se spune", nu mă interesează.

Privirea lui Wheeler deveni pătrunzătoare.

– Ei bine, indienii din Amazonia îl consideră un adevărat erou. Vrei să știi de ce?

– Oh, povestește-mi! exclamă tânăra fată cu ochii măriți de curiozitate.

– Indienii cred că jaguarul este reîncarnarea unei femei frumoase și independente. Pentru nimic în lume n-ar ucide una dintre aceste feline. Le este teamă să suprime un suflet. Doar câțiva bărbați aleși de trib au acest privilegiu. Este vorba atunci de un ritual sacru, prin care vânătorul își însușește forța animalului. Cel care învinge jaguarul va deveni stăpânul femeii. Prietenul nostru Dirk s-a identificat cu această legendă... Fiecare cucerire îl face tot mai disprețuitor față de sexul feminin. Să frângă inimi este divertismentul său favorit! Un sfat, nu te îndrăgosti de el!

– Nu pari să-l placi foarte mult, îndrăzni Valecia.

– Îi respect competența; dar să spunem... că preferăm să păstrăm distanța.

Impresionată de povestirea fotografului, Valecia rămase gânditoare. Cum oare, în timpurile noastre, cineva putea trece drept semizeu? Desigur, avea farmec... Chiar ea era gata să cedeze. Dar ce se ascundea în spatele acestei măști?

Aici ajunsese cu gândurile, când Dirk intră în hol, cu pas suplu și hotărât. Toată atitudinea sa trăda o personalitate puternică și energică.

– Ați făcut cunoștință? murmură el.

– Da, răspunse Wheeler.

– Asta ne va face să câștigăm timp, spuse Dirk cu o voce ciudat de blândă, întorcându-se spre Valecia. Să știți că vă mai puteți schimba părerea, domnișoară Jordan.

Tânăra fată respiră profund.

– Bunăvoința dumneavoastră mă emoționează, domnule Chandler, dar sunt foarte hotărâtă să particip la această expediție.

– Odată ajunși în acele locuri, va fi prea târziu să renunțați. Jungla îi elimină pe cei slabi! Plecăm să muncim, amintiți-vă de asta.

– Descrierea dumneavoastră este îngrozitoare, remarcă Valecia pe un ton ironic. Dar poate încercați să mă speriați?

– Ei bine, da! Bănuiți măcar ce vă așteaptă acolo?

– Domnule Chandler! Să urmezi studii universitare presupune un minimum de inteligență. Pe de altă parte, sunt destul de mare pentru a lua singură decizii. Am vorbit deja despre toate acestea de dimineață, n-are rost să insistați.

Un zâmbet amuzat flutură o clipă pe buzele lui Dirk, dar își reveni imediat; trăsăturile i se înăspriră. Fără o vorbă, puse mâna pe rucsacul tinerei fete și o luă de braț, conducând-o repede spre un taxi care staționa în fața hotelului.

– Urcați, îi ordonă, suntem grăbiți.

Valecia luă loc între cei doi bărbați. Murea de curiozitate, dar descurajată de tăcerea însoțitorilor consideră mai prudent să tacă.

– Încetați să vă mai chinuiți. Dacă aveți să-mi puneți întrebări, vă ascult, declară Dirk, împingând pe frunte ochelarii de soare care-i ascundeau privirea.

Valecia se înfioră. "Cum pot fi niște ochi atât de albaștri?", se gândi. Prezența lui Dirk o tulbura, dar trebuia să-și ascundă emoția.

– Unde mergem? întrebă ea pe un ton tăios.

– Să luăm un avion care ne va lăsa la Sao Catrimani, răspunse exploratorul. Acolo ne așteaptă niște ghizi, cu tot materialul. Vom porni la drum spre Rio Negro.

– Ghizi! exclamă Wheeler pe un ton sarcastic. Vrei să spui mână de lucru!

Ignorând remarca mușcătoare a fotografului, Dirk continuă:

– Valea Curcubeului se întinde între Rio Negro și Amazonia, foarte aproape de granița columbiană. Regiunea nefiind explorată niciodată, noi suntem cei care o vom descoperi.

O căldură neobișnuită străbătea din cuvintele lui Dirk. Nu exista nicio îndoială, meseria sa îl pasiona. "Dacă ar fi măcar mai

puțin arogant, își spuse Valecia. Avem atât de multe lucruri în comun!"

– Așadar, munca mea nu va începe decât în vale? îl întrebă.

– Da și nu, vom prospecta de-a lungul călătoriei. Dar teritoriile pe care le vom străbate sunt populate de indieni sălbatici; această misiune este una dintre cele mai primejdioase care au fost organizate.

Sunteți atât de tânără.

Dirk rosti aceste ultime cuvinte cu atâta sinceritate, încât Valecia fu emoționată.

– Nu vă faceți griji, domnule Chandler, țin să trăiesc această aventură, murmură.

Dirk rămase tăcut și pe buze îi apăru un zâmbet neîncrezător.

Taxiul se apropie de un chei, unde munceau niște docheri.

Valecia era uluită.

– Liniștiți-vă, domnișoară Jordan, vom lua un avion până la San Catrimani, explică Dirk. Există două sau trei piste de aterizare acolo; nu sunt în stare foarte bună, dar este singura soluție.

Mașina se opri și cei trei pasageri se îndreptară spre un hidroavion staționat la câțiva pași. De-abia se instalaseră că aparatul și aluneca deasupra râului. Rapid, apele noroioase ale Amazonului se amestecară cu cele și mai închise la culoare ale lui Rio Negro. O vegetație deasă și luxuriantă mărginea fluviul.

Peisajul era splendid și Wheeler puse mâna pe aparatul de fotografiat.

– Întotdeauna fac câteva fotografii la plecare, spuse, adresându-se Valeciei, asta aduce noroc! Vei vedea, regiunea aceasta este de o frumusețe surprinzătoare.

– Priviți la stânga, făcu Dirk, întinzând brațul.

În mijlocul unui spațiu despădurit, apăruse o colibă rotundă în jurul căreia se agita un trib de indieni. Speriați de zgomotul motorului hidroavionului, unii alergară să se ascundă în pădure.

– Probabil sunt "Catukino", declară Dirk, dar este greu să te pronunți.

– Trăiesc toți în coliba aceea? se miră Valecia.

– Este destul de spațioasă pentru a adăposti un sat întreg, afirmă exploratorul.

Aplecându-se spre hublou, Valecia se apropiase pe nesimțite de însoțitorul său. Apropierea acestui bărbat începea s-o amețească. Respirația lui Dirk îi mângâie ușor obrazul, când reveni brutal la realitate.

– Îmi pare rău, exclamă Valecia, îndreptându-se repede.

Cum oare simpla atingere a lui Dirk o putea tulbura atât de profund? Ochii albaștri ai tânărului bărbat străluciră de maliție.

Valurile erau acum de un alb ca laptele.

– Suntem deasupra la Rio Branco, anunță Dirk. Sosim la Sao Catrimani. Iată misiunea. Un vapor ne va lua pe toți trei să facem o călătorie!

Câțiva indieni, în picioare pe chei, se pregăteau să-i întâmpine pe nou-sosiți. După manevre abile, hidroavionul, asemenea unui pescăruș uriaș, se așeză pe dig.

– Îl vedeți pe indigenul acela, acolo, cu o pălărie mare pe cap? o întrebă Dirk pe Valecia, ei bine, este Tupa, un "yanomano". Nu cunoaște decât câteva cuvinte englezești, dar nu există ghid mai bun în toată regiunea.

Pilotul opri aparatul și întrerupse motorul.

Dirk sări pe chei, apoi îi întinse mâna tinerei fete. Ea o luă, cu inima palpitând. Nu se simțise niciodată atât de slabă, atât de lipsită de rezerve. "Trebuie neapărat să-mi stăpânesc emoțiile", își spuse, încercând să-și regăsească puțin sânge-rece.

– Vom petrece noaptea aici? întrebă pe un ton care se voia natural.

– Da, mai avem de pus la punct niște detalii. Isabelle Santos ne oferă ospitalitate. Vă veți înțelege foarte bine, este fermecătoare. Având o avere imensă, a hotărât să se consacre mai mult dezmoșteniților. Aici, se ocupă de toate. Profitați de această pauză, domnișoară Jordan, nu se știe niciodată ce ne rezervă viitorul, încheie Dirk.

Cu aceste cuvinte, se întoarse și porni la drum.

Oare ce voia exact? S-o descurajeze? Valecia se hotărî să nu-și mai pună întrebări, dar o obseda imaginea Isabellei. Descrierea lui Dirk era atât de vagă! De ce să vii să te îngropi în acest sat, când ești bogată și frumoasă pe deasupra?

Intrigată, Valecia nu făcu totuși niciun comentariu; își luă geanta de călătorie, o puse pe umăr și-și urmă însoțitorul.

Drumul care mergea de-a lungul cheiului dădea într-o piață din pământ bătătorit. În jur, dispuse în cerc, se înălțau colibe

având deasupra un acoperiș din paie. Sătenii, așezați pe prag, asistau curioși la sosirea echipei. Copiii, pe jumătate goi, alergau în toate direcțiile pentru a anunța vestea.

Năucită de această agitație, tânăra fată își plimbă privirea dincolo de colibe. Cât vedeai cu ochii, se întindea pădurea: o masă verde-închis de trunchiuri și liane, luminată ici și colo de enorme buchete în culori strălucitoare. Din această întindere întunecată, se ridicau mii de zgomote. Amestecându-se cu murmurul vântului, strigătele maimuțelor speriate, care săreau din cracă în cracă, răspundeau uguirile papagalilor moțați, cocoțați în vârful arborilor.

Valecia se minuna la fiecare pas.

Deodată, zări la distanță o construcție mică având un vag aspect colonial, care se distingea din toate punctele de vedere de locuințele locale. Pe același plan, casa părea destul de modestă. Pereții erau deschiși la culoare și fațada, văruită, era înfrumusețată de un gang acoperit cu o streașină.

În față, se întindea o grădină înconjurată de o împrejmuire din lemn alb. Aleile, înguste și șerpuite înconjurau părți ale grădinii unde înfloreau flori de o rară frumusețe, iar pe una din laturi șerpuia un pârâu foarte mic.

Totul contrasta ciudat cu restul peisajului.

Urmat de Valecia, Dirk împinse poarta.

Rezemată în coate de balustradă, o tânără femeie zveltă îi aștepta.

Capitolul 2

În fața Isabellei Santos, Valecia rămase uluită. Și-o imaginase ca pe o doamnă de o anumită vârstă; acum, avea în față o femeie tânără de aproximativ treizeci de ani și de o frumusețe incredibilă. Isabelle avea un trup subțire, cu forme plăcute și armonioase. Pe chipul, încadrat de bucle brune, străluceau niște ochi straniu de negri. Valecia simți brusc o ușoară înțepătură în inimă: zâmbetul seducător nu-i era necunoscut. Foarte repede, în minte i se contură o imagine.... Dirk și Isabelle fotografiați alături.

– Bine ați venit, făcu Isabelle pe un ton călduros. Dirk m-a anunțat de sosirea dumneavoastră. Mi-a spus chiar că sunteți frumoasă, dar era departe de realitate! adăugă ea, aruncând o privire veselă în direcția exploratorului.

– Bună ziua, Dirk.

Bună ziua, domnule Wheeler.

Wheeler se aplecă ușor spre mâna întinsă de Isabelle, în timp ce Dirk, cu fața întunecată, dădu cu aroganță din cap.

– Veniți, prânzul este servit pe terasă, anunță tânăra femeie, luând-o pe Valecia de brat.

– Vom veni și noi, bombăni Dirk, ursuz. Trebuie să descărcăm avionul.

Cele două femei pătrunseră într-o căsuță cu aspect simplu și modest.

– Dirk este destul de capricios, declară Isabelle râzând. Îl cunosc atât de bine! Trebuie să fii nebună pentru a vrea să-l urmezi o lună în junglă!

Valecia izbucni în râs.

– Poate aveți dreptate, răspunse, cucerită de farmecul și de spontaneitatea Isabellei. Dar călătoria aceasta este foarte importantă pentru mine! Dacă domnul Chandler este prea nesuferit, voi încerca să trec peste asta!

– Ești extraordinară, Valecia! Admir pe oricine are curajul să-l suporte pe Dirk. Să mă înțelegi bine: am multă afecțiune pentru el, dar este greu de trăit împreună.... Să nu te lași impresionată.

– Îl cunoști pe Wheeler? întrebă Valecia.

Isabelle se îndreptă spre barul așezat pe un perete al verandei.

– În sănătatea noii mele prietene, spuse oferindu-i Valeciei un pahar cu suc de fructe. Îmi vorbeai de Wheeler; este un bărbat de lume. Nu vei avea probleme cu el.

– Dar de ce acea rivalitate dintre ei?

– Este o poveste veche, care mi-a fost transmisă. S-a petrecut la Rio. Wheeler era pe punctul să se căsătorească și era foarte îndrăgostit de logodnica sa. În acea clipă a sosit Dirk. Prietena lui Wheeler a lăsat totul pentru a-l urma. Dirk, a acceptat această situație; în dragoste, nu se implică niciodată... Totuși, lucrurile au luat o întorsătură proastă și el a preferat să-și recapete libertatea. Wheeler nu i-a iertat niciodată ceea ce a considerat o trădare.

Valecia reflectă. Acum, atitudinea lui Wheeler i se părea mult mai de înțeles.

– Și totuși, pare că-i unește o legătură, remarcă ea. Wheeler îl admiră pe Dirk.

– Și Dirk apreciază talentul lui Wheeler, trase concluzia Isabelle.

Valecia își adună curajul pentru a-i pune întrebări care-i stăteau pe suflet de mult:

– Oare acum, domnul Chandler se interesează..... de cineva în mod special?

– Dirk este ca vântul, răspunse Isabelle, cu o voce ciudată. Rătăcește... Toate femeile îl adoră; nici eu nu m-am abătut de la regulă.... adăugă ea în șoaptă.

Aerul era încărcat de rivalitate.

– Nu este ceea ce crezi, continuă Isabelle. L-am cunoscut pe Dirk la Rio, în timpul unei serate. Era atât de deosebit de bărbații pe care-i întâlnisem mai înainte! Credea în meseria sa.

Cu el, am descoperit Amazonia. De atunci, am înțeles că viața mea era aici, în mijlocul acestor oameni zdrobiți de mizerie. Dirk a pus să se renoveze misiunea și să se construiască această căsuță. De asemenea, l-a convins pe tata să aloce fonduri pentru construirea unui spital. Aici, sunt fericită.

Din fotoliul său, Valecia putea să admire grădina și lăsându-și privirea să rătăcească, se întrebă: cine era în realitate Dirk? Isabelle îl prezenta ca pe o ființă bună și generoasă, dar ei i se părea că era singura care-l vedea din acest unghi. De ce? Brusc, inima Valeciei se strânse; o bănuială îi apăru în minte. Dirk și Isabelle or fi?...

O voce melodioasă o scoase din gânduri.

– Nu știu încă nimic despre dumneata, Valecia, spuse Isabelle pe un ton prietenos.

Valecia refuzase mereu să-și amintească de trecut. Poate venise timpul să vorbească despre el cuiva?

– Am fost logodită, șovăi tânăra fată, dar ne-am despărțit...

Tăcu, cu inima strânsă de emoție.

– Iartă-mă, exclamă Isabelle. Sunt indiscretă. Sunt sigură că-ți vei găsi liniștea în valea Curcubeului și cine știe.... bărbatul visurilor dumitale!

– Țin un toast! declară Dirk, trecând pragul verandei. Bere și suc de roșii și două pahare, te rog, Isabelle. Doar dacă Wheeler n-a făcut legământ de abstinență!

– Am nevoie de un întăritor, făcu acesta din urmă aruncându-i Valeciei o privire complice. Voi bea o bere.

– Cred că prânzul este servit, anunță Isabelle. Valecia, vei gusta bucătăria braziliană. Dirk o adoră: când este aici, îi gătesc eu însămi.

– Mâncați cu poftă, sugeră ironic Dirk. Curând vom fi supuși unui alt regim.

După terminarea mesei, Isabelle îi propuse Valeciei s-o ducă să viziteze așezămintele. Aceasta acceptă și se îndepărtară amândouă spre misiune.

– Un medic și o infirmieră s-au stabilit aici, explică Isabelle Santos. La intervenția lui Dirk, guvernul și-a asumat toate cheltuielile. Este și o școală, în care sunt învățătoare; am cincisprezece elevi.

Ajunseră la clădiri când vreo zece copii se repeziră spre ele, scoțând strigăte de bucurie. Pe drumul de întoarcere, unul dintre ei se prinse de brațul Valeciei.

– Noua dumitale cucerire se numește "Tato". Mama lui a murit anul trecut.

– Vorbește englezește?

– Nu, înțelege doar dialectul local, dar este foarte sensibil la tonul vocii.

Valecia se opri pentru a mângâia obrazul copilului.

– Acum trebuie să te părăsesc, dar rămâi prietenul meu. Nu te voi uita, murmură. Tato se agăță spontan de gâtul tinerei fete și se strânse îndelung lângă ea.

Valecia, cu ochii plini de lacrimi, îl lăsă jos și o luă încet în direcția casei.

Rezemat cu spatele de unul din stâlpii gangului, Dirk observă scena.

– Ar trebui să vă odihniți puțin, declară el compătimitor.

– Într-adevăr, sunt teribil de obosită, răspunse Valecia, dând din cap. Vă voi urma sfatul.

Camera de oaspeți era mică, simplă, dar primitoare. Strecurându-se cu încântare între cearșafuri, Valecia căzu imediat într-un somn profund.

Tresări brusc.

– Cina este gata, anunță o voce cunoscută.

– Nu credeam că am dormit atât de mult! bâigui tânăra fată cu un aer vinovat.

– Nu te scuza; mâine călătoria va fi grea, o asigură Isabelle. Te așteptăm pe terasă.

Rămasă singură, Valecia se întinse leneș, apoi se hotărî să se pregătească pentru seară.

Ce ținută să aleagă? Optă pentru o jupă largă din muselină de culoare deschisă și o bluză cu jabou, care-i punea în valoare silueta suplă și feminină.

Periindu-și îndelung părul, începu să se îndoiască; oare această ținută era într-adevăr potrivită serii? Pe cine vroia să seducă? Preferă să îndepărteze numele care-i veni pe buze.... Era târziu, trebuia să se grăbească.

La intrarea sa, cei doi bărbați se ridicară. Privirea lui Dirk străluci de admirație.

Masa se desfășură într-o atmosferă liniștită și veselă.

Se înnopta când Wheeler și Isabelle se hotărâră să facă o plimbare, pentru a profita de ultimele raze ale soarelui care apunea.

Dirk și Valecia rămaseră singuri.

– Sunteți atât de frumoasă în seara aceasta, domnișoară Jordan. Am impresia că Amazonia vă prieste, șopti cu tandrețe tânărul bărbat. V-am observat în această după-amiază, cu Tato; nu știam că femeile pasionate de meseria lor pot să se intereseze de asemenea și de copii...

– Vă înșelați. Nu sunt incompatibile; dovada este Isabelle. Ce face ea aici este admirabil.

– Într-adevăr, replică Dirk. Țara este atât de săracă! Misiunea nu este decât o picătură de apă într-un ocean de mizerie. Chiar la Rio, unde banii curg în valuri, populații întregi mor de foame. Isabelle se consacră trup și suflet acestor nefericiți.

O gravitate ciudată se citea pe trăsăturile tânărului bărbat.

– Isabelle vă este foarte dragă, nu-i așa? întrebă Valecia pe nepusă masă.

– Ce vă privește asta? ripostă Dirk, dur. Vă temeți de concurență? Vă credeam mai emancipată. Încremenită o clipă de brutalitatea acestui răspuns, Valecia își reveni foarte repede.

– Invincibilul! Eroul Amazoniei! exclamă ea sarcastic. Dacă v-ar auzi admiratoarele dumneavoastră în această clipă! Atenție, domnule Chandler, vi s-a urcat gloria la cap!

– Dacă nu sunt decât un bărbat dintre atâția alții, cum insinuați, veți înțelege cu ușurință că frumusețea feminină nu

mă lasă indiferent, făcu Dirk cu un zâmbet ironic în colțul gurii. Nu mi-o veți reproșa totuși.

– Schimbați tactica, remarcă sarcastic Valecia.

– Sunteți atât de tânără, reluă Dirk.

Presupun că la vârsta dumneavoastră dragostea mai rimează cu fidelitatea.

– Poate sunt departe de a-mi fi pierdut iluziile, dar vă credeți oare destul de bătrân pentru a face pe cinicul?

Dirk izbucni într-un râs vesel.

– Vă consider foarte insolentă. Ați merita să vă trimit înapoi, acasă... declară malițios.

– Oh, nu! exclamă Valecia. Aș fi atât de dezamăgită. Ador aventura.

Ochii lui Dirk deveniră de un albastru de oțel.

– Serios! Și ce fel de aventură? Explorarea Amazoniei sau vânarea unui bărbat?

– Vă rog, încetați cu sarcasmele, răspunse tânăra fată, deloc descumpănită de cuvintele înțepătoare ale însoțitorului său. N-am avut decât o experiență și credeți-mă, mi-a ajuns.

– Cum se numea?

– Peter; trebuia să ne căsătorim, dar m-a părăsit.

– Iertați-mă, nu voiam să vă rănesc.

Cu un gest de o blândețe uimitoare, Dirk își puse mâna pe obrazul tinerei fete.

– Jungla este atât de violentă și ești atât de fragilă...

Valecia se simți paralizată de emoție.

– După doctorul Green, expediția va dura o lună; ce credeți? îl întrebă, încercând să îndrepte conversația pe un teren mai neutru.

– Este imprevizibil.

Dirk își lăsă mâna să cadă, oftând.

– După părerea dumneavoastră, avem vreo șansă? întrebă ea.

– De reușită, sau de supraviețuire? precizează Dirk.

– Amândouă.

Un zâmbet sincer apăru pe buzele tânărului bărbat.

– Fii fără teamă. Vom accepta provocarea. Să-ți asumi riscul, iată secretul, îi garantă el, entuziasmat.

Vocea îi era caldă și mângâitoare, iar Valecia se simți înfiorându-se.

"Oare este la fel de tandru și în dragoste?" se întrebă o clipă.

Dirk păru să-i citească gândurile.

– Să descoperi pădurea, este o experiență profund senzuală, murmură, luând-o de braț.

Deodată, o ridică și o atrase spre el.

Valecia se încordă; trupul lui Dirk ardea de dorință. Inima tinerei fete bătea să-i spargă pieptul. Acest bărbat o va săruta, era sigură. Trebuia neapărat să-i reziste. Nu era pregătită. Pe de altă parte, situația trebuia să fie clară încă de la început: era aici în calitate de membru al expediției.

– Nu, Dirk, să nu te joci cu mine; n-ai dreptul. Du-te s-o vezi pe Isabelle și lasă-mă în pace!

Încerca să-i scape, când el o lipi de pieptul său.

Valecia lupta cu disperare, dar două brațe puternice o țineau cu fermitate. Dirk îi mângâia încet spatele, urcând ușor spre ceafă. Buzele sale fierbinți puseră stăpânire pe ale Valeciei. Cu respirația tăiată, fu incapabilă să reziste mai mult și se abandonă cu voluptate acelui sărut.

Un val de plăcere îi duse departe, foarte departe.

Tânărul bărbat slăbi puțin îmbrățișarea, învăluind-o pe Valecia într-o privire seducătoare. Roșie de rușine, tânăra fată rămase țintuită locului. Ea, care se voia o profesionistă adevărată și care-și promisese să reziste tentației! Oare cum putuse ceda cu atâta ușurință? Să cadă într-o asemenea capcană!

Îngrozită de consecințele probabile ale gestului său, îl respinse cu brutalitate pe Dirk și plecă în fugă.

Capitolul 3

Apăruseră zorii când Valecia se trezi. Evenimentele din seara precedentă nu încetaseră s-o frământe. Dirk și Isabelle stătuseră de vorbă în șoaptă pe culoar o parte din noapte. Oare vorbiseră despre ea? Și când te gândești că va trebui să-i înfrunte!

Ghemuită în pat, percepu un zgomot de pași. Nu-i rămâneau decât câteva minute pentru a se pregăti; Dirk precizase că vroia să plece înainte de ridicarea soarelui.

Făcu un duș rapid și îmbrăcă în grabă un tricou, niște blugi și o pereche de cizme. Părul blond, dat pe spate și strâns cu o bandă albastră ca cerul, o făcea să semene cu o adolescentă. În ciuda somnului agitat, fața sa nu trăda niciun semn de oboseală. "O urmă de ruj de buze", se gândi ea, după o ultimă privire în oglindă.

Ieși din cameră și se îndreptă hotărâtă spre bucătărie.

Un miros de cafea proaspăt măcinată înmiresma aerul.

– Bună ziua, spuse Isabelle, sosești exact la timp. Ia loc și mănâncă. Vei avea nevoie de toată energia.

Încrezătoare în aceste cuvinte prietenești, Valecia se așează alături de Wheeler.

Dirk rămase deliberat adâncit în studiul unei hărți a regiunii.

– Bună ziua, spuse Valecia pe un ton rece.

O liniște apăsătoare îi răspunse. Ignorând tăcerea exploratorului, începu să mănânce cu poftă excelentul mic dejun pe care-l avea în față.

Dirk nu se mișcase. În acea dimineață purta blugi și o cămașă descheiată la piept care lăsa să se vadă un bust musculos. Trăsăturile sale reflectau o profundă preocupare.

– Care sunt planurile? îndrăzni Valecia.

Ridicând fără tragere de inimă ochii, Dirk îi indică un punct pe hartă.

– Vom pleca de aici. Va veni să ne ia o ambarcațiune de pescuit. Este destul de solidă pentru a transporta totul: pe noi, cei trei ghizi și echipamentul. Vom traversa Igarape. În această regiune, vegetația este atât de deasă încât acoperă în întregime râul. Apoi, vom urca spre nord în canoe. Un singur curs de apă ne interesează. Când îl vom găsi, vom ști că suntem pe drumul bun.

– Dar cum îl vom recunoaște? se neliniști tânăra fată.

– Este imposibil să ne înșelăm! Coboară direct de pe una din culmile Anzilor și apele îi sunt de un albastru incomparabil. El ne va conduce în valea Curcubeului.

După ce băură o ultimă picătură de cafea, se ridicară.

– Să mergem, ordonă Dirk.

Valecia trecea pe lângă el, când o prinse de încheietura mâinii și o opri.

– Este ultima ta șansă, îi declară. Mai ai încă timp să renunți la această călătorie.

Dar strălucirea ochilor îi contrazicea vorbele.

– Nu mi-e teamă, afirmă Valecia simplu.

Terminară pregătirile de plecare își luară rămas-bun de la Isabelle și se îmbarcară. Tupa, ghidul pe care Dirk i-l arătase Valeciei în clipa sosirii lor, părea să fie responsabilul. Bula și Manuele îl ascultau întru totul. Cei trei bărbați purtau pantaloni tăiați la genunchi și niște pulovere foarte largi.

Dirk dădu plecarea și fiecare își luă postul în primire.

Valeciei i se încredință materialul de pescuit. Se instală la marginea punții și începu să fixeze undițele. Trecuse aproximativ o oră, când Dirk veni spre ea.

– Mulțumită? o întrebă.

– Da. Totuși sunt puțin nervoasă, mărturisi ea zâmbind.

– Este normal. Pentru a cunoaște și iubi Amazonia, trebuie mai întâi să te temi!

– Vorbești despre ea ca despre o ființă vie!

– Este, o asigură entuziasmat Dirk. O ființă stranie, îngrijorătoare, care-și capturează prada și o devorează. Mulți bărbați au adorat-o, dar foarte puțini i-au scăpat. Știi de unde îi vine numele?

– Câtuși de puțin! făcu Valecia.

– Acum mult timp, un explorator spaniol a petrecut opt luni în această vale, în căutarea gurii râului. La întoarcerea acasă, a povestit că regiunea era populată de amazoane; femei uriașe și îngrozitor de războinice, în stare să extermine sate întregi.

– Probabil descind din această specie. Atinge! exclamă Valecia pe un ton vesel, încercând să-și pună în evidență mușchii brațelor.

Dirk se supuse râzând. Dar, foarte repede, presiunea degetelor sale pe pielea goală a tinerei fete se transformă într-o mângâiere ușoară.

– Lumina este perfectă, acum! constată Wheeler, făcându-și brusc apariția. Vreau să fac câteva fotografii. Vrei să-mi servești de model, Valecia?

– Cu mare plăcere.

Rezemată cu coatele de balustradă, admiră peisajul care se desfășura în fața ochilor săi. Spectacolul era minunat. Pădurea de un verde de jad, strălucea în soarele care se ridica și păsări cu penaj scânteietor alunecau încet în grupuri, deasupra râului.

Tânăra fată nu văzuse niciodată așa ceva. Absorbită în contemplarea naturii, nici nu simți mâna lui Dirk pusă pe umărul său.

– Magnific, nu-i așa?

– Într-adevăr, încuviință ea, adresându-i un zâmbet distrat.

– Dar, deocamdată, avem nevoie de tine pentru a ține undițele, exclamă Dirk.

Iritată de lipsa de sensibilitate a acestor ultime cuvinte, Valecia luă poziția de drepți.

– La ordinele tale, căpitane, răspunse ironic.

Își reluă locul și începu să muncească. Cu un gest rapid își scoase panglica.

Dirk se apropie de ea și înfășură o buclă pe degetele sale lungi și nervoase.

– Părul tău este ca aurul, îi murmură.

Valecia se simți gata să-și piardă puterile, dar rămase impasibilă.

– Te interesează acest gen de amănunte?

– De ce vrei să fiu altfel decât ceilalți? replică Dirk, cu buzele strânse. Nu sunt răspunzător de reputația mea.

– Faci aluzie la legenda jaguarului?

Dirk se încruntă.

– Încă o dată, Wheeler n-a știut să tacă.... Așteaptă să-l văd....

– Ce importanță are? reluă repede Valecia. Voiam informații despre tine și mi-a relatat această poveste. N-ai de ce să te formalizezi!

– Sunt un singuratic și detest să se vorbească despre mine! Ce am obținut, am câștigat fără ajutorul nimănui!

– Din câte știu, n-ai eșuat niciodată, spuse Valecia încet. Nu fi mereu cu ochii-n patru.

– Știu exact ce doresc să am, este adevărat. Și pe tine te vreau, făcu el cu un aer arogant, cu capul dat pe spate cu mândrie. Ce crezi despre oferta mea?

– Cum îndrăznești? se indignă Valecia.

– Simplă curiozitate: tu te întrebi cine sunt, fac același lucru. Pari înzestrată cu o personalitate multiplă.... Comportamentul tău de ieri nu lăsa să se anticipeze deloc atitudinea arogantă pe care o adopți astăzi!

– Te îndoiești de sinceritatea mea?

– Nu, dar sunt lucid și ar trebui să fii și tu, încheie Dirk înclinându-se și punând brusc stăpânire pe buzele tinerei fete.

Fără să-i lase timp să reacționeze, el se îndreptă.

– Mă așteaptă munca mea și am un program de respectat, reluă tăios. În câteva ore vom fi la Rio Negro. În ce te privește, încearcă să nu-ți pierzi echilibrul și să cazi peste bord!

Încă sub șocul acelui sărut rapid, Valecia rămase mută. Se întâmplaseră atâtea lucruri în ultimele zile!

Dirk tocmai dispărea în spatele cabinei, când Wheeler se apropie, cu un pahar cu suc de portocale în mână.

– Bea, o încurajă el, probabil ai nevoie.

Valecia îl privi suspicioasă.

– Ești de mult timp aici? îl întrebă.

– De-o clipă... Nu te încrede în Chandler, nu cunoaște decât dorința.

Fotograful părea de bună-credință.

– Îmi voi aminti de asta, îl asigură Valecia pe un ton prietenos.

Cuprinsă brusc de o puternică greață, lăsă paharul.

– Ce este asta? exclamă.

Wheeler izbucni în râs.

– "Cochașa" alcool din trestie de zahăr braziliană, pur și simplu. Crede-mă, te obișnuiești foarte repede cu el.

– Poate este puțin cam devreme pentru acest gen de băutură! declară tânăra fată, ridicând o sprânceană dojenitor.

– Înțeleg, Chandler ți-a spus probabil că sunt alcoolic! Așteaptă câteva săptămâni și vei vedea.

Trăsăturile lui Wheeler reflectau cea mai profundă dezamăgire.

– De ce continui să lucrezi cu el? întrebă blând Valecia. Probabil ai numeroase propuneri.

– Am o datorie față de el, acum câțiva ani mi-a salvat viața.

– Ai vrea să-mi vorbești despre asta?

– De ce nu? Încercam să fotografiez un jaguar, am vrut să-l încadrez mai de aproape și animalul m-a atacat. Chandler mi-a venit în ajutor; fără el, aș fi fost mort. Cicatricea pe care o are pe față datează din acea zi. Nu lua aerul ăsta trist! adăugă, liniștitor. Soarta mea nu este atât de groaznică, afirmă înainte de a se întoarce și a pleca.

La prânz, ambarcațiunea se angajă pe Rio Negro. Pentru a sărbători evenimentul, Tupa întinsese o pânză de cort pe punte și așeză cum putu mai bine mâncărurile pregătite de Isabelle înainte de plecare. Toți erau într-o dispoziție excelentă.

– Dar este o petrecere! se miră tânăra fată mâncând cu poftă dintr-un sandviș cu salată.

Dirk își întinse picioarele lungi.

– Să navighezi în susul apei pe Rio Negro fără să eșuezi pe un banc alb de nisip, este o performanță care merită o recompensă, declară el mulțumit.

Wheeler asculta cu un zâmbet în colțul gurii.

– Dirk uită să precizeze că un echipaj bun este deseori foarte util! remarcă, ironic.

– Și al nostru, cum este? întrebă Valecia.

– Nu există altul mai bun.

De asta l-am ales. Nu mă înconjur decât de oameni competenți, afirmă Dirk, solemn.

– În acest caz, îmi însușesc complimentul! exclamă malițioasă Valecia.

– Tinerei noastre colege nu-i lipsește umorul, notă Wheeler.

Aruncând o privire în direcția lui Dirk, reluă:

– Performanța de astăzi merită ceva mai bun decât o cafea proastă.... Nu?

– De acord.

Dirk pocni din degete și Tupa înaintă.

– O sticlă de vin, ordonă exploratorul, în dialectul țării.

Ghidul reveni aproape imediat și Dirk se însărcină cu servirea:

– Pentru succesul expediției!

Valecia luă cu prudență o înghițitură mică.

– Este excelent, admise. Pentru valea Curcubeului!

– Pentru noi, adăugă brusc Wheeler. Pentru ca Dumnezeu să ne apere...

O ostilitate latentă plana în aer și cei doi bărbați se măsurară cu privirea.

Valecia se neliniști. Va avea de înfruntat numeroase pericole. Va scăpa oare nevătămată din aventură? Era atât de neexperimentată!

Wheeler ațipi. Dirk se aplecă spre Valecia.

– La ce te gândești? întrebă cu o voce șovăitoare.

– La sălbăticia naturii, a râului.... murmură tânăra fată.

Apoi tăcu. Se simțea ciudat de tulburată față de izolarea și imensitatea junglei. Brusc, își dădu seama că siguranța sa depindea numai de Dirk Chandler. El acceptase această responsabilitate.

Rio Negro era acum mult mai puțin larg și ramurile arborilor se întâlneau deasupra apei, formând o boltă deasă, prin care se filtra cu greu lumina zilei.

– Suntem în Igarape? întrebă Valecia.

– Ajungem acolo. Este domeniul vânătorilor de șerpi. Cu puțin noroc, îi vei vedea la lucru.

– Poate ar trebui să-l trezim pe Wheeler?

– Nu, lasă-l să doarmă. A mai venit foarte des pe aici.

– Credeam... că i-ar plăcea să facă niște fotografii.

– Nu mă interesează ce face, replică dur Dirk.

Se îndepărtă, dar Valecia îl urmă.

– Sunteți atât de ciudați, amândoi! De ce i-ai cerut să participe la expediție? se miră ea, stânjenită.

Un zâmbet trist se zugrăvi pe trăsăturile exploratorului.

– Ești foarte perspicace, dar nu este atât de simplu.

– Știu că l-ai salvat, nu-i datorezi nimic! exclamă tânăra fată, punând brusc degetele pe cicatricea care brăzda obrazul lui Dirk.

– Așadar, ți-a vorbit despre asta? făcu bărbatul prinzând mâna Valeciei. Ți-a precizat și că acest episod i-a distrus viața?

– Nu înțeleg!

– De fapt, eu sunt răspunzător de tot. Wheeler era pe punctul să fotografieze cel mai frumos jaguar. Animalul era așezat pe labele din spate, complet indiferent la prezența umană. M-am interpus și am tras. Atunci, fiara a atacat. Fără intervenția mea, nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Dar a fost un accident!

– Un accident care l-a costat scump! Wheeler a fost foarte traumatizat. Nu mai poate suporta să vadă o fiară. Felinele erau specialitatea sa, cariera îi este distrusă! Este unul din motivele pentru care bea.

– Dumnezeule!

– Acum înțelegi? întrebă trist Dirk.

– Ești prea sever cu tine, răspunse Valecia, emoționată de sinceritatea și expresia chinuită a lui Dirk.

– Orice greșeală se plătește. Am mult respect și admirație pentru talentul lui Wheeler. Este datoria mea să-l ajut.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. Gândește-te mai degrabă la ce te așteaptă. Poate nu vei mai avea ocazia să faci o asemenea călătorie.

Orice altceva este secundar, șopti Dirk cu vocea vibrând de pasiune. Valecia îl privi cu atenție, tulburată. Se întoarse ușor, oferindu-și fața mângâierii vântului,

– Misterul pădurii! Nu-i reziști niciodată, nu-i așa?

– Este greu de vorbit despre asta. Este ceva inexprimabil. O experiență pe care trebuie s-o fi trăit, concluzionă Dirk, apropiindu-se periculos de ea.

Tânăra fată se încordă. O puternică emoție o cuprinse. Cu ochii închiși și respirația tăiată, lupta cu disperare, când o mână i se așeză pe șolduri. Dirk o strânse lângă el. Punând stăpânire pe buzele sale, o sărută cu pasiune.

– Nu, gemu Valecia.

Mângâierile lui Dirk deveniră mai insistente.

– Te doresc din clipa în care te-am văzut, șopti el.

Clătinându-se, tânăra fată se prinse de el.

– Te rog, protestă ea.

– De ce reziști? îi șopti Dirk, mângâindu-i șoldurile. Trupul tău te trădează.

– Și Wheeler, se pare că l-ai uitat. Singurul lucru care te interesează este să cucerești o femeie!

– Ce vrei altceva? bombăni bărbatul enervat.

Valecia se îndepărtă cu brutalitate.

– Oare ești complet insensibil?

– N-am nici timpul, nici dorința de a întârzia asupra acestui gen de considerente! Unirea a două ființe face parte din pretențiile naturii, reluă el cu o voce ușor domolită.

O sărută pe furiș pe obraz, când se trezi Wheeler.

***

Valecia se afla singură, pradă celor mai contradictorii emoții. Sentimentul pe care-l simțea pentru Dirk era atât de nou! Nici chiar cu Peter nu simțise vreodată o asemenea emoție. Oare câte ore, zile, îi va putea rezista? Ea, pentru care plăcerea și dragostea erau două lucruri atât de diferite! "Dirk nu trebuie să aibă acest gen de probleme", își spuse.

– Încă gânditoare? o întrebă el. Tocmai i se alăturase, fără ca Valecia să observe.

Aceasta roși sub focul din privirea sa. Oare îi citea gândurile? Percepea dorința intensă care o îndemna spre el?

– Dacă ești obosită, n-ai decât să te întinzi, îi spuse cu amabilitate. Valecia nu vizitase încă ambarcațiunea.

– Vom dormi în cabina care este deasupra? ezită ea.

– Nu, noaptea vom instala o tabără pe mal. Dar dacă vrei să te odihnești...

– Mulțumesc, mă simt foarte bine.

Dirk o prinse subit de mână.

– Privește, un crocodil, acolo pe apă!

Râul se îngustase în mod spectaculos, iar ambarcațiunea, incomodată de reptile își croia cu greu drum.

Dirk, relaxat, nu părea speriat. Valecia îl observa, era atât de impresionant!

– Poate n-am făcut o afacere atât de proastă recrutându-te, domnișoară Jordan! decretă bărbatul zâmbind.

Un întuneric aproape total domnea sub acoperișul de verdeață care se întindea peste râu și strigătele păsărilor răsunau ciudat printre umbrele amenințătoare ale pădurii. De-a lungul malului se aliniau mici colibe construite pe piloți. Pe apă, câțiva indieni vânători de șerpi, manevrau cu pricepere canoele. Unul dintre ei se apropie de ambarcațiune, încercând să atragă atenția pasagerilor.

– Uite cât este de mândru de prada sa! Pariez că a capturat un anaconda! exclamă Dirk.

Valecia se aplecă pentru a vedea mai bine animalul, dar mica ambarcațiune dispăruse deja.

– Nu este decât o amânare, afirmă Dirk, remarcând aerul decepționat al pasagerei. Oricum, regiunea nu prezintă decât un interes relativ.

– Greșești! N-am fost niciodată în viața mea atât de impresionată. Totul mă încântă!

– Știi că anumite flori înfloresc în vârful copacilor? Este un fenomen uimitor! S-a prea întunecat, păcat! Nu le vei vedea.

O umezeală copleșitoare și rece ca gheața se lipea de piele.

Valecia se înfioră. Oare clima avea o asemenea influență asupra ei? Poate că prezența lui Dirk... O dorință nesăbuită de a-și cuibări fața pe umărul său puse stăpânire pe ea.

– Voi mai avea ocazia să văd așa ceva? îl întrebă pe un ton care se voia firesc.

– Bănuiesc, replică Dirk ironic. În Amazonia există douăzeci și două de mii de specii de plante. Vom găsi una sau două care să te mulțumească!

Wheeler se apropie brusc de ei.

– Bancuri de nisip în față, declară, cu un aer îngrijorat. De data asta nu mai scăpăm!

În aceeași clipă, o bruscă deviere a mersului navei îi aruncă la podea.

– Era previzibil, făcu Dirk, ajutând-o pe Valecia să se ridice. Suntem în plin sezon secetos: nici o ambarcațiune nu s-ar aventura în aceste regiuni! Toată lumea pe mal! Trebuie degajată nava! Cu puțin noroc, într-o oră vom ieși din încurcătură.

– Este cam repede spus, bombăni Wheeler. Anul trecut, "Aragnaia", a rămas blocată săptămâni întregi!

– Destul cu comentariile, la muncă, ordonă Dirk.

– Și crocodilii? se neliniști Valecia.

– Nu-i niciun pericol, preferă apele mai adânci. În schimb, este de preferat să nu calci pe un calcani se ascund în nisip. Din fericire, sunt foarte fricoși și fug la cel mai mic zgomot, explică Dirk.

– Sunt gata, afirmă Valecia pe un ton hotărât, înnodându-și energic fularul. Ce trebuie să fac?

Dirk se apropie, îi mângâie ușor obrazul și o privi îndelung și profund înainte de a declara:

– Este foarte amabil să-ți oferi serviciile! Dar echipajul este obișnuit cu acest gen de manevre. Totul se va desfășura bine. Rămâi pe punte. Vei supraveghea râul, în caz că vreo reptilă se hotărăște să se aventureze pe această parte.

Bărbații coborâră, se postară în jurul ambarcațiunii și apăsară cu toată puterea coca înfiptă adânc în nisip. Nava oscilă ușor, dar nu se mișcă. După două ore de eforturi încrâncenate, situația rămăsese aceeași. Valecia, dispusă să dea o mână de ajutor în caz de nevoie, nu-și părăsise postul. Observa neliniștită ghizii, dar ochii i se ațintеau fără încetare asupra lui Dirk. O dorință surdă și puternică punea încet stăpânire pe ea. Epuizat de căldură, tânărul bărbat își scosese o parte din haine și sub bustul lucind de transpirație, ieșeau în evidență mușchii fermi și energici.

Oare expediția se va termina aici, într-un colț pierdut din Amazonia? Erau pe punctul să abandoneze, când o vedetă apăru în depărtare. La zgomotul motorului, toți ridicară capetele și recunoscură cu ușurare siluetele în uniformă care stăteau la provă.

– "Patrula broaștelor țestoase", exclamă Wheeler, alăturându-se tinerei fete. Ce noroc! Dacă ne vor recunoaște, ne vor ajuta. Dacă am fi niște pescari amărâți, și-ar vedea de drum, dar ce nu se face pentru Dirk Chandler... adăugă cu o urmă de tristețe în voce.

– Ai spus "patrula broaștelor țestoase", se miră râzând Valecia. Ce nume nostim!

– Da, știu, ți se poate părea ciudat. Totuși, sunt însărcinați să protejeze aceste animale pe cale de dispariție. Indienii le consumă și regiunea este o mină de aur pentru braconieri. Exploatează totul: carnea, ouăle și chiar carapacea. Bineînțeles, este categoric interzis.

Cum prevăzuse Wheeler, patrula se opri și veni să se așeze în fața navei de pescuit. Dirk, care îl cunoștea pe căpitan, parlamentă cu el câteva clipe. După foarte puțin timp, trasă de cabluri enorme, ambarcațiunea fu pusă pe valuri.

– Vom instala tabăra aici în seara asta, declară Dirk, urcând la bord.

Valecia își ațintì privirea asupra malului râului. Vegetația deasă ajungea până la malul râpos și în acest loc, o încâlceală de rădăcini și de plante agățătoare, făcea acostarea și mai nesigură.

"Cum vom face? se întrebă Valecia, încurcată. Admițând că vom ajunge să debarcăm, va trebui să găsim un amplasament pentru a instala hamacurile și materialul. De acum, soarele va dispărea...."

Teama care o cuprindea avea totuși un alt nume: Dirk. Cum să doarmă atât de aproape de el, la câțiva metri?

– Am pierdut deja foarte mult timp, remarcă ea, pe un ton indiferent. De ce nu ne continuăm drumul?

Dirk lăsă lada pe care se pregătea s-o pună în barcă, apoi se întoarse spre ea.

– Este prea riscant. Să navighezi noaptea este o operațiune aproape sinucigașă.

Liniștește-te, adăugă adresându-i un zâmbet complice, voi veghea asupra ta.

Ochii lui Dirk, străluciră ca safirele și Valecia crezu că se înecă în ei...

Nu, nu era în siguranță și nu va fi nicăieri... Atâta timp cât el va fi alături.

Capitolul 4

O barcă mică îi lăsă pe Dirk și pe Wheeler pe malul fluviului. Fiecare înarmat cu un cuțit mare, începură să rărească o zonă extrem de împădurită, unde forfoteau șerpi și furnici uriașe.

De pe ambarcațiune, Valecia urmărea lumina făcliilor. Doar vocea gravă și autoritară a lui Dirk tulbura liniștea. Oare până când îi va interzice să participe la muncile grupului? N-o va ține la o parte tot timpul expediției!

Sosirea lui Wheeler îi întrerupse brusc gândurile.

– Cafeaua caldă și mâncarea sunt gata. Nu te așteptăm decât pe tine, exclamă acesta.

Ajutată de Tupa, Valecia luă loc la bordul canoei. Puțin mai târziu, puneau piciorul pe uscat. În mijlocul luminișului ardea un minunat foc de lemne.

Oare cum se putea organiza o tabără în atât de puțin timp? Nu lipsea nimic. Mai multe hamacuri se legănau ușor în vânt și

fiecare conținea un sac de dormit, împăturit cu grijă. Un grătar așezat peste foc, susținea o cafetieră veche, ușor deformată, din care se degaja o aromă delicioasă.

– Aproape ca acasă, nu-i așa? zâmbi Dirk.

– Mărturisesc că sunt surprinsă.

– Am pierdut timp astăzi, fără asta, am fi terminat deja cina. Mâine totul va merge mai bine, adăugă el cordial, în timp ce punea câteva felii subțiri de bacon într-o tigaie.

Ouă jumări și pâine prăjită completară un meniu pe care Valecia îl onoră din plin.

– Întotdeauna te ocupi de gătit? îl întrebă pe Dirk.

– O facem pe rând. Sper că nu folosești cuțitele doar pentru a te apăra... spuse bărbatul pe un ton ambiguu.

Așadar, își amintea de prima lor conversație.

– Nu-ți bate joc de mine. Cu siguranță gătesc la fel de bine ca tine.

– Așa da! Nu vom muri de foame, exclamă Dirk, zeflemitor. Dar să știi că festinurile vor fi rare. Îndată ce vom părăsi Rio Negro, Wheeler îți va arăta cum să prăjești bananele și peștele.

– Întotdeauna mi-am petrecut vacanțele în cort, în inima munților. Pot să prepar o tocană cu foarte puține lucruri. De altfel, asta este specialitatea mea, declară Valecia.

Dirk o privea cu intensitate. Stânjenită, tânăra fată se întoarse spre Wheeler.

– Unde ai învățat să te adaptezi produselor regionale? îl întrebă cu amabilitate

– De când nu mai pot fotografia anumite animale... Încerc să mă fac util... ripostă el, aruncându-i lui Dirk o privire încărcată de ostilitate.

Valecia roși. Uneori era atât de stângace!

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pun niciodată această întrebare.

– Nu te scuza. N-ai niciun amestec, o asigură Wheeler. Cine vrea coniac?

Dirk adăugă câteva picături în cafeaua sa. Valecia, frântă de oboseală, refuză.

– Mă duc să mă culc, ai putea să-mi indici hamacul meu?

– Cel din mijloc, răspunse Dirk, cu nonșalanță. Și să nu uiți! Dacă zgomotele junglei te împiedică să dormi, sunt aici...

Valecia se abținu să răspundă.

Se îndepărtă, înarmată cu o căldare cu apă și o bucată de săpun. Desigur, era mult mai practic să facă un duș acasă, în California. Totuși se simțea în plină formă și știa că se va adapta la aceste noi condiții de viață.

Aerul cald și parfumat al nopții îi retrezi amintirile. Era încă la colegiu cu Peter... Primăvară, hotărâseră să meargă să campeze o săptămână. Ajunși la fața locului, ea se ocupase de tot. După ce se instalaseră în mijlocul unui luminiș, plecaseră, mână în mână, să descopere natura. Cărarea mică pe care o urmaseră, dădea pe o pășune de un verde proaspăt, presărată cu flori.

– Oh, Peter, privește! exclamase ea, plină de admirație.

Lăsându-l pe tânărul bărbat, se avântă spre ea dintr-o săritură. Sărea, țopăia, amețită de bucurie.

Brusc, se opri și făcu stânga-mprejur. Peter nu era alături. Cu un aer sever, stătea nemișcat la liziera pădurii.

– Ce ai? îl întrebase tânăra fată, apropiindu-se.

– Atitudinea ta este ridicolă, îi spusese cu răutate.

– De ce?

– Te-ai văzut, alergând ca o nebună, cu flori în păr? Noroc că suntem singuri! Vino, ne întoarcem.

Valecia își amintea mereu această călătorie, cu o imensă tristețe. Poate era mai bine așa! Peter era atât de rigid, atât de convențional! Nu suportase nici cea mai mică spontaneitate a ei. Ce împărtișeră oare, cu excepția unor clipe de tandrețe?

Imaginația îi rătăcea, când brusc, un zgomot o făcu să tresară.

Îl recunoscu imediat pe Dirk.

Crezându-se singur, își scoase încet hainele. Trupul gol sclipea în reflexele argintii ale lunii.

Ascunsă de o perdea de copaci, Valecia îl contempla fascinată. Oare cum putea atinge frumusețea o asemenea perfecțiune? Trebuia să fie atât de plăcut să se strângă lângă el, să-i mângâie fața, să-l sărute.... În acea clipă părea atât de vulnerabil...

Când fu gata, Dirk își adună hainele personale.

Tânăra fată se ghemui, ascunzându-se cât putea mai bine; dacă îi va descoperi prezența!

Dirk era acum foarte aproape.

– Nu-ți cunoșteam acest talent de a te ascunde, exclamă el continuându-și drumul.

Tânăra fată deveni stacojie. Nu suferise niciodată o asemenea umilință! Așadar, știa că era acolo! Ce ipocrizie!

Totuși, treptat, mânia i se risipi. Chircită în mijlocul trestiilor, parcă vrăjită, nu mai simțea nicun resentiment. Părăsindu-și refugiul, se îndepărtă aproape fără plăcere.

Se odihnea deja de un anumit timp în hamacul său când pași grei răsunară în liniște. O umbră se apropie de ea.

– Privește, Wheeler, doarme deja, murmură Dirk înduioșat.

Cu un gest rapid, acoperi umerii tinerei femei și dispăru.

***

Soarele era sus pe cer, dar lumina pătrundea cu mare greutate prin bolta umbroasă a frunzelor. În acea clipă, toată acea lume mică se trezea la viață. Maimuțele se legănau vesele din cracă în cracă și la strigătele lor ascuțite, se auzea ca un ecou cântecul a mii de păsări.

Dirk și Wheeler se agitau în jurul focului.

Trezindu-se dintr-un somn adânc, Valecia se întinse leneș. Dacă Dirk se așteptase s-o vadă petrecând o noapte albă, trebuia să fie decepționat! După ce mâncară în grabă, toată echipa se întoarse la ambarcațiune.

Tânăra fată părea pierdută în gânduri. Silueta lui Dirk, înălțându-se înaltă și musculoasă printre copaci, nu înceta s-o obsedeze...

– Îți strălucesc ochii, domnișoară Jordan! Nu mă tenta... spuse el glumind.

Dar îmbinând vorba cu fapta, se lăsă în jos și-i atinse buzele cu un sărut.

– Dirk! făcu Valecia, uluită.

– Te găsesc foarte virtuoasă în această dimineață, îi murmură el la ureche. Mă așteptam să ți se îmbunătățească dispoziția...

Ziua fu epuizantă. Când veni seara, Valecia adormi aproape imediat.

O trezire niște picături de ploaie pe frunte. Se înfioră și se hotărî să recupereze o pătură uitată lângă foc. Jarul incandescent lumina fața exploratorului. Trăsăturile sale energice aveau amprenta unei blândeți noi: dormea.

Inima Valeciei se strânse. Brusc, un șuierat bizar o făcu să ridice capul. Un șarpe uriaș, aluneca de-a lungul trunchiului de copac de care era agățat hamacul exploratorului. Timpul o presa, un singur lucru avea importanță: să-l apere pe Dirk.

Un pumnal lung și subțire zăcea pe jos, nu departe de acolo. Valecia puse mâna pe el. Se apropie în liniște de țintă și înfipse arma cu o lovitură rapidă și precisă. Animalul căzu pe pământ cu un zgomot surd.

Dirk sări în picioare.

– Ce se întâmplă? exclamă cu o voce răgușită.

Valecia lăsă cuțitul din mână și-și aruncă brațele în jurul gâtului însoțitorului său.

– Am omorât un șarpe, mărturisi.

– Ce spui? exclamă Dirk, neîncrezător.

– Era gata să te prindă, mi-a fost atât de frică!

– Mi-ai salvat viața, Valecia!

Cu nesfârșite precauții, o întinse alături și o atrase spre el.

– Aș vrea să te sărut, îi declară în șoaptă, în timp ce o îmbrățișa cu pasiune.

Valecia se miră; nu era în obiceiurile exploratorului să ceară permisiunea.

Brusc, fără vlagă, se abandonă sărutului lui. Buzele lui Dirk alunecară delicat de-a lungul gâtului, pentru a se așeza pe un sân palpitând de dorință.

– Nu trebuie, protestă Valecia, tulburată. Nu mă chinui!

– Oh, Valecia, murmură Dirk aplecându-se pentru a-și strânge mai bine brațele în jurul ei. De ce reziști? Mai ești încă îndrăgostită de Peter?

– Nu știu. Totul este atât de confuz! Mi-e teamă să nu stric ceva între noi...

Cu o mână, Dirk mângâia ușor spatele tinerei fete.

– Explică-mi, trebuie să ai încredere în mine.

Valecia oftă. Îi oferea ajutorul cu toată sinceritatea, cum o făcuse pentru Isabelle. Oare îl va dezamăgi?

– Peter și cu mine ne-am făcut studiile la universitatea Berkeley, în California, începu ea, șovăind. Era un tânăr blând și

liniștit, absolut strălucit în economie. Ne-am logodit când ne pregăteam pentru gradul doi didactic de conferențiar. La începutul anului, Peter a văzut oferindu-i-se două posturi: unul la Londra, celălalt la Berkeley. Asta a fost la bază pentru prima noastră ceartă. "Trebuie să ne căsătorim și să plecăm în Anglia", spunea. Eu începusem să lucrez cu doctorul Green și nu eram dispusă să renunț la tot. I-am anunțat decizia mea lui Peter; s-a înfuriat îngrozitor. El, mereu atât de calm! Am încercat să-l conving, dar n-a vrut să știe de nimic: el, sau cariera mea. În fața acestui ultimatum, am ezitat îndelung, era atât de greu să renunț. Am preferat să rămân. N-a căutat să mă rețină și m-a părăsit.

Această mărturisire făcută pe un ton rapid și sacadat, o lăsă pe Valecia tremurând de emoție. Cu un nod în gât, tăcu. Îi era atât de greu să se mai gândească la Peter! Dirk va ști oare s-o înțeleagă? Tocmai își deschisese inima cu deplină sinceritate. Cum va reacționa el?

Dirk o învălui într-o privire extrem de tandră și o strânse la piept.

– Mulțumesc, Valecia, spuse cu o voce plină de înțelegere. N-ai vorbit niciodată, nimănui despre asta, nu-i așa?

– N-am avut curaj.

– Trebuie să fi suferit mult. Să alegi între două pasiuni este întotdeauna o încercare sfâșietoare. Să știi totuși că nu toți bărbații sunt atât de încăpățânați ca prietenul tău! De altfel, el a pierdut: nu te merita.

– Oh, Dirk! murmură tânăra fată.

– Acum, îți înțeleg mai bine încăpățânarea de a vrea să participi la expediție, adăugă compătimitor. Ai acceptat atâtea sacrificii.

– Totuși, nu regret nimic. Peter s-a dovedit atât de egoist! De altfel, nu mi-a mai dat vreodată vreun semn de viață. Am aflat prin prieteni că-l interesează munca sa și că intenționa să-și petreacă vacanța în California. Presupun că este fericit, chiar fără mine. Este mai bine așa și dacă aș lua-o de la început, aș face același lucru.

– Ai avea întru totul dreptate.

– Recunoaște că m-ai judecat pripit!

– Într-adevăr, te-am luat drept o intrigantă. Abandonul doctorului Green era atât de neașteptat. Pentru mine, nu avea decât o singură explicație: îl sedusesei.

– Nu ți-a venit ideea că, la vârsta sa, putea să aspire doar la puțină liniște și pace!

– Nu, răspunse sincer Dirk. Te-am acuzat pe nedrept și-mi pare rău. Eram orbit de frumusețea ta.

Dirk își cerea scuze! Tânăra fată fu impresionată.

Se aplecă spre el și-l sărută cu pasiune.

– Te cred, îi declară îndepărtându-se ușor. Nu-ți cer decât un lucru: acceptă-mă așa cum sunt. Îți promit să nu te dezamăgesc. Noapte bună, încheie, malițioasă.

Fără să-i lase timp să reacționeze, sări imediat jos și se îndepărtă în fugă.

Instalată la căldură în sacul de dormit, închise pleoapele.

***

O voce răsună în imensitatea junglei.

– Curaj, este timpul să te trezești! făcu Dirk.

– Cât este ceasul? întrebă Valecia, pe jumătate adormită încă.

– Este foarte devreme, dar te așteaptă cafeaua; și asta nu este tot, există chiar un curs de apă în apropiere. Nimic nu se compară cu o baie bună pentru a te pune în formă!

În acea dimineață, Dirk era extrem de seducător. Fața proaspăt bărbierită și părul pieptănat cu grijă îi puneau în evidență aspectul tânăr și dinamic. Degaja o impresie de putere irezistibilă. "Să te cuibărești lângă el...." gândi Valecia. Smulgându-se din gândurile sale, se mulțumi să-i zâmbească exploratorului.

În fața focului, Wheeler termina de pregătit micul dejun. Nebărbierit și cu hainele șifonate, avea un aspect neglijent care contrasta cu ținuta impecabilă pe care o arbora Dirk.

– Unde mă pot spăla? întrebă Valecia, punând mâna pe geanta sa.

– Foarte aproape, chiar la dreapta. Am curățat locul. Să nu te pierzi! exclamă Dirk ironic.

Tânăra fată îl privi surprinsă.

Bărbatul tandru și pasionat care chiar în acea noapte o strânsese în brațe, făcuse deja loc lui Dirk cel autoritar și arogant, șeful expediției.

Întorcându-se, Valecia porni pe cărarea îngustă care mergea în zigzag printre liane. Foarte repede, se afla într-un univers fascinant.

Un mic pârâu cu apă limpede și rece șerpuia lent prin pădure, în timp ce pe malul râpos se dezvolta o vegetație luxuriantă. Pe un fond de mușchi umed, o mulțime de ferigi uriașe își îmbinau verdele crud al frunzelor cu nuanțele delicate ale orhideelor sălbatice. Parfumul ușor și dulceag al florilor de vanilie înmiresma aerul.

Valecia rămase cuprinsă de admirație.

Profitând de acest scurt moment de singurătate, se dezbrăcă și se stropi cu apă ca gheața. Contactul fizic cu natura o făcea să se simtă bine. Instincte necunoscute, ascunse adânc în ea, o copleșiră. Tocmai își terminase toaleta și-și clătea părul, când o siluetă lungă se profilă alături de ea. Speriată, tresări.

Dirk era în fața ei. Nu avu timp să-și ia bluza pentru a-și acoperi pieptul, deoarece cu un gest rapid, el i-o smulse și o aruncă pe jos.

– Ai putea cel puțin să-ți anunți sosirea! Cum îndrăznești? exclamă indignată Valecia.

Respirând greu, Dirk o privea cu intensitate.

Tânăra fată se înfioră. Oare nu spusese el că nimeni și nimic nu-i rezistase vreodată?

– Ești superbă, murmură bărbatul, hipnotizat de acel trup cu forme perfecte.

Valecia nu-și putea lua ochii de la mușchii tari de sub pielea bronzată a tânărului bărbat. Ce forță degaja!

Se atinseră ușor și brusc, Dirk o atrase cu putere spre el. O ridică în brațe, acoperind-o cu sărutări. Incapabilă să lupte, tânăra femeie se supuse pe nesimțite mângâierilor sale. O lăsă delicat pe sol, iar mâinile lui de o blândețe neobișnuită, rătăciră o clipă pe sânii rotunzi și fermi ai Valeciei.

Aceasta era descumpănită. Cum se lăsase sedusă atât de ușor de acest bărbat? Oare nu era pentru el un trofeu printre atâtea altele?

Chinuită de această idee, se îndepărtă ușor. Dirk îi percepu ezitarea și o privi mirat.

Mai ales să nu cedeze! Valecia ridică bărbia și-i susținu cu îndrăzneală privirea.

– Foarte bine, declară Dirk pe un ton tăios, este rândul tău! Eu nu mă voi mai apropia. Dacă îți schimbi părerea, știi unde să mă găsești... Până atunci ai face mai bine să te îmbraci. Wheeler ne așteaptă, adăugă dându-și părul bogat spre spate.

Apoi se îndepărtă.

Învinsă, Valecia se prăbuși pe covorul de mușchi care mărginea pârâul. Pielea sa păstra încă amintirea mângâierilor lui Dirk, a buzelor sale, a sărutărilor fierbinți. Îl respinsese încă o dată. Rănit în amorul propriu, cu siguranță nu va mai face primul pas. Trebuia să fie atât de plăcut să-i aparții! Dar o

aventură cu Dirk nu putea să fie decât sortită eșecului! Singura soluție era să-i reziste.

Când se alătură însoțitorilor, aceștia ridicaseră tabăra.

Dirk părea nervos.

– Trebuie să plecăm, mormăi tăios.

Valecia fierbea de mânie. În definitiv, cine o întârziase, dacă nu el?

Luă cel mai indiferent aer și, fără o vorbă, se așeză pe o buturugă.

– Cafea, Valecia? îi propuse Wheeler, cu amabilitate.

– Îmi pare rău că am lipsit la micul dejun, răspunse ea zâmbind, dar chiar nu-mi era foame.

– S-ar putea să fii flămândă în curând! Ce-ai spune de niște banane prăjite?

– De acord, pentru a-ți face plăcere, spuse tânăra fată.

Exploratorul stivui materialul pe canoe și porni în direcția ambarcațiunii.

– Acum, că Dirk nu mai este aici, vrei să-mi destăinui necazurile tale? o întrebă prietenos Wheeler.

– Iartă-mă, nu sunt în stare.

Fotograful părea încurcat.

– Nu mă privește asta, începu el, dar îl cunosc atât de bine pe Chandler! Ești foarte frumoasă și lui nu-i lipsește farmecul. Este firesc să vă simțiți atrași unul spre celălalt.... Totuși, s-ar putea să suferi, să fii decepționată!

– Oh, nu! ripostă Valecia, puțin prea repede.

– Atâtea femei s-au lăsat prinse în capcană! Chiar Isabelle...

– Explică-te.

– Ei bine.... Un timp, a împărțit viața lui Dirk. El era sensibil la latura sa sălbatică, misterioasă... Poate a iubit-o în felul său? Ea n-a știut să-l rețină.

Dirk și Isabelle tandru îmbrățișați... La această idee, Valecia se simți cuprinsă de o furie rece. Oare unde voia să ajungă Dirk?

Zilele care urmară fură grele. După ce eșuaseră din nou pe un banc de nisip, ieșiră în sfârșit din Igarape. Curând vor părăsi râul, pentru a urca pe unul din numeroșii afluenți care străbăteau regiunea.

Dirk era posomorât, deseori arțăgos. În ce o privea pe Valecia, lupta neîncetat pentru a-și alunga tristețea. Încerca să-l evite pe Dirk, dar nu era întotdeauna ușor. Ce noroc că era Wheeler!

– Într-o oră, vom ajunge la Vaupes. Va trebui să ne despărțim de buna și vechea noastră navă! glumi acesta, întorcându-se spre Valecia. Ajunși pe canoe, adio viață de huzur! Doar pește și fructe sălbatice... În schimb, vom avea apă la discreție.

La aceste cuvinte, Valecia își umezi buzele. Tocmai se schimbase și hainele i se lipeau deja de corp. Căldura devenise apăsătoare, aproape insuportabilă.

– Aș da orice pentru un duș bun, declară ea, deprimată.

– Fă un plonjon, pirania doar pe tine te așteaptă! o ironiză Dirk, apropiindu-se.

“Ia te uită, vorbește! se miră Valecia.

Poate i se îmbunătățise dispoziția."

– Încă trei zile de drum și vom ajunge la un lac, reluă exploratorul. Acolo, te vei putea scălda în deplină siguranță.

– Te sfătuiesc să profiți! De acolo, începe aventura, adăugă Wheeler, pe un ton care nu avea nimic liniștitor.

În ciuda temperaturii înconjurătoare, tânăra fată fu străbătută de un lung fior rece.

– Necunoscutul... Nu știu nimic mai exaltant! exclamă Dirk, cu vocea vibrând de pasiune. Să pășești pe un pământ virgin este o adevărată bucurie!

Valecia se simți cucerită de acel entuziasm. Și ea simțea acea nevoie ciudată, aproape imperioasă, de a descoperi. Să înlăture obstacolele...

Pe la mijlocul după-amiezii, porniră spre Vaupes. Albia râului era atât de îngustă, încât două ambarcațiuni nu se puteau încrucișa. Peisajul era inundat de lumina soarelui. Doar în unele locuri ramurile se uneau deasupra apei, ca în Igarape. Tucani în culori vii, cocoțați în vârful copacilor, scoteau strigăte stridente. Papagali ara, cu pene roz și peruși de un verde strălucitor, zburau de pe un mal pe celălalt, alertați de prezența exploratorilor.

Uimită, Valecia nu mai știa unde să-și îndrepte privirea.

Bula și Manuele se instalaseră pe o barcă de salvare, pentru a pescui. Brusc, unul dintre ei prinse în harpon un pește și-l flutură victorios deasupra capului.

– Seara se anunță bine, făcu Dirk. Avem deja cina!

Vom instala tabăra puțin mai sus.

Debarcară pe o plajă mică, în timp ce sunetul tobelor răsuna îndelung prin junglă. Ghizii continuau să se îndeletnicească mai departe cu ocupațiile lor, dar aruncau din când în când priviri îngrijorate în direcția pădurii. Chiar și păsările tăcuseră.

– Indigenii anunță sosirea noastră, remarcă Wheeler.

– Înțelegi ce spun! se miră Valecia, îngrijorată.

– Nu sunt un expert!

Dar sunt sigur de un lucru: ne-au reperat și ne vor supraveghea cât timp vom rămâne aici.

Dirk stătea nemișcat, cu trăsăturile încordate.

– Wheeler are dreptate, o asigură. Anunță triburile vecine, dar este și altceva...

În seara aceea, tânăra fată se ocupa de masă. Din atribuțiile sale făcea de asemenea parte aprinderea focului. Se pregătea să se ducă să adune lemne, când Dirk o opri.

– Nu astăzi, îi declară hotărât. Așteaptă-mă aici.

– N-am nevoie de nimeni, replică Valecia, ofensată. Mi-am făcut întotdeauna treburile.

– Cu siguranță. Dar în seara asta este altceva. Crede-mă pe cuvânt.

Oare de ce era Dirk atât de ursuz? Când nu-l mai văzu, se grăbi spre locul în care Wheeler agăța hamacurile.

– Nu știu ce se întâmplă, spuse cu o voce tremurătoare, dar Dirk n-a vrut să ies din tabără. Pare îngrijorat.

Wheeler zâmbi silit.

– Se teme de ceva, dar în ceea ce privește să scoți o informație de la el! Este practic imposibil. De altfel, sunt la fel de neștiutor ca tine.

Nu mi-a făcut confidențe! Ce este sigur, este că nu acționează niciodată gratuit. Trebuie să aibă un motiv întemeiat pentru a-ți interzice să te îndepărtezi.

Puțin după aceea, Dirk se întoarse cu brațele încărcate de crenguțe. Aceeași expresie frământată i se citea pe față.

Toți rămaseră tăcuți, adânciți în gândurile lor. Valecia aprinse focul, apoi pregăti peștele lui Mannele; dar pofta de mâncare îi dispăruse. Posomorâtă, își lăsă jos farfuria.

În cele din urmă, la capătul răbdării, interveni:

– Ne vei lăsa oare mult în expectativă? îl întrebă pe Dirk. Nu suntem niște iresponsabili. Avem dreptul să știm.

Dirk se gândi și în sfârșit spuse:

– De mai mult de o jumătate de oră, avem vizitatori. Nu-i vedeți, totuși sunt aici.

Nu, nu vă întoarceți. Cred că prezența lor a trecut neobservată. Prefer să nu le arătăm că se înșală.

Văzând mina stupefiată a Valeciei, exploratorul se amuză.

– N-ai de ce să te înspăimânți. Liniștește-te, îi cunosc pe acești oameni și-i respect. Deocamdată, nu sunt amenințători, dar este de preferat să nu-i provocăm. Acoperă-ți părul cu un fular, vei fi mai puțin reperabilă! adăugă el, ridicând o buclă blondă care cădea pe tâmpla Valeciei.

– Așadar, i-ai văzut? făcu ea, prinzând spontan brațul.

– Da, este suficient să-i ignori, încheie calm, îndreptându-se spre ghizi.

– Poți să-l crezi, Valecia, o asigură Wheeler. Dirk are multe defecte, dar când este vorba să trateze cu indienii, n-are pereche! Acum, te sfătuiesc să te duci să te culci; mâine va fi o zi grea.

Capitolul 5

Pentru prima dată în viață, Valeciei îi era teamă.

Echipa pornise la drum în zori, navigase în susul apei la Vaupes și peste puțin timp vor abandona canoele, pentru a se aventura pe jos în inima pădurii.

Imagini de coșmar o hărțuiseră pe tânăra fată, în tot timpul nopții și se trezi acolo, rezistând în mijlocul unei naturi care o înghețа de spaimă.

Ascunseră ambarcațiunile sub o grămadă de crengi și părăsiră râul.

– Până acum te simțeai în siguranță, nu-i așa? spuse Wheeler, întorcându-se spre ea.

– Necunoscutul mă sperie puțin, admise Valecia, în șoaptă.

– Vom lua masa de dimineață aici, anunță Dirk. Mesele vor fi limitate la două pe zi; altfel s-ar putea să fim la ananghie cu hrana.

– Știai că expediția va fi lungă, replică Valecia, exasperată de atitudinea sa autoritară. Aș fi putut prevedea niște rezerve!

– Nu primesc sfaturi de la nimeni, replică Dirk, scos din sărite. Poate te așteptai la șampanie și icre negre! Liniștește-te, vom supraviețui foarte bine fără așa ceva!

Fără să întârzie, îi întoarse spatele.

Valecia era rănită în amorul-propriu. Dar, în definitiv, o căutase! Oare nu-l provocase în mod deliberat? Dirk avea atât de multe responsabilități să-și asume! "Cu siguranță, ar trebui să mă duc să mă scuz", își spuse. Dar n-o făcu. Își scoase fularul și se așeză la rădăcina unui copac. Se simțea copleșită de această căldură umedă.

Cum să supraviețuiască într-o regiune aspră și sălbatică, populată de ființe primitive? În ciuda clipelor de descurajare, Valecia reuși totuși să-și găsească liniștea. Unde își va găsi curajul? Va ceda magiei junglei, sau farmecului lui Dirk?

– Valecia!

O voce brutală o scoase din toropeală. În ciuda comicului, se surprinse înfiorându-se. Doi ochi de un albastru profund o observau.

– Bunăvoința ta este incontestabilă, o asigură Dirk, mângâindu-i părul, dar ai foarte multe de învățat. Aici, este indispensabil să fii neîncetat cu ochii în patru! Vezi, ai ațipit și ți-a dispărut eșarfa....

– Dumnezeule, n-am auzit nimic! murmură tânăra fată, rușinată. Probabil mă consideri proastă!

– Ești lipsită de experiență, atâta tot! spuse Dirk luând-o tandru în brațe. Dimpotrivă, îmi pari foarte curajoasă! Să lăsăm timpul să lucreze. Vino, Tupa ne-a preparat o supă în felul său.

În ciuda oboselii pe care o simțea, Valecia roși de mândrie. Dirk o stima. O considera ca pe egala sa.

***

Două zile mai târziu, tobele se făcură auzite: puternice, frenetice.... Nimeni nu îndrăznea să facă aluzie la asta, dar trăsăturile lui Dirk se înăspreau tot mai mult, cu fiecare bătaie.

Pe măsură ce pătrundeau în interiorul zonei, vegetația devenea mai deasă, mai încâlcită. La suprafața solului și în lungul copacilor mișunau o mulțime de animale. La fiecare pas, o prezență invizibilă, dar vicleană, îi pândea.

Totuși, Valecia nu se plictisea să admire incredibila frumusețe a peisajului. Pe tijele lungi și suple, se legănau grațios și delicat flori de un albastru de porțelan și între ramurile palmierilor strălucea roșul-închis al unor plante agățătoare sălbatice. Păsări colibri zburau în mare viteză deasupra nuferilor răspândiți pe suprafața iazurilor.

Spectacolul era feeric.

Atentă, Valecia putu să zărească și un superb jaguar negru, ghemuit în adâncul frunzișului.

Temându-se de reacția lui Wheeler, preferă să-și treacă sub tăcere descoperirea.

În seara următoare, vacarmul tam-tamurilor tăcuse. Când Valecia veni să se așeze lângă el, Dirk își curăța pușca.

– Vom avea nevoie să ne apărăm? întrebă ea mirată.

– Nu pot să-ți răspund.

– Te rog, Dirk, încearcă să-mi acorzi încredere. Ar trebui să te bazezi pe noi! Oare nu formăm o echipă?

Privirea lui Dirk deveni de o blândețe surprinzătoare.

– Mulțuemsc, spuse brusc, dar nu mă voi schimba. Trebuie să mă accepți așa cum sunt. Du-te mai degrabă și vorbește cu Wheeler, pare nervos.

Valecia se supuse.

– Pot să te ajut? întrebă ea așezându-se lângă foc.

– Nu, eu sunt de corvoadă, răspunse Wheeler. În schimb, nu refuz niciodată un zâmbet!

– Wheeler, sunt îngrijorată. Spune-mi, ce se întâmplă în seara asta? Dirk a scos arma, ghizii nu-și găsesc locul, iar tu pari profund neliniștit...

Wheeler lăsă lingura de lemn pe care o ținea în mână și oftă.

– Am observat niște urme astăzi.

– De ce fel?

– De felină. Indienii au plecat, dar animalul ăsta blestemat le-a luat locul. Chandler știe să descifreze mesajele pe care și le trimit indigenii. După ei, o bandă de rebeli au prădat regiunea și, accidental, au tras asupra unui jaguar.

Animalul a ucis deja un copil alaltăieri. În momentul de față, se îndreaptă spre noi.

– Poate nu este cel ale cărui urme le-ați văzut.

– Nu, dar este posibil! Ăsta ne urmărește și este absolut neobișnuit! În plus, este rănit....

– Am văzut ieri unul, mărturisi cu regret Valecia.

Wheeler tresări.

– Ce așteptai să o spui? exclamă dur.

Dirk se apropiase.

– Fără tăcerea ta, problema ar fi fost de mult rezolvată! îi reproșă acesta.

– Dacă i-ai fi vorbit mai înainte! exclamă Wheeler, luând imediat partea tinerei fete. Dar nu, tu ești singurul stăpân la bord! Iată-ne foarte avansați! încheie cu asprime.

– Bun, ripostă Dirk. Eu....

Valecia îl întrerupse.

– Detaliile sunt inutile, este vorba să preîntâmpinăm cât mai urgent!

Oare cum îndrăznea să i se adreseze astfel lui Dirk Chandler?

– Calmează-te și vino să mănânci, îi ordonă acesta așezându-se.

Valecia îl ascultă.

– Indienii, o fiară pe urmele noastre, care va fi următoarea surpriză? întrebă ea încercând să ia un aer indiferent.

– Ți-am promis un lac, afirmă Dirk potolit, vom fi acolo mâine.

În mod vizibil, încerca să schimbe conversația. Voia oare să-l menajeze pe Wheeler?

– După părerea mea.... îndrăzni Valecia.

– Te scutesc de comentarii, o întrerupse Dirk, cu maxilarele crispate de mânie.

Suntem în pericol! Se impun niște decizii. Vom face toți de gardă, încep eu!

Valecia îl ajută pe Wheeler să strângă farfuriile. Părea atât de speriat, aproape îngrozit!

Brusc, surprinse privirea tinerei fete ațintită asupra lui.

– N-ai teamă, îi spuse liniștitor. Dacă rămânem grupați, nu riscăm nimic.

În acea noapte, Valecia nu putu să adoarmă. Exasperată, se ridică și i se alătură lui Dirk, care veghea.

– Trebuie să te odihnești, îi spuse acesta cu fermitate.

– Și tu?

– Mai am o oră. Pari înghețată.

– Sunt. Nu mă așteptam să fie atât de frig.

Trăsăturile tânărului bărbat se îmblânziră.

– Hotărât lucru, nimeni nu rezistă junglei, exclamă, malițiios. Toată echipa moare de frică.

– Într-adevăr. Dar eu, nu regret nimic.

Dirk luă mâna lungă și fină a Valeciei și o sărută delicat.

– La plecare, cunoșteam riscurile, reluă ea, emoționată; sunt foarte hotărâtă să merg până la capăt. Ai să vezi, vom găsi acea faimoasă vale!

– Ești ciudată, Valecia, se miră Dirk. Orice ni s-ar întâmpla, să știi un lucru: te respect. Am făcut tot posibilul să stau departe de tine, dar tentația este pe zi ce trece tot mai puternică...

În timp ce vorbea, își trecu brațele în jurul ei și o îmbrățișă strâns.

– Dirk, bâigui tânăra fată, cuibărindu-se lângă el.

Bărbatul o prinse de bărbie și o obligă să ridice capul. Încet-încet, îi căuta gura. Înnebunită de dorință, Valecia se supuse acelei cereri, răspunzând cu pasiune sărutului său.

Cuprinsă de scrupule, se încordă foarte repede.

Trupul lui Dirk ardea de pasiune.

– Te rog! făcu Valecia, în șoaptă.

Fără tragere de inimă, bărbatul slăbi treptat îmbrățișarea.

– Foarte bine, renunț... murmură. Nu mi-am impus niciodată dragostea nimănui. N-am să încep acum. Du-te să te culci.

Întinsă în hamac, Valecia se întrebă: să-și impună dragostea....

Oare ce voia să spună? Să fi simțit pentru ea altceva decât o puternică atracție fizică? Nu, era imposibil. În definitiv, fiecare se consola în felul său: Wheeler bea, Dirk colecționa aventuri sentimentale. Nimic mai simplu!

***

Drumul se desfășură fără incidente. La prânz, ajunseră la destinație.

Peisajul era de o frumusețe primitivă și aproape ireală. Blocuri înalte de piatră, cu colțuri, se ridicau spre cer, în timp ce pe culme, o cascadă tumultuoasă se năpustea vuind în apele reci și transparente ale unui mic lac.

Lacul era plin de minerale de toate felurile și Valecia, încântată, se grăbi să adune câteva eșantioane.

Pentru ea, începea în sfârșit călătoria.

Wheeler, cocoțat deja pe înălțimi, inspecta împrejurimile.

Câțiva metri mai jos, Dirk, scăpat de cizme, evalua cu vârful piciorului temperatura apei.

– Vino, îi strigă Valeciei.

Aceasta, cu pantalonii suflecați până la genunchi, se avântă cu prudență pe fundul nisipos.

Imediat, o extraordinară senzație de răcoare o cuprinse. Ce plăcere, după oboseala din ultimele zile! Totuși, se simți puțin vinovată: ghizii se agitau nu departe de ea; munciseră fără odihnă încă de la plecare. Și lor le-ar fi plăcut să se scalde...

Nu avu timp să se gândească mai mult. Luându-și elan, Dirk tocmai plonjă în apă, antrenând-o în cădere și pe tânăra fată.

Năucită o clipă, reveni foarte repede la suprafață și-l căută din ochi pe însoțitorul său care apăru chiar în spatele ei. Se priviră, izbucnind în râs în aceeași clipă. Înotară mult timp, apoi se îndreptară spre mal și se prăbușiră, epuizați, pe un nisip cald.

Se bronzau la soare, când Wheeler li se alătură.

– Nicio urmă de animal, declară el, scoțându-și cămașa, dar trebuie să fim vigilenți.

– Ai dreptate, făcu Dirk pe un ton autoritar. Vom cadrila un anumit perimetru și vom face inventarul materialului.

Wheeler dădu din cap.

– Vă las. Mă duc să-l anunț pe Tupa.

Stimulată de baie, Valecia se simțea pe deplin fericită.

– Vom rămâne aici până mâine? întrebă.

– Da. Vom pleca în zori.

Acum erau față în față. O lumină intensă cădea perpendicular pe ei, punându-le în valoare perfecțiunea siluetelor.

Valecia era hipnotizată de bustul puternic, șoldurile înguste și picioarele lungi și musculoase ale bărbatului care stătea lângă ea. Degaja atâta energie!

Brusc, se înfioră, rușinată: hainele i se lipiseră de piele, nelăsând nimic ignorat dintr-un trup cu forme pline și armonioase. Pieptul său se bomba cu mândrie sub bluza încă udă și talia fină i se contura prin transparența materialului ușor al pantalonilor.

Îndemnată de o forță necunoscută, înălță capul; doi ochi de o stranie indecență erau ațintiți cu intensitate asupra ei.

Un zâmbet enigmatic flutura pe buzele lui Dirk. Era seducător și o știa.... Fără o vorbă, se întoarse și plecă în grabă.

Valecia îl urmă, tremurând de emoție.

Când terminară să se instaleze, dorind să se izoleze o clipă, tânăra fată se așeză la o parte.

Desigur, Dirk era impulsiv, dar demn de încredere. Îi promisese Valeciei s-o lase în pace și-și va ține cuvântul. Dar ea dorea oare asta? Nu mai era atât de sigură! Ar fi atât de plăcut să se abandoneze mângâierilor lui.... În acest decor minunat.... Dar nu se punea problema! Nu erau singuri, iar ea avea o sarcină de îndeplinit.

Sosirea lui Dirk îi întrerupse brusc visarea.

– Am crezut că asta îți va face plăcere, spuse el, oferindu-i o ceașcă de ceai. Am adus chiar biscuiți, dacă-ți cere inima...

– Mulțumesc, muream de foame.

– Te rog, răspunse Dirk, ironic.

Natura din jurul lor exprima pace și seninătate. Totuși, undeva, pe covorul din spatele unui copac, pândea pericolul. De două zile, niciunul din membrii echipei nu îndrăznise să vorbească despre asta.

Îngrozită, Valecia, încercă să-și amuțească temerile.

– Crezi că ne-a urmărit? întrebă, evitând să rostească vorba fatală. Poate este aproape de noi.

Dirk ridică din umeri.

– Mi-e teamă că da. Aceste animale au urmărirea în sânge. Mi-ar plăcea să cred că s-a pierdut, o ironiză el, fără convingere.

Valecia nu insistă.

– Oare se poate face o baie la adăpost de priviri indiscrete? întrebă ea.

Dirk izbucni în râs.

– Baia comună n-a fost prevăzută încă în program!

Vezi stânca aceea uriașă, la dreapta? În spate se ascunde o cuvetă.

Nu este prea mare, dar este suficient de adâncă. Vei înota acolo în voie și în cea mai deplină intimitate.... Vom da toți cu banul; câștigătorul va avea prioritate.

La ideea de a se dezbrăca în aer liber, Valecia se simți roșind. Oricine putea sosi pentru a o surprinde. Dirk, de exemplu...

– Îți cedez locul, declară ea, stânjenită. Deocamdată, prefer să profit de soare. Când vei termina, fă-mi un semn.

Dirk fu pe punctul să adauge ceva, dar se răzgândi și se întoarse.

Valecia se întinse ușurată pe nisip.

Ghizii, veniți să se răcorească, se stropeau interpelându-se cu zgomot. Wheeler, îmbrăcat doar în șort, ieși brusc din apă și veni încet pe plajă.

Înnodându-și un prosop în jurul șoldurilor, se îndreptă spre tabără.

Cu ochii închiși, Valecia își oferea fața mângâierii vântului. Căldura înconjurătoare trezea în ea sentimente pe care se străduise să și le stăpânească încă de la începutul călătoriei. Totuși, trebuia să reziste tentației. Să se intereseze de ce se întâmpla în jurul ei, îi păru o excelentă diversiune, dar imaginația nu înceta să-i rătăcească.

Dirk, gol sub razele lunii.... această imagine distinctă și trecătoare o obseda, provocându-i o reacție aproape epidermică.

Nu mai era timp să nege evidența: încă de la prima întâlnire, se îndrăgostise de el. Asta nu i se întâmplase niciodată. În sfârșit, un bărbat îi trezea senzualitatea! Peter era puțin expansiv. În raporturile lor, fusese mereu tandru și atent, dar nimic mai mult....

Brusc, avu certitudinea că nu-l iubise niciodată cu adevărat.

Sentimentul pe care-l încerca pentru Dirk era atât de diferit, atât de nou! La simpla vedere a tânărului bărbat, o dorință fizică de o violență neașteptată punea stăpânire pe ea.

Oare va ști să-și înfrâneze acest val de pasiune?

"În definitiv, nu se punea încă problema", hotărî Valecia, gândindu-se la treaba care o aștepta. Zilele vor fi consacrate în întregime cercetării, iar seara, de-abia va avea timp să-și redacteze rapoartele.

Întărită de aceste certitudini, încetă să-și pună întrebări.

Brusc, fu cuprinsă de amețeală! Cum putea să-și imagineze măcar să meargă să i se alăture lui Dirk lângă iaz? Probabil era nebună...

Totuși, după ce aruncă o privire spre Wheeler, care era întins în hamacul său, se grăbi de-a lungul malului și începu să escaladeze pe furiș stâncile care o despărțeau de explorator....

Capitolul 6

Valecia ajunse foarte repede pe malul iazului. Locul era așa cum îl descrisese Dirk. O oază de verdeață și răcoare.

Pe malul opus, croindu-și drum printre enorme buchete de flori exotice, țâșnea un izvor limpede.

Valecia îl zări pe Dirk, care intra încet în apă. Când își dădu seama de prezența sa, încremeni locului, stupefiat. Revenindu-și din surpriză, făcu câteva mișcări de bras în direcția tinerei fete și se opri din nou.

În ochi îi strălucea o lumină neclară; în părul bogat i se juca lumina soarelui. Nu fusese vreodată mai seducător...

Cu un nod în gât și inima bătând să-i spargă pieptul, Valecia își descheie cămașa și cu inima tremurând își scoase blugii.

Dirk o aștepta.

Înaintă înfiorându-se și i se alătură. Brusc, niște degete nerăbdătoare îi atinseră pieptul întărit de dorință.

Înăbușindu-și un geamăt surd, Valecia se cuibări lângă însoțitorul său.

– Ești sigură că nu vei regreta nimic? o întrebă Dirk, cu o voce răgușită.

Fără să-i răspundă, ea îi întinse buzele abandonându-se cu înflăcărare îmbrățișării sale. Mângâierile lui Dirk deveneau mai precise, mai insistente. Mâinile îi alunecau nervoase de-a lungul trupului suplu și gol al Valeciei.

Toată încântare, aceasta simți că leșină. O copleși un presentiment: nu-i va putea rezista vreodată. Îl dorea pe el, sărutările lui fierbinți, privirea arzătoare. Îi aparținea: nimic pe lume nu mai avea importanță.

Respirând greu, Valecia se strânse mai mult lângă el. Mâinile sale lipite pe șoldurile tânărului bărbat se crispară convulsiv.

– Oh, Dirk, sunt a ta! spuse pătimaș.

– Te-ai gândit bine? îi șopti bărbatul cu o voce încărcată de emoție.

– Am nevoie de tine.

O așeză pe sol și aplecându-se cu tandrețe asupra ei, desăvârși unirea lor.

Strigătului slab scos de Valecia îi răspunse cântecul a mii de păsări...

Când deschise ochii, Dirk se ridicase și stătea drept în fața ei, dominând-o cu toată înălțimea sa.

– Ești atât de frumoasă! murmură, impresionat.

Tânăra fată degaja un farmec nou, greu de definit.

Toată ființa sa radia de fericire.

– Aș vrea să rămân veșnic lângă tine, spuse Dirk zâmbind, dar este târziu și ceilalți ar putea să-și pună întrebări.

Valecia se ridică, întinzând brațele.

– Nu pleca, te rog, rămâi cu mine.

– Te credeam de marmură.... murmură Dirk, tachinând-o. Fii fără teamă, avem toată viața în fața noastră. Te las să te odihnești cinci minute, adăugă îndepărtându-se.

Pe deplin mulțumită și fericită, Valecia se întinse încet pe nisipul cald. Pe pielea sa goală, alergau încă valuri de plăcere. Era gata să atipească, dar se hotărî să-și revină. Se ridică, își făcu rapid toaleta și se îmbrăcă.

Soarele se rotise, iluminând stâncile care se ridicau în fața ei. Mânată de un impuls subit, se avântă în fugă de-a lungul plajei și în pas vioi, începu să escaladeze faleza. Ajunse fără greutate pe coamă. Cățărată la înălțime, admira acum superba panoramă care o înconjura. Își zări camarazii la distanță. Toți membrii expediției se adunaseră. Bula și Manuele se ocupau de provizii, Dirk și Wheeler stăteau de vorbă, în timp ce Tupa, puțin mai la distanță, stătea de gardă.

Singură în fața acestei imensități, Valecia se întreba: oare avusese dreptate să-i cedeze exploratorului? Acum, s-ar putea s-o disprețuiască.

Nu, până la urmă nu avea nicio remușcare. Când se va termina călătoria, se va întoarce acasă, în California, și nu-l va mai vedea niciodată pe Dirk.

Respingând ideea unei viitoare despărțiri, preferă să se intereseze de activitățile echipei. Tupa îi făcu amabil un semn. Ea îi răspunse la salut, dar rămase brusc nemișcată.

La liziera pădurii, chiar în spatele ghidului, un jaguar cu mușchii încordați, își pândea prada. Se apropia în liniște, gata să sară.

Tulburată, începu să strige:

– Tupa, atenție, jaguarul...

Vocea i se frânse și piciorul îi alunecă. Pietrele se rostogoleau sub trupul său, antrenând-o din ce în ce mai repede pe panta abruptă.

Învârtindu-se în gol, își pierdu cunoștința înainte de a se prăbuși câțiva metri mai jos.

O liniște mormântală domnea în jurul focului când Valecia deschise ochii. Un bărbat, pe care îi fu greu să-l recunoască, se aplecă spre ea. Privirea aceea intensă, fața aceea tăbăcită de soare....

– Dirk! murmură slab, încercând să se așeze.

Două mâini tandre, dar energice, o imobilizară.

– Stai liniștită, nu vorbi, spuse el pe un ton repezit. Ai o rană urâtă la pielea capului.

Valecia își zărea tovarășul printr-o ceață ușoară. Totuși, la lumina flăcărilor, începu să distingă treptat anturajul.

Trăsăturile tânărului bărbat reflectau o teamă confuză.

– Unde este Tupa? întrebă ea brusc. Mi s-a părut că aud un foc de armă....

– Nu te agita. Este aici, lângă mine. Am tras asupra animalului ăla mizerabil, dar l-am ratat. A fugit.

Valecia își lăsă capul să cadă. Ghidul era teafăr. Dirk îl salvase....

În ciuda unei dureri puternice la tâmplă, se simți liniștită. Mișcă un braț, celălalt, apoi își întinse picioarele.

– N-am nimic rupt. Doar o groaznică durere de cap. O avea cineva o aspirină?

– Nu încă, spuse Dirk. Înainte de a-ți administra medicamente, vreau să fiu sigur că nu suferi de un traumatism cranian. Câte degete vezi?

– Trei.

– Și acum?

– Două.

– Este bine. Ai grețuri?

– Nu, dar îmi este foame.

Dirk păru ușurat.

– Ai avut noroc, îi spuse, blând. Plaga este impresionantă, dar fără urmări grave. Se va cicatriza foarte repede. Îți voi prepara ceva de mâncare.

Să fie protejată de Dirk pentru toată viața... Valecia se relaxă, cu ochii închiși.

– Nu, să nu adormi, îi ordonă el. Acest gen de lucru poate rezerva surprize. Când te vei simți perfect bine, vom vedea.

Întorcându-se, Valecia îl văzu pe Wheeler, chircit alături.

Fotograful părea profund îngrijorat.

– Sper că mi-ai imortalizat căderea, exclamă ea glumind.

Wheeler zâmbi silit.

– N-am avut timp să pun mâna pe aparat. Dar mărturisesc că a fost destul de reușită. Ai auzit? adăugă în șoaptă, prietenul nostru Dirk n-a ochit precis de data aceasta. Această primă ratare s-ar putea să nu fie și ultima...

Valecia nu avu timp să răspundă. Tupa, cu un aer emoționat, stătea în fața ei, cu o orhidee roz în mână.

– Vrea să-ți dovedească recunoștința sa, o asigură Dirk, înaintând. A urcat până în vârful unui copac pentru a ți-o aduce pe cea mai frumoasă.

Tânăra fată își șterse pe ascuns o lacrimă și luă floarea.

– Mulțumesc, murmură. Sunt fericită că ai scăpat.

Tupa dădu din cap și se îndepărtă.

– Îți va fi veșnic recunoscător, afirmă Dirk. De acum, dorințele tale vor fi ordine pentru el.

Valecia încercă să se ridice. Se simți cuprinsă de amețeală, dar indispoziția îi dispăru foarte repede.

– Oricine în locul meu ar fi făcut același lucru.

– Nu este sigur, răspunse Dirk în șoaptă. Pentru a vorbi despre altceva, ai apreciat baia?

Luată pe nepregătite de această întrebare, Valecia se îmbujoră ușor. După ultimele evenimente, întâlnirea lor de pe malul iazului îi ieșise din minte.

Îl privi intens pe Dirk și murmură:

– A fost de neuitat! O experiență plină de senzualitate.

O licărire de dorință trecu prin privirea lui Dirk.

– Curios! N-aș fi folosit acest cuvânt, se miră, ironic.

În dimineața următoare, porniră la drum foarte devreme. Soarele apărea la orizont, când Dirk hotărî o oprire pentru micul dejun. Ghizii se grăbiră și în cel mai scurt timp, instalară și aprinseră un minunat foc de lemne.

Epuizată, Valecia se prăbuși pe o piatră. Mersese ore întregi fără să se plângă, dar acum, oboseala călătoriei se făcea simțită.

Tupa o abordă cu timiditate pentru a-i oferi un buchet de un roșu strălucitor.

În aceeași clipă, Dirk trecu pe lângă ea.

– Se numesc "flăcările pădurii", îi spuse prietenos.

Îngenunchind, adăugă:

– Ai fost admirabilă. Mărturisesc că m-am înșelat în legătură cu tine. Ești o profesionistă; sunt mândru să te am alături.

La adăpostul ramurilor de palmieri și a arbuștilor de piper care se îndoiau ușor, agitați de briză, cei doi tineri se contemplară în tăcere. Un val de pasiune trecu o clipă prin privirea Valeciei, făcând să scânteieze în adâncul ochilor săi mii de paiete aurii, mai strălucitoare decât toate nisipurile deșertului. În fine o acceptase!

Se apropie instinctiv de el și-i atinse ușor obrazul cu mâna. Răspunzând mângâierii sale, Dirk o îmbrățișă, îi căută buzele și o sărută cu pasiune.

– Dacă sosește cineva... spuse ea, neliniștită, încercând să se elibereze.

– Roșești, remarcă bărbatul, amuzat de reacția însoțitoarei sale. Suntem profund atrași unul spre celălalt, să nu ignori asta... Mărturisesc că am toate greutățile din lume să rezist tentației.

Dar ai dreptate, ne așteaptă. În plus, ești încă fragilă, trebuie să-ți recapeți forțele. Vino.

Echipa făcea cerc în jurul focului. Wheeler, cu maxilarele încordate, părea neliniștit, frământat. "Oare a devenit bănuitor în legătură cu sentimentele pe care le încerca pentru Dirk?" se întrebă Valecia.

Fără o vorbă, se așeză lângă el. Dirk se instală puțin mai departe, luă o hartă topografică a regiunii și începu s-o studieze cu atenție. Raze de lumină îi jucau în păr, punându-i în relief profilul cu contururi ferme și energice. Valecia nu obosea să-l admire. Străbătută de un lung fior, preferă să întoarcă totuși capul, pentru a se adânci în contemplarea peisajului.

Nori marii de fluturi în culori strălucitoare zburau de colo-colo prin luminiș. Tânăra fată îi urmărea din ochi, dar gândurile, la fel ca aceste insecte amețite de libertate, își reluau neobosite zborul lor. Dirk îi ocupa mintea și sufletul. Încă de la plecare, el pusese lucrurile la punct: nu se va căsători niciodată. Totuși, se iubeau; era indiscutabil. Își va lăsa oare Dirk inima să vorbească?

– Vom ajunge la Puriano mâine, declară exploratorul, scoțând-o din gândurile sale. Harta asta este inutilizabilă. Știu că regiunea este neexplorată, dar totuși! În sfârșit, păstrând direcția

spre nord, ar trebui să ieșim cu bine. Însemnez totul în jurnalul de bord: întoarcerea va fi mai ușoară.

O teamă inexprimabilă o cuprinse pe Valecia. Se ridică și părăsi grupul. Câte zile, chiar săptămâni vor fi până vor ajunge în valea Curcubeului? Vor ști să dejoace toate capcanele pe care le întindea jungla? Sau vor eșua, ca expediția care-i precedase?

Se rezemă, istovită, cu spatele de trunchiul unui copac. O durere vie și chinuitoare începu să-i zvâcnească în tâmple. Vocile lui Dirk și Wheeler ajungeau până la ea atenuate: cei doi bărbați se sfătuiau pentru a stabili itinerarul de a doua zi.

Brusc, se hotărî să-și revină: nu, nu va ceda. Își aranjă coafura, respiră adânc și se îndreptă spre camarazii săi.

Îndată ce-și reluară drumul, fură surprinși de o aversă violentă. Orbiți de o perdea de ploaie, uzi până la piele, înaintau cu greu, picioarele afundându-se în pământul moale și mlăștinos. Frânți de oboseală, chinuiți de nenumărați țânțari, le trebui aproape o zi pentru a face cei doi sau trei kilometri care-i despărțeau de un sat părăsit.

– Ascundeți-vă, ordonă Dirk. Indienii care trăiesc aici sunt vânători de capete. Nu țin să-mi asum riscuri.

Plecă în recunoaștere și se întoarse puțin după aceea.

– Este ciudat, făcu el, punându-și arma la loc în suportul ei, locul este pustiu.

În jurul colibelor mici, cu acoperișuri din paie, viața părea să se fi oprit brusc. Recipiente din pământ ars și coșuri pline cu cereale zăceau pe jos. Foarte aproape, jar cald încă se consuma

încet, în timp ce pe pereți, atârnau hamacuri pe care locuitorii nu le împăturiseră. Niște pene acopereau pragul unei colibe mari.

– Acolo locuiește căpetenia tribului, anunță Dirk. Locul acela este sacru pentru indieni, nimeni nu trebuie să pătrundă înăuntru.

– Dacă se întorc, s-ar putea să ne surprindă, se neliniști Valencia.

– Fii fără teamă. Le cunosc obiceiurile. Când satul întreg se deplasează, este pentru mai multe zile.

– Aș prefera să dorm sub cerul liber....

– Nu te sfătuiesc. Aici, vom fi cel puțin în siguranță.

Valecia nu-i împărtășea întru totul punctul de vedere, dar se abținu de la orice comentariu.

– Nu lua aerul ăsta jalnic, exclamă Wheeler. Chandler are dreptate, toți avem nevoie de odihnă. Ai să vezi, vei aprecia confortul...

Când soarele apunea, terminaseră să se instaleze. Se pregătea un festin. Tupa se folosise de talentele sale de vânător, adusese un tapir pe care-l tăiase cu grijă în bucăți și-l pusese la fript. Wheeler se însărcinase cu desertul – banane prăjite, ca de obicei.

Masa ajunse la sfârșit, când Dirk se apropie pe nesimțite de Valecia.

– Ți-ai ales coliba? o întrebă cu o voce languroasă.

O licărire de maliție străluci în ochii de un albastru-închis.

Valecia înțelese pe loc. Prevăzuse totul. Imediat ce ceilalți se vor culca, se va strecura lângă ea... Încă de la plecare visase să doarmă în brațele lui! Dar în seara aceea, avea nevoie să fie singură. Pradă unor sentimente contradictorii, voia să se gândească și să-și facă socotelile; sau cel puțin să încerce. Era atât de obosită!

– Nu m-am hotărât încă, spuse în cele din urmă. M-am obișnuit cu pădurea și ideea de a fi închisă, mă sperie. Poate îmi voi agăța hamacul între doi copaci.

Dirk se îndreptă și-și aruncă restul de cafea peste jar. Întorcându-se, o privi cu un zâmbet ironic în colțul gurii.

– Cum vei vrea. Până atunci, mi-ar plăcea să-ți arăt ceva, declară el misterios, în timp ce dispărea în spatele unei perdele de bambuși.

Valecia îl urmă, uluită. Oare care-i erau acum intențiile?

– Prinde-te de mine, drumul este îngust. Ia-mă de mână. Inspectând împrejurimile, am descoperit un iaz...

Tânăra fată crezu că leșină. La acest cuvânt, un val de amintiri îi reveni în memorie. "Ar fi mai bine să mă întorc în sat", își spuse, brusc șovăitoare.

– Nu cred....

– La naiba cu ce crezi! replică Dirk. Mulțumește-te să trăiești. Ascultă-ți inima, trupul. Știu, ziua a fost grea. O clipă de destindere îți va face foarte bine. Rămâi cu mine, adăugă rugând-o.

Foarte repede și fără să știe cum, Valecia se află pe mal.

N-avu timp să se revolte: decorul care i se oferea o lăsa mută de admirație.

Asemenea unei imense bucăți de mătase gri-deschis, suprafața lacului reflecta razele argintii ale lunii. Ici și colo, mari plante acvatice, încununate cu flori albe, își schimbau ușor direcția, împinse de un suflu vizibil.

– Este superb, murmură Valecia. Nu voi uita niciodată.

Dirk o luă în brațe și o strânse cu pasiune.

Nemișcată, ea cedă farmecului nopții.

– Fără tine, peisajul mă lasă indiferent, o asigură bărbatul, cu o voce răgușită. Mă înnebunești!

Când își puse buzele peste ale sale, lumea se clătină încet. Blândețea sărutului căpătă treptat o ciudată violență și Valecia, învinsă, se supuse înflăcărării dorinței sale. Trupurile strâns unite, dispărură în întunericul pădurii.

Dirk tresări; tocmai trosnise o cracă. Era pe punctul să se întoarcă, dar vocea lui Wheeler răsună foarte aproape de ei.

– Nu mișcați! Jaguarul.

Îngrozită, Valecia prinse brațul exploratorului.

Brusc, scoțând un răget sălbatic, animalul de ghemui și se aruncă dintr-o săritură. Wheeler se repezi în față, cu pușca îndreptată asupra corpului negru și lucios. Într-o fracțiune de secundă împușcătura porni și în aceeași clipă, jaguarul se prăbuși.

Cu arma întoarsă spre pământ, Wheeler contempla năucit cadavrul care zăcea la picioarele sale.

Tânăra, șocată, scoase un urlet.

– Destul, Valecia! exclamă Dirk, tăios. S-a terminat.

O prinse de umeri și o scutură cu brutalitate.

– Este mort. Mă auzi?

Încremenită, ea îl privea fără să-l vadă.

Exasperat de violența lui Dirk, Wheeler interveni:

– Ajunge, Chandler. Vezi bine că a suferit un șoc. Nu numai că-i explici inutil, dar o brutalizezi! Păstrează-ți cel puțin calmul, dacă tot ți-am salvat viața...

Dirk îl fulgeră cu privirea, dar tăcu.

Se apropie de Valecia, o ridică în brațe și se îndreptă rapid spre sat.

Alertați de detunături, ghizii așteptau la liziera pădurii.

Văzând trupul inert, Tupa se grăbi pentru a-și oferi ajutorul.

– Repede, ordonă Dirk.

Timpul ne presează.

Inconștientă, Valecia rostea vorbe fără sens. Traversară în grabă luminișul și o întinseră lângă foc. La lumina flăcărilor, pe fața ei lividă se citea o nespusă groază. Scoase un geamăt surd și începu să se zbată.

Dirk și Wheeler, complet neputincioși, nu mai știau pe unde să scoată cămașa; brusc, interveni Tupa.

– Lăsați-mă pe mine, spuse îngrijorat, adresându-se lui Dirk.

Se îndepărtă și reveni puțin după aceea cu brațele încărcate de plante. Instalat lângă foc, prepară cu pricepere o băutură groasă și negricioasă, pe care i-o aduse apoi Valeciei. Decoctul

degaja un miros îngrozitor, dar vocea liniștitoare a lui Wheeler făcu minuni și tânăra fată, ascultătoare, bău leacul până la ultima înghițitură.

Rănit în amorul-propriu, Dirk stătea la o parte.

– Lăsați-o, exclamă dur. Nu este nimic altceva de făcut. Mă ocup eu de ea.

Bărbații se supuseră, dar niciunul din membrii echipei nu se gândi să profite de o clipă de repaos. Făcură câțiva pași și se postară toți în apropierea Valeciei.

Peste puțin timp, aceasta își reveni.

Capitolul 7

Valecia ieși destul de repede din toropeală. În jurul ei, ghizii zdrobeau boabe, vorbind cu voce joasă, iar Dirk se plimba ca un leu în cușcă. În lumina focului, apăru Wheeler. Suferise o transformare subtilă, dar profundă. Nu mai era ființa sfioasă și temătoare, ci un bărbat încrezător, sigur de el. Emana un calm și o seninătate pe care Valecia nu i le cunoscuse mai înainte. Nu mai era nicio îndoială: își depășise teama. Se achitase de datoria față de Dirk și se simțea liber.

Se așeză lângă tânăra fată și-i întinse o ceașcă de ceai.

– Probabil mă consideri ridicolă, se scuză ea. De obicei sunt mai puțin emotivă.

Dar când am înțeles că Dirk era în pericol....

– Știu de mult timp. Chiar înainte de a vă da voi seama. Ești îndrăgostită de el.

Emoționată de tristețea din vocea sa, Valecia îi luă mâna.

– M-ai prevenit, este adevărat. Dar se întâmplă să nu ne controlăm sentimentele. În zadar am luptat, m-am stăpânit. N-am putut face nimic. Nu pune astfel lucrurile la inimă; în definitiv, este viața mea.

– Într-adevăr, răspunse Wheeler decepționat.

Atitudinea i se schimbase, dar în cuvinte vibra aceeași tristețe.

– De ce această ranchiună? I-ai salvat viața, îi aminti Valecia. Acum, sunteți chit.

– Voiam să-l înfrâng...

– Nu înțeleg, se miră Valecia, înfiorându-se.

– Când am auzit jaguarul, mă așteptam că Dirk să reacționeze, dar nu era nicăieri. Am plecat în căutarea sa și v-am găsit.... tandru îmbrățișați. Dacă el te putea seduce, eu de ce nu? Era suficient să-mi risc viața și să trec drept erou. Nu-ți imaginezi ce reprezinți pentru mine. Nu voi accepta să te distrugă.

– Așadar....

– Da, în tine mi-am găsit curajul.

– Din cauza mea.... murmură Valecia, profund impresionată.

– Trebuia s-o știi.

Vocea i se frânse brusc; sosea Dirk.

Îngenunche lângă Valecia, întorcând intenționat spatele fotografului.

– Mulțumesc, Wheeler, exclamă el, scurt. Ar fi trebuit să descopăr prezența animalului.

– A fost vina mea, murmură tânăra fată, pe un ton nesigur.

– Nu, eu am greșit. Sunt singurul răspunzător.

– Îți iei rolul de șef în serios, declară Wheeler fără animozitate. Ar trebui să lucrăm în echipă. Poate incidentul din seara asta îți va servi de lecție.

Dirk se întoarse, rănit în amorul-propriu.

– Relaxează-te, îl sfătui Valecia. Wheeler are dreptate. Bazează-te pe noi! Îți vom fi alături și gata să te ajutăm în orice împrejurare.

Dirk îi privi suspicios, dar trăsăturile crispate ale feței i se îmblânziră treptat.

Înaintă șovăind spre camaradul său. Brusc complici, izbucniră în râs, apoi își strânseră mâinile prietenește. Tensiunea care se instalase încă de la începutul călătoriei, tocmai se risipise. De fapt, întotdeauna îi unise o legătură puternică. În jungla braziliană, pe culmile din Tibet, sau în deșerturile africane, nu încetaseră niciodată să facă o echipă.

– De ce să nu rămânem împreună și să împărțim o colibă pentru noapte? propuse Wheeler, emoționat. Este un mod ca oricare altul de a ne pecetlui prietenia.

Tânăra fată acceptă. Nu-și mai dorea deloc să doarmă sub cerul liber. Se simțea îngrozită de ideea de a aștepta ziua, singură, în mijlocul naturii.

– Pentru că Valecia nu vede niciun inconvenient, sunt de acord, făcu Dirk ridicându-se.

Intrară în colibă și, frânți de oboseală, se instalară rapid în hamacuri.

"Mulțumesc, Dumnezeule, se gândi Valecia, liniștită. În sfârșit s-au împăcat".

***

Zgomotul ploii și bubuitul tunetului o treziră în zori. Ridicându-se, nu avu timp decât să-i zărească pe însoțitorii săi strecurându-se afară.

Cerul era jos, acoperit cu nori mari și amenințători.

– Repede, exclamă Dirk.

Nu este nicio clipă de pierdut.

Chemă ghizii și le încredință fiecăruia câte o sarcină foarte exactă.

Alertată de această zăpăceală, Valecia se hotărî să se grăbească. Își îmbrăcă blugii, bluza, apoi își încălță cizmele. De mult timp renunțase la orice machiaj și se mulțumi să-și pieptene părul bogat și să-și strângă câteva șuvițe rebele în două clame.

Imediat după aceea, i se alătură lui Dirk.

– Ai împachetat totul? o întrebă acesta, îngrijorat. În acest caz, să plecăm.

Convoiul porni la drum în cea mai deplină tăcere. Intrigată, Valecia se prinse de brațul lui Wheeler.

– Nu înțeleg, se miră ea.

Toată lumea este posomorâtă în această dimineață. Pe căldura asta, ploaia este mai degrabă o binecuvântare!

Ochii cenușii ai lui Wheeler deveniră și mai întunecați.

– Dacă ai ști ce ne așteaptă, n-ai mai fi atât de bine dispusă! Aversa asta, pe care o consideri "răcoritoare" se va transforma în potop. Furtunile de sezon sunt de temut. Devastează regiuni întregi în câteva ore. Afluenții se revarsă, râurile cresc, însăși pădurea dispare în mâl. Vânturi de o forță neașteptată se dezlănțuie, smulgând totul în trecere. Să ne grăbim, ar fi imprudent să rămânem la distanță.

– Dar, în acest caz, de ce n-am rămas în sat? întrebă Valecia grăbind pasul.

– Se poate prăbuși la prima vijelie.

– Cum fac locuitorii? Nu-și părăsesc casele de fiecare dată când se stârnește o furtună!

– Nu, ies din locuințe și asistă neputincioși la distrugerea slabei lor agoniseli.

Brusc, un fulger uriaș brăzdă cerul și tunetul izbucni într-un vacarm asurzitor. Bărbații înaintau cu greu, poticnindu-se de rădăcini, izbindu-se neîncetat de o încurcătură de liane și de mărăcini. Deși extrem de obosită, Valecia lupta cu curaj.

Averse puternice de ploaie se abăteau acum asupra lor.

Dirk scoase o coardă din rucsac, și-o înfășură în jurul taliei și o trecu apoi pe la toți membrii echipei. Natura înconjurătoare era complet devastată. Unii copaci, smulși din rădăcini, erau culcați peste drum, alții se legănau periculos.

Valecia se clătină, dar Dirk, atent, o prinse cu o mișcare sigură.

– Stop, strigă el. Zăresc intrarea unei grote. Puneți-vă toți la adăpost.

Se înarmă cu o lanternă și intră în peșteră.

Valecia ridică ochii. Tremura, dar descoperirea pe care o făcu, o recompensă subit pentru toate eforturile. Imense picturi rupestre acopereau pereții din piatră. Înaintă neîncrezătoare. Oare avea halucinații? Nu, nu visa.

– Oh, Dirk! exclamă, unde suntem?

Tânărul bărbat o privea cu un nod în gât.

– Este un mormânt, îi răspunse profund emoționat. Niște exploratori au vorbit despre el, dar nu mi-a venit să cred niciodată. Mormântul acesta marchează intrarea în valea Curcubeului.

Wheeler părea tulburat.

– Să mă trăsnească Dumnezeu! nu înceta să repete mergând în lung și-n lat.

– Așadar, legenda este adevărată! declară Dirk, proiectând fascicolul luminos. Unii spun că, acum mai mult de o sută de ani, un trib de războinici aprigi păzeau porțile văii. Dacă se dă crezare zvonurilor, spiritele lor vor continua să vegheze asupra locurilor.

Valecia se înfioră, pradă unei puternice exaltări. Îngroziți, ghizii se grupaseră. Să calce pe pământul strămoșilor lor se dovedea pentru ei un sacrilegiu.

– Se impune o decizie. Vom putea vota, sugeră Dirk.

Valecia era gata să-i sară de gât.

– Trebuie să continuăm, decretă Wheeler. Suntem epuizați, înfometați; este oare un motiv suficient pentru a renunța? Să ne atingem scopul.

– Nu ți-ai spus părerea, Valecia, remarcă Dirk.

– Sunt de acord. Dar nu putem părăsi peștera fără să facem fotografii.

– Ce crezi, Wheeler? întrebă Dirk.

– Sunt gata, îl asigură acesta, entuziasmat.

Fotografiară picturile din toate unghiurile și-și continuară drumul. Culoarul pe care o luară, părea să nu aibă sfârșit. Uneori foarte larg, uneori atât de îngust încât n-ar fi putut trece doi oameni. Frescele întipărite de o parte și de alta a acestei galerii ciudate, păreau că le indică drumul.

Merseră astfel un timp, apoi ajunseră într-o imensă sală subterană. Printr-o deschidere prevăzută în peretele din spate, lumina soarelui pătrundea în valuri. Trecerea săpată în piatră se prelungea printr-o cornișă la picioarele căreia se întindea o vale adâncă.

Ceea ce descoperiră în acea clipă, îi lăsă fără grai. Nu și-ar fi imaginat niciodată că natura putea produce asemenea minuni.

Ploaia încetase și lumina se filtra ușor printre nori. În fața lor, munți cu culmile tăiate se ridicau în amfiteatru. Versanții laterali, mai bine expuși, dispăreau aproape în întregime sub vegetație și în spatele trecătorii, asemenea unei panglici lungi de

mătase, șerpuia un râu cu ape calme și liniștite. Sus, brăzdând bolta cerească, se desfășura un curcubeu cu nuanțele sale delicate.

Spectacolul acestui paradis îndepărtat era de o frumusețe impresionantă.

Wheeler își verifică pelicula, pentru a face fotografii.

– Ei bine, iată-ne ajunși! făcu Dirk, pe un ton triumfător. În sfârșit, aproape. Suntem încărcați și relieful este accidentat. Nu vă grăbiți, fiți atenți. Am putea mânca aici?

După ce se hrăniră, porniră din nou la drum.

Atenți la obstacolele care le barau la fiecare pas drumul, nu avură timp să contemple peisajul. Valecia adună totuși câteva pietre și Wheeler reuși să surprindă doi fluturi minunați care se adunaseră pe o floare de un galben strălucitor.

Chinuiți de sete, trebuiră să facă o scurtă oprire.

Dirk, care de la plecare afișa un aer blazat, acum era fascinat.

– Nu-mi vine să cred, repeta fără încetare.

Culori strălucitoare împrăștiau lumina, făcând din vale o splendidă paletă. Râul, care de pe creastă părea un fir subțire de argint, căpăta treptat culoarea turcoaz. La zgomotul apei care curgea, peste stânci, se ridicară toți, gata să pornească în coborârea finală.

Coborâră cu toată viteza ultimii metri care-i despărțeau de țintă, pentru a ajunge pe o plajă mică și încântătoare, cu nisip fin.

– Am impresia că am sosit pe altă planetă, exclamă Valecia.

Suntem în Brazilia sau pe o insulă din Pacific?

– În paradis, ripostă Wheeler, cu un aer bucuros.

– Paradis sau nu, aici îmi voi petrece vacanțele! afirmă tânăra femeie, cu maliţiozitate. Și ce reflexe are cascada aceea!

– Este un fenomen natural, declară Dirk. Culmile trimit lumina în adâncul râpei și apa râului refractă razele! Dar ai studiat cu siguranță sistemul prismei, adăugă cu o ironie amabilă.

– Într-adevăr.

Ridicând ochii, Valecia se simți subit foarte mică. Înălțimi ametitoare se ridicau în fața ei. Impresionată, preferă să-și întoarcă privirea. Ghizii descărcau materialul și nu avea cum să-i ajute. Se hotărî totuși să nu stea inactivă. Înarmată cu un sac de pânză, se aventură în pădure. Ziua era la asfințit, făcând să strălucească sub pașii săi mici pietricele. Ce de comori îi va putea duce doctorului Green! Aproape terminase, când Dirk și Wheeler o strigară.

– Valecia, privește, strigă Wheeler, sărind în sus de bucurie, aur în râu!

Valecia se apropie de mal, se aplecă și adună un pumn de nisip pe care-l lăsă să-i curgă printre degete.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu este, declară ea.

Wheeler se așeză, decepționat.

– Ești sigură?

– Absolut. Este pirită, se află pretutindeni.

– Ei bine, sunt încântat de asta, bombăni Wheeler.

Imaginează-ți valea invadată de căutători de aur! Ar fi repede prădată.

– Dacă nu există metalul nobil, poate vom găsi smaralde și diamante, făcu Dirk, circumspect. După cei mai vechi în meserie, toate drumurile din regiune erau pavate cu ele. Deocamdată nu putem trage concluzii. Valecia, vei cerceta eșantioanele pe care le vom găsi. Până atunci, vrei să vii cu noi? adăugă încet.

Ea acceptă.

Căldura devenea tot mai înăbușitoare și se îndreptară spre o cascadă mică ce curgea în apropiere. Înaintară sub căderea de apă și rămaseră acolo, nemișcați câteva secunde, savurând răcoarea acelei băi improvizate. Uzi și râzând cu poftă, se duseră să se așeze la distanță, pe o piatră plată.

Dirk își netezi părul șiroind de apă.

– Știu că vremea invită la lene, declară el, dar nu trebuie să ne uităm obiectivul. Este timpul să ne apucăm de treabă. Trebuie oare să adunăm tot ce sclipește? o întrebă pe Valecia.

– Desigur.

Cei doi bărbați trecură imediat la acțiune. Entuziasmați, îndepărtară plantele, zgâriară pământul, smulseră rădăcini. Toate pietrele care păreau să prezinte interes, chiar incert, erau supuse analizei tinerei fete. Aceasta identifica unele specimene pe loc, iar pe altele, mai rare, le păstra pentru a le cerceta în laborator.

După o oră de muncă îndârjită, suspendară căutările.

– Și mâine va fi o zi, spuse exploratorul, luându-i prietenește pe Wheeler și pe Valecia de umeri. Să ne întoarcem în tabără.

Masa se desfășură într-o atmosferă de sinceră camaraderie. Dirk, foarte în vervă, le relată în cele mai mici amănunte expedițiile la care participase. Legănată de sunetul vocii sale, Valecia se lăsă pradă visurilor. Brusc, tresări; Dirk i se adresase; nici măcar nu-și dăduse seama.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit, se scuză cu un aer vinovat. Oboseala zilei....

– Înțeleg, făcu el, zâmbind.

Trăsăturile sale, de obicei încordate, se îmblânziseră. Acum părea calm și relaxat.

"Probabil se simte mai puțin singur, își spuse Valecia. Acum știe că Wheeler nu-i mai este adversar, ci prieten".

– Îți vorbeam de râu, îi explică Dirk. Nu-i suficient că l-am descoperit, mai trebuie botezat. Ai vreo idee?

– Ești serios?

– Întru totul. Frumusețea trebuie să aducă omagiu frumuseții. Tu trebuie să-i dai un nume.

Valecia îl privi neîncrezătoare.

Și când te gândești că va trebui să părăsească acest loc fascinant și să se întoarcă la civilizație; să-l uite pe Dirk, tandrețea care-i unea, clipele minunate pe care le împărtășiseră. Nu va avea vreodată curajul. Săptămâni, luni și ani fără el.... Isabelle își dăduse seama; îl vedea puțin, dar știa că se va întoarce. Nu rezista chemării junglei. Avea forța și brutalitatea ei.

Valecia întoarse capul: în colțul ochilor, străluceau două lacrimi mici.

– De ce să nu-l numim "râul speranței", murmură tulburată.

– Fără obiecții? întrebă Dirk. În acest caz, de acord. Ce spui, Wheeler?

– Râul este norocos. Dacă ar fi trebuit să-i aleg o nașă, n-aș fi visat una mai bună.

Cu prețul unui imens efort, Valecia reuși să-și potolească emoțiile. Câteva minute mai târziu, glumea veselă cu însoțitorii săi, ascultând fascinată numeroasele întâmplări pe care le povestea Dirk.

Seara se încheie târziu în noapte, în mijlocul râsetelor și a bunei dispoziții generale.

Capitolul 8

Dimineața următoare îi găsi pe toți într-o dispoziție excelentă. Dirk împărți munca și dădu dispoziții fiecărui membru al echipei. Valecia va rămâne cu el, pentru a prospecta latura cascadei mari.

O zi întreagă singuri.... Tinerei fete nu-i venea să creadă. Proaspătă și elegantă într-o rochie ușoară, care-i venea foarte bine, era în culmea fericirii.

Luară cutii pentru a cără pietrele, traversară pajiștea și se îndreptară spre torent.

Animat de o energie neobișnuită, Dirk nu-și găsea locul. Se ducea, venea, aduna pietre, culegea flori pe care le prindea cu îndemânare în părul moale și mătăsos al Valeciei. Când la prânz ajunseră la locul cercetărilor, erau deja greu încărcați.

Ajunși pe malul iazului, își despăturiră sacii de dormit pe un covor gros de mușchi. Valecia se întinse leneș, iar Dirk veni

alături. Domoliți de liniștea înconjurătoare, rămaseră astfel mult timp.

Ridicându-se într-un cot, Dirk se întoarse spre însoțitoarea sa.

– Ți-e foame? o întrebă.

Aceasta făcu nu din cap, în timp ce o roșeață ușoară îi colora obrajii.

– Să nu-mi spui că prezența mea te tulbură în asemenea măsură! se miră bărbatul, atingând ușor obrazul tinerei fete.

– Nu înțelegi? murmură ea.

– Doar dacă îmi explici!

– Te doresc, îi declară cu îndrăzneală Valecia.

Dirk o privi îndelung, stupefiat. Apoi, luând-o de talie, puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei.

– Ador să-ți ating pielea, murmură bărbatul, afundându-și tandru degetele în bogatele bucle blonde.

Beată de fericire, Valecia se strânse lângă el. Cu un deget îndrăzneț, își puse mâna pe șoldurile tânărului bărbat și începu să-i descheie cămașa. Veșmintele cădeau jos, unul câte unul.

Valecia era hipnotizată.... O dorință animalică și irezistibilă o copleșea. Cuprinsă de înflăcărare, se îndreptă, își desfăcu bretelele care-i susțineau rochia și se aplecă spre însoțitorul său.

Acesta o îmbrățișă strâns. Nuditatea lor, superbă și strălucitoare, părea să arunce o provocare întregului univers.

Prinzându-i ceafa, Dirk o îmbrățișă complet, gura îi alerga, avidă, pe pielea moale și mătăsoasă. Alunecând de-a lungul pieptului, prinse între buze un sân întărit de plăcere.

Valecia se arcui voluptuos.

– Îți place să te mângâi, nu-i așa? întrebă subit Dirk.

În loc de răspuns, ea își intensifică strânsoarea. În culmea bucuriei, se încordă și scoase un geamăt surd.

Unirea le fu totală, absolută.

Niște maimuțe, atrase de prezența lor, săreau dintr-un copac în altul.

Când Valecia se trezi, Dirk se odihnea lângă ea, cu capul pe umărul său. Părea atât de vulnerabil, încât se simți copleșită de un val de tandrețe.

Cât de bine ar fi fost să aibă un copil de la el! Să-l conceapă într-un elan de pasiune....

Dar reveni foarte repede la realitate: Dirk nu dorea să se angajeze și cu atât mai puțin să întemeieze o familie. "Oare Isabellei îi propusese căsătoria?" se întrebă, brusc. La acest gând, o teamă nelămurită o cuprinse.

Când Dirk deschise ochii, se aplecă spre el. Pe jumătate adormit încă, el se întoarse pe o parte și sărută umărul rotund și neted al tinerei fete.

Pradă unei ușoare gelozii, aceasta se îndepărtă ușor, ignorându-i mângâierea.

– Sunt în formă deplină, exclamă Dirk, sărind în picioare. Cât despre tine, se pare că ai fost răsfățată....

– Modestia nu este principala ta calitate! remarcă Valecia pe un ton ironic.

– Simțeai aceeași plăcere cu Peter?

– Nu, trebuie să admit. M-ai învățat atât de multe lucruri! spuse Valecia, tachinându-l.

– Ce nebun, acest Peter! Deținea o comoară și a lăsat-o să-i scape. Încă îl mai iubești?

– Din clipa în care te-am văzut, am știut că nu va mai exista alt bărbat în viața mea. Dar pentru tine, ce reprezintă Isabelle?

La aceste cuvinte, fața lui Dirk se crispă.

– Isabelle? Suntem uniți prin legături profunde, dacă vrei să știi. Dar prefer să nu vorbim despre asta.

Temerile pe care Valecia le nutrea încă de la începutul călătoriei, se confirmară. "Până la urmă a mărturisit, își spuse cu inima grea. Isabelle este singura lui dragoste..." Refuzând să cedeze disperării care o cuprindea, se hotărî să reacționeze. Va profita din plin de cele câteva săptămâni care-i mai rămâneau de trăit lângă Dirk.

Căldura tropicală deveni apăsătoare, aproape umedă. Incomodată, Valecia se îndreptă spre cascadă.

– Să facem o cursă, exclamă ea brusc. Înainte ca Dirk să aibă timp să înțeleagă, își luă elan și plonjă în iaz.

– Răcoarea curentului o calmă instantaneu și nervozitatea îi dispăru ca prin farmec. Dirk i se alătură în curentul de apă. Se jucară mult timp ca niște copii amețiți de libertate, apoi, extenuați, se întoarseră pe mal.

– Mișcarea mi-a făcut foame, declară Valecia veselă.

Dirk îi aruncă o privire complice.

Se îmbrăcară și despachetară proviziile pe care Tupa le pregătise pentru ei.

Când se săturară, Dirk îi propuse să meargă să recunoască terenul.

Pe măsură ce înaintau, peisajul se schimba. Solul era acum extrem de uscat. Urcară pe o cărare pietroasă, deseori barată de stânci pe care trebuiră să le escaladeze. Ajunși în vârful cascadei, o traversară și se aflară curând la baza falezei.

– Ai văzut? strigă Dirk, încercând să acopere zgomotul torentului. S-ar spune că poalele muntelui sunt tăiate într-un bloc de smarald.

– Greu de spus, răspunse ea, dând din cap. Ar trebui să pot lua un eșantion.

Se înarmă cu uneltele sale și reuși să extragă o piatră destul de mare.

Dirk, care se îndepărtase, reveni curând și exclamă entuziasmat:

– Valecia, am descoperit o galerie! Dar cărarea care duce acolo este foarte accidentată; preferi să rămâi aici?

– Pentru nimic în lume. Te urmez.

Își lăsară încărcătura și porniră prudent pe cornișa îngustă care ieșea peste vid. Mână în mână, cu spatele lipid de zid, fiecare își ținea respirația. Înaintau de aproximativ cinci minute, când intrară într-un tunel, unde domnea un întuneric

deplin. Brusc, Valecia scoase o exclamație de surpriză: la extremitatea culoarului, se întindea o sală imensă, săpată în stâncă. O fisură largă, într-un perete stâncos, permitea să se vadă cascada și printre valurile albe de spumă, Valecia distinse clar tonurile albastru-verzi ale văii. Nu văzuse niciodată așa ceva!

Rămaseră nemișcați, încremeniți de admirație.

Valecia reacționă prima.

Se repezi la Dirk și-i sări de gât.

Tulburați, se sărutară cu pasiune. Rămaseră astfel, îndelung, strânși unul lângă celălalt, pierduți într-o lume magică la care doar ei aveau acces.

Dar ziua asfințea.

– Să plecăm, propuse Dirk, dacă se înnoptează, nu vom mai găsi drumul.

Aruncă o ultimă privire superbului peisaj care se întindea la picioarele lor, apoi se întoarseră din drum.

Când ajunseră în aer liber, umbra serii acoperea treptat câmpia. Își adunară rapid materialul și fără o vorbă, se grăbiră în direcția taberei.

Ajunseră la destinație, când Dirk o luă pe Valecia de talie și o trase spre el.

– Mulțumesc pentru această zi minunată, îi șopti sărutând buzele încântător conturate ale tinerei fete.

Aceasta se înfioră. De ce oare trebuia ca fericirea să fie întotdeauna efemeră? Dar Dirk nu se va schimba. Asemenea

valului năvalnic care cobora de la munte, nu se va opri niciodată.

– Mulțumesc pentru amintiri, spuse ea cu o voce încărcată de emoție.

Îi întoarse brusc spatele, respiră profund și se îndreptă cu pas energic spre tabăra care se întindea puțin mai jos.

Ghizii se îndeletniceau cu ocupațiile lor obișnuite.

Wheeler, care gătea lângă foc, o zări primul.

– Ei bine, mulțumită? o întrebă, alăturându-i-se.

– Foarte. Doctorul Green va avea de lucru. Nu știu nici măcar dacă vom putea duce toate eșantioanele. Aproape că ne-ar trebui un elicopter! adăugă Valecia zâmbind.

– Sper că n-ați avut întâlniri neplăcute?

– Nu. Dar am descoperit o peșteră. Intrarea este situată chiar în spatele cascadei. Văzut de sus, peisajul este absolut superb. Ar fi trebuit să vii cu noi.

– Crezi? exclamă Wheeler, tachinând-o. Sunt sigur că prezența mea nu era indispensabilă....

Brusc nostalgică, Valecia nu sesiză remarca însoțitorului său. Nemișcată, părea pierdută în gândurile sale.

– Nu rămâne acolo, spuse Wheeler, luând-o de braț. S-a răcorit. Vino să te încălzești.

Masa va fi gata curând. De fapt, unde este Dirk? Să nu-mi spui că l-ai lăsat pe munte, glumi fotograful, încercând s-o distreze.

Valecia zâmbi cu amabilitate.

– Poate a întârziat pe drum. Cu siguranță, va sosi dintr-un minut în altul.

Cum rosti aceste cuvinte, apăru Dirk. Lăsă sacii și înaintă spre foc.

Wheeler se pregătea să servească cina, când Valecia se îndepărtă.

– Ei, o interpelă el, ce faci? Avem atâtea lucruri să-ți arătăm!

– Vom vorbi mâine, declară ea, urcându-se în hamac.

Întinsă, închise ochii și căzu într-un somn adânc.

***

Valecia se trezi în zori. În jur, toată lumea se agita, cu excepția lui Dirk așezat lângă foc și care își ațintise privirea asupra flăcărilor, cu un aer absent. La acea oră din zi, natura se odihnea încă, într-o liniște profundă.

Piscurile, de un gri-argintiu, se conturau armonios la orizont și pe cerul strălucind în numeroase nuanțe de portocaliu, se desfășura curcubeul strălucitor și colorat.

Apropiindu-se de Dirk, Valecia îi mângâie ușor părul brun și des.

Fără o privire, bărbatul îi întinse o ceașcă de cafea.

– Am avut o vizită în noaptea asta, îi spuse pe un ton indiferent. Am descoperit niște urme. Indieni, presupun.

Erau cel puțin douăzeci.

– Oh, nu! exclamă Valecia, îngrozită. Credeam că aici nu ni se va putea întâmpla nimic.....

– La fel credeam și eu. Ar fi trebuit să fiu atent. Trebuie luată o decizie: dacă sunt vânători de capete....

Valecia simți un fior lung străbătându-i spatele.

– Dacă erau mulți, de ce nu ne-au atacat? se miră ea.

– Nu știu.

– Cât timp vom rămâne? îl întrebă, cu inima palpitând.

– Date fiind împrejurările, vom pleca în această dimineață.

– Pe munte?

– Nu, vom urma cursul râului. Probabil se varsă în Rio Negro. Apoi, vom găsi un vas de pescuit care ne va duce până la Manaus. Vom fi acolo în mai puțin de o săptămână.

O expresie, în același timp gravă și tandră, apăru pe chipul tânărului bărbat.

– Sunt fericit că ai participat la expediție și mândru că am făcut echipă cu tine, adăugă cu amabilitate.

Valecia avu deodată un nod în gât. Oare ce insinua? Că în câteva zile totul va fi terminat între ei? Regreta clipele minunate pe care le împărtășiseră? Încercă să înțeleagă: "dacă într-adevăr nu mă iubește, îi va fi ușor să mă uite", își spuse dezamăgită. Dar cum putea fi atât de egoist? Nu, ea nu se va resemna. Va lupta până la capăt.

Cu inima grea de tristețe, luă direcția torentului. De-abia făcu câțiva pași, că Wheeler i se alătură.

– Ți-a spus Dirk? spuse pe un ton aspru.

Valecia oftă.

– Despre indieni? Da, mi-a povestit.

– Bineînțeles, se simte răspunzător. Ar face mai bine să-i mulțumească lui Dumnezeu: la ora actuală, ar trebui să fim toți morți. Vino, ne așteaptă micul dejun.

Când terminară, Dirk începu să studieze harta. Plănuia să urmeze cursul râului și supuse ideea însoțitorilor săi. Wheeler se opuse imediat, decretând că era mai prudent să facă drumul în sens invers. O scurtă discuție avu loc între cei doi bărbați, dar Dirk avu până la urmă câștig de cauză.

Plecând, Dirk îi ordonă lui Tupa să șteargă urmele trecerii lor. La aceste cuvinte, Valecia avu lacrimi în ochi. Nu va mai rămâne nimic din dragostea sa! Însăși natura o va uita....

Drumul nu i se păruse niciodată atât de greu. Învinsă de oboseală, înainta încet. Ar fi vrut să strige, să protesteze, dar simplul fapt de a respira îi cerea un efort.

– Cinci minute de odihnă, anunță Dirk, cu o voce autoritară.

Valecia se prăbuși la rădăcina unui copac.

– Cinci minute! se indignă ea. După câte știu, nu alergăm la maraton.

Dirk își verifică pușca și o puse la loc.

– Cea mai mică întârziere ne poate fi fatală, îi replică dur.

Tânăra fată se înfioră. Jungla își țesea pânza... Atâția bărbați își sacrificaseră viața aici.

Îngrijorată, Valecia se ridică și se alătură restului echipei.

Dirk o observa cu un aer preocupat.

– Înțelegi? o întrebă, domolit.

Ea dădu din cap.

Mergeau de puțin timp, când Dirk se opri. Puse mâna pe armă și le făcu semn însoțitorilor să ducă armele la umăr. Piedicile săriră cu un zgomot sec.

Toți stăteau la pândă. Valecia care ciulise urechile, crezu că percepe un zgomot, un trosnet scurt. Brusc, sărind din spatele tufișurilor, apărură o duzină de războinici. Chipurile ostile și sulițele înălțate spre cer, nu prevesteau nimic bun.

Valecia se dădu instinctiv înapoi, dar Dirk o prinse de umăr.

– Nu mișca, îi spuse în șoaptă.

El așteptă câteva minute, înaintă și începu să vorbească într-un dialect ciudat. Indienii îl ascultau cu atenție.

– Uf! șopti Wheeler, cu o voce gâtuită. Au zâmbit; cred că a câștigat.

Valecia îl privea fascinată pe explorator. Acesta scotoci în buzunar și tocmai scoase un pachet de chewing-gum pe care-l întinse indienilor. Aceștia îl luară cu aviditate.

– Totul este în ordine, afirmă Dirk, relaxat. N-au nimic împotriva noastră, dar vor să-i urmăm. Ar fi de preferat să nu-i contrariem!

Satul nu era departe. Se compunea dintr-o colibă vastă comună, cum era cea din apropiere de Sao Catrimani. Câteva colibe mai mici, așezate în cerc, marcau limitele luminișului.

Bărbați, femei și copii de toate vârstele, soseau în fugă pentru a-i vedea pe străini.

Brusc, Dirk încremeni, neîncrezător.

Un bătrân, cu părul de culoare deschisă și ochi cenușii se apropie de ei.

– Bine ați venit, le spuse el, prietenește. Sunteți brazilieni, sau americani? Veniți și așezați-vă lângă foc: vom sta de vorbă.

Imediat, două tinere fete încântătoare le aduseră băuturi.

Bătrânul observă aerul uimit al Valeciei.

– Sunteți intrigată, dar nici eu nu sunt mai puțin, o asigură el. N-am văzut albi niciodată...

Valecia zâmbi și ridică o cupă de lemn așezată lângă ea. O duse la buze, dar o lăsă imediat.

– Nu vă temeți, reluă gazda lor, râzând în hohote. Este un amestec alcătuit de mine. Veți vedea, nu există nimic mai tonic. Dacă-i supraviețuiți.... adăugă mijind ochii strălucind de maliție. Uitasem, eu sunt Luis Miguel, misionar, cu cine am onoarea?

Pe fața lui Dirk se zugrăvi cea mai deplină stupoare:

– Dumnezeule, Luis Miguel! repetă, scuturând mâna bătrânului bărbat. Dumneavoastră sunteți cel care a dispărut acum mai bine de zece ani, după o ciocnire cu indienii aucas? S-a crezut că ați murit!

– Bănuiam, răspunse Luis Miguel. Dar vom avea timp să mai vorbim despre asta. Dacă ați face prezentările....

– Iertați-mă, se scuză Dirk, încă sub șocul surprizei.

– Această persoană fermecătoare este domnișoara Valecia Jordan, geolog și specialist în minerale prețioase. El este fotograful nostru, domnul Falcon Wheeler și eu, Dirk Chandler. Avem ca misiune să explorăm valea Curcubeului.

O licărire se aprinse în privirea lui Luis Miguel.

– Și?

– Am găsit-o. Dar întâlnirea de astăzi, eclipsează descoperirea noastră! Guvernul brazilian va fi încântat să afle că sunteți bine și sănătos. Veți veni cu noi pentru a ajunge la Manaus?

– Civilizația noastră nu mă mai interesează, spuse el oftând. Oamenii aceștia sunt singura mea familie. Acum, vorbiți-mi despre vale. V-a plăcut?

– Ați fost acolo, nu-i așa? întrebă Dirk.

– Foarte des; râul m-a dus. Dar veniți din est....

– Într-adevăr, am sosit pe munte. Totul va fi consemnat în raportul meu. Apropo, ar trebui să menționez povestea dumneavoastră. Ați putea să-mi dați câdeva indicații?

– Acum foarte mult timp, făceam parte dintr-un grup de misionari, începu Luis Miguel și ne îndreptam spre Cucui, unde niște triburi se luptau de mai multe săptămâni. Victimele erau numeroase. Tocmai ajunsesem într-o regiune neexplorată, când niște războinici aucas ne-au atacat. Toți camarazii mei au fost omorâți. Indigenii nu m-au cruțat, dar lancea a ratat inima și s-a înfipt în umăr. Nu mi-am revenit decât aici: căpetenia, Lopa, mi-a salvat viața. Puțin câte puțin,

am descoperit acest popor, mizeria și singurătatea lor. Am hotărât să rămân printre ei. Și așa am învățat să-i iubesc. Pot părea neîncrezători, dar n-au depășit niciodată teritoriul lor.... De fapt, domnișoară Jordan, înaintea dumneavoastră, n-au văzut niciodată o femeie blondă!

– Au noroc, este atât de frumoasă.... declară Wheeler.

Dirk tresări la remarca fotografului și Luis Miguel se miră:

– Sunteți logodiți? îl întrebă pe Dirk.

Ofensată, Valecia interveni.

– Nu, nu mă interesează decât munca mea, ripostă ea, tăios.

Bătrânul bărbat zâmbi.

– Să știți că aici sunteți acasă, afirmă binevoitor. Domnilor, pentru că nu aveți companie, vă voi trimite câte una pentru fiecare, pentru noapte. Indienii sunt mult mai toleranți decât noi....

Văzând mina consternată a Valeciei, Dirk izbucni în râs.

– Veniți, domnule Chandler, continuă Luis Miguel, ne vom simți mai bine în coliba mea, pentru a aranja anumite detalii.

Dirk îi aruncă o privire tinerei fete, se întoarse și plecă.

Dezamăgită, copleșită de o imensă tristețe, Valecia îi privi îndepărtându-se. În acea seară, o altă femeie se va cuibări lângă el, o va acoperi cu mângâieri.... Această certitudine îi frânse inima.

Wheeler, căruia nu-i scăpa nimic, se apropie de ea și-i luă mâna. Obsedată de explorator, aproape îl ignoră.

"Ce proastă sunt, își spuse, brusc revoltată.

Când mă gândesc că i-am oferit tot! Oare cum am putut fi atât de naivă?"

Totuși, mânia făcu în curând loc curiozității.

O agitație veselă domnea în sat. Toți pregăteau masa. Unii înfigeau bucăți de carne într-o țepușă de lemn, pe care o așezau apoi pe foc, alții cărau coșuri mari, împletite, pline cu fructe și legume.

Mica piață din pământ bătătorit se transformase într-un stup.

Locuitorii, îmbrăcați doar cu o bucată de pânză înnodată peste șolduri, semănau mai mult sau mai puțin. Unul singur, înalt și atletic, se distingea din mulțime. O capă făcută din pene de tucan îi acoperea umerii.

– Par simpatici, remarcă Wheeler, urmărind privirea Valeciei.

– Da. Mai ales acela, precizează ea, arătându-l pe bărbatul cu capă.

Mânat parcă de o forță invizibilă, acesta din urmă înaintă spre ei.

Valecia îl măsură, nemișcată.

Emana atâta senzualitate....

– Lopa, se prezentă bărbatul, oferindu-i o pană multicoloră.

– Valecia, răspunse ea, cu ochii strălucind.

– Îi placi, șopti Wheeler.

– Trebuie s-o primesc? întrebă tânăra fată.

– S-ar putea să-l jignești refuzând.

Valecia zâmbi timid. Încercă, de bine de rău, să-i mulțumească lui Lopa, când vocile lui Dirk și Luis Miguel răsunară nu departe de ei.

Confuză, o luă la fugă.

Alergând gâfâind, se izbi brusc de Luis Miguel.

– Voiam să mă răcoresc, îi explică scurt, cu un aer încurcat. Există câtuși de puțină apă?

– Desigur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta! În spatele satului, la capătul drumului, veți găsi un râu.

Vom cina curând, imediat după întoarcerea dumneavoastră, adăugă bărbatul.

Urmând sfaturile gazdei, ajunse pe malul râului. Copleșită, îngenunche pe țărm și-și spălă fața pe care șiroiau lacrimi. Îi trebui un anumit timp pentru a-și stăpâni emoția, dar locul retras și liniștea pădurii o domoliră treptat.

Foarte decisă să nu se mai lase impresionată, se alătură camarazilor.

Lopa, în calitate de căpetenie a satului, se așeză lângă tânăra fată. În cursul mesei, fu extrem de politicos și de atent. Privirea, foarte des ațintită asupra ei, trăda o puternică admirație.

Dirk, care-i observa, rămase adâncit într-o tăcere dezaprobatoare.

După ce se întreținu câteva clipe cu Lopa, misionarul i se adresă Valeciei:

– Indienii organizează o serbare în noaptea aceasta.

Prietenul meu vă propune să-l însoțiți, deoarece știe că sunteți necăsătorită. Dacă acceptați, va fi pentru el o imensă fericire.

Șovăind, Valecia se întoarse spre Dirk, dar trăsăturile exploratorului rămaseră impenetrabile. Doar buzele, ușor strânse, arătau o oarecare iritare.

Înțelegând situația, Miguel reluă imediat:

– Să nu vă temeți de nimic, domnișoară. Nu există persoană mai cinstită decât Lopa. Mă pun garant pentru loialitatea sa. Nu vrea decât un lucru: să vă admire. Este fascinat de părul dumneavoastră; a spus că are culoarea soarelui și strălucirea diamantului

Tânăra fată îl privi gânditoare pe căpetenia tribului: era atât de seducător.... Desigur, ar fi preferat compania lui Dirk, dar pentru că el avea alte planuri.... Exasperată de pasivitatea sa, se hotărî imediat.

– Va fi o adevărată bucurie, îi declară lui Lopa, adresându-i cel mai fermecător zâmbet.

Extrem de furios, Dirk se ridică și părăsi adunarea.

Surprinsă și jenată de această reacție nepotrivită, Valecia tăcu. Îndrăzni o privire în direcția lui Luis Miguel, dar spre marea sa uimire, acesta părea într-o dispoziție excelentă și dădea semne de deplină mulțumire.

"Oare ce complotează?" se întrebă, iritată de comportamentul misionarului.

Vocea lui Wheeler o scoase din gânduri.

– Mă duc să fac fotografii, anunță el. La sfârșitul după-amiezii, lumina este mai blândă.

– Vă rog, răspunse Luis Miguel. Dar dumneavoastră, domnișoară Jordan, vă însoțiți colegul? întrebă bătrânul.

– Wheeler este pasionat de etnologie; în ce mă privește, mă mulțumesc să studiez mineralele. Aici se găsesc aceleași roci ca în vale? întrebă Valecia.

– Nu, sunt cu totul diferite. Dacă vreți, copiii vă vor conduce în afara satului. Vă vor arăta locurile care v-ar putea interesa. Dar mă tem să nu fiți dezamăgită.

– Vă mulțumesc, dar deocamdată prefer să mă odihnesc. Știți unde se află coliba mea?

– O vedeți acolo, chiar în față, cea al cărui acoperiș de-abia a fost refăcut, indică misionarul.

– Vă voi vedea diseară, îl asigură Valecia, luându-și rămas-bun.

Capitolul 9

Așezat pe pragul colibei sale, Dirk cioplea o ramură. La trecerea Valeciei, ridică asupra ei o privire lipsită de îngăduință.

– Așadar, vei participa la petrecerea colectivă, remarcă pe un ton acid.

– N-am intenția să te aștept toată noaptea. Femeile tribului ar trebui să-ți ajungă! exclamă ea indignată.

– Înțeleg; ești geloasă! Și de asta ai acceptat să-l urmezi pe bufonul acela...

– Un bufon căruia nu-i lipsește farmecul.

– Valecia, murmură Dirk cu o voce mângâietoare, nu fi nedreaptă. Luis Miguel mi-a făcut o propunere, este adevărat. Totuși, nu i-am dat un răspuns. Nu te visez decât pe tine, adăugă, îndreptându-se.

Într-un elan de pasiune, o trase spre el și puse stăpânire brutal pe gura ei. Valecia luptă din toate puterile, dar sărutările

lui Dirk deveniră mai pretențioase.... Respirația grea și sacadată, îi trăda violența dorinței. Oare unde era îndrăgostitul sensibil și devotat pe care-l cunoscuse? Bărbatul care-i stătea în față, nu avea decât un scop: s-o posede.

Albă ca varul de furie, se îndepărtă și începu să-i lovească pieptul cu pumnii.

Surprins de vehemența însoțitoarei sale, Dirk slăbi îmbrățișarea.

– Nu înțelegi nimic, izbucni Valecia. Ești îngâmfat și arogant. Ies cu Lopa, pentru că vreau. Punct.

Fără o vorbă, Dirk lăsă brațele în jos.

Valecia făcu stânga-mprejur și pătrunse în colibă. Un tremur nervos o agita. Încerca, fără rezultat, să se calmeze, când vocea exploratorului ajunse până la ea, disprețuitoare:

– În locul tău, nu aș avea încredere, domnișoară Jordan. Indienii nu dovedesc prea mare stimă față de sexul feminin; s-ar putea să ai surprize.

Ignorând sarcasmul însoțitorului său, se sui într-un hamac atârnat în mijlocul încăperii și adormi imediat.

Se trezi complet relaxată. Se ridică, se îmbrăcă în grabă și-și prinse în păr pana oferită de Lopa.

Îl întâlni și se opri, încremenită de admirație: o manta lungă de ceremonie în culori strălucitoare îi punea în evidență silueta viguroasă și pe fiecare deget sclipea o bijuterie. Pe chip îi flutura un zâmbet enigmatic.

Valecia respiră profund.

Parfumul amețitor al florilor tropicale se îmbina cu aroma grea și dulceagă de tămâie care ardea, ici și colo, în sat.

Ajunseră în apropierea unui mic luminiș, unde serbarea era în toi. La dreapta, se mișcau dansatori ale căror trupuri acoperite cu diferite culori luceau în lumina torțelor. La apropierea lui Lopa, se întrerupseră pentru a-l saluta.

Când căpetenia și Valecia se așezară, toți se repeziră sărind până în mijlocul locului. Niște femei, împodobite doar cu pene, înaintară. Superbe în nuditatea lor, se ondulară ușor spre însoțitori, rotindu-și șoldurile într-o mișcare lentă și voluptuoasă.

Copiii așezau la picioarele invitaților mâncăruri prezentate splendid.

Valecia nu văzuse niciodată așa ceva. Lopa, mereu atent la cele mai mici dorințe ale sale, alese pentru ea cele mai rare feluri de mâncare.

Tocmai gustase o carne foarte picantă, când începu să râdă strident și nestăpânit. Percepu sunetul acelui râs în mod atenuat; vederea i se încețoșă ușor. O cuprinse o stranie senzualitate și Dirk îi lipsea insuportabil....

Amețiți de muzică, bărbații tropăiau pe pământ în ritmul sacadat al tam-tamului. Partenerele lor, cu capul dat cu mândrie pe spate, se apropiau cu pași supli și ademenitori. Perechile, îmbrățișate cu îndrăzneală, se legănau la lumina flăcărilor.

Căpetenia bătu de două ori din palme și, la acest semnal, dansatorii își ridicară partenerele pentru a le duce în pădure.

Fascinată de erotismul acestui ritual străvechi, Valecia aproape își uită camarazii.

Brusc, tresări: Dirk se înălța în fața ei.

– Dirk Chandler, spuse acesta, salutându-l prietenește pe Lopa.

– Ce faci aici? exclamă iritată tânăra fată.

– Veghez asupra ta. Și asupra prietenului tău.... adăugă el ironic.

Ochii îi aruncau fulgere. "O fi gelos?" se întrebă Valecia.

– N-am nevoie de gardă de corp!

– Nu sunt sigur, replică Dirk cu răceală.

Îi aruncă o privire de gheață și se îndepărtă.

Luis Miguel era foarte aproape de ea.

– Ați petrecut o seară plăcută, domnișoară Jordan? o întrebă.

Dezorientată, Valecia rămase mută.

După un scurt dialog cu misionarul, Lopa se ridică și o luă de cot pe tânăra fată. Traversară luminișul, apoi dispărură în întunericul junglei.

Valecia își simțea capul greu; se poticnea la fiecare pas. Epuizată, se lăsă să cadă pe pământ, dar căpetenia o ajută să se pună pe picioare și o susținu.

Merseră încet, când Valecia se opri îngrozită. Razele lunii le lumina siluetele: sub capă, Lopa era gol.

El îi înconjură talia, atrăgând-o cu pasiune. Strânsă lângă acel trup fierbinte de dorință, Valecia se încordă, dar în zadar: puterile o părăsiseră.

În timp ce Lopa îi murmura cuvinte dulci, o strângea tot mai puternic. Cu o mână avidă, îi cuprinse pieptul, mângâindu-l îndelung.

– Nu, nu! strigă ea.

Îngrozită, încercă să se zbată, dar Lopa insista. Atunci, începu să urle. O împușcătură izbucni în liniștea nopții.

Brusc eliberată, Valecia căzu. Nu văzu decât un lucru: pe Dirk alături de ea.

Față în față, cei doi bărbați se măsurară din priviri. Lopa arătă pana lungă pe care Valecia o purta în păr, dar Dirk îi ignoră gestul și-și armă pușca.

Fierbând de mânie, Lopa se întoarse și plecă.

Dirk așteptă câteva secunde, apoi i se adresă Valeciei:

– Ridică-te, spuse dur.

La tonul vocii sale, aceasta se simți leșinând; ar fi vrut atât de mult să se cuibărească lângă el, să-i mărturisească sentimentele, să-i strige dragostea sa...

Dar tăcu. Era prea slăbită!

– Nu pot să mă mișc, admise împotriva voinței sale.

– Ascultă, Valecia, chiar mi-e de-ajuns. Încetează cu prostiile și vino.

Încercă să-i răspundă, dar nu scoase niciun sunet.

– Oh, Dumnezeule! exclamă Dirk apropiindu-se de ea.

O ridică în brațe și o duse la colibă. Instalată confortabil, Valecia se credea pe un nor. La această idee, izbucni într-un râs ciudat.

– Sst, făcu Dirk, împingând-o în adâncul hamacului.

Luă un prosop muiat în apă rece și-l așeză pe fruntea tinerei fete.

– Te-au drogat. În câteva ore, îți vei reveni; nu avem decât să așteptăm.

Învârtindu-se într-o lume strălucind de culori, ea închise ochii. Deliră până dimineață, trecând de la cea mai deplină inconștiență, la clipe de luciditate.

Dirk și Luis Miguel, care vorbeau în șoaptă, ridicară tonul.

– Credeți-mă, domnule Chandler, n-aș fi crezut niciodată că Lopa poate face un asemenea lucru.

– Vă previn, replică Dirk cu violență, dacă i se întâmplă ceva, vă voi trage la răspundere.

– Starea nu i se ameliorează, spuse Wheeler cu o voce încărcată de îngrijorare.

– I-au dat un produs care stimulează pornirile sexuale, precizâ Dirk. A reacționat rău, dar n-ar trebui să dureze.

– Și-a terminat munca?

– Nu. Va trebui să examineze unele specimene la fața locului; nu putem lua totul cu noi. Vom rămâne două sau trei zile în plus. S-ar putea să fiu în întârziere pentru Isabelle....

La acest cuvânt, Valecia ieși puțin din toropeală.

"Așadar, asta era, se gândi ea. Iată de ce n-a acceptat propunerile lui Miguel". În acea clipă își aminti de rivala sa, de chipul său radios, de privirea întunecată și emoționantă, de buzele ei....

Descurajată, izbucni în plâns. Wheeler încerca s-o consoleze, dar nimeni n-o putea ajuta. Și când te gândești că voia să-l facă gelos pe Dirk! Ce ironie!

Dimineață, se trezi tristă și abătută. Ieși cu greu din sacul de dormit, se îndreptă și reuși să se așeze. Foarte repede, un amănunt îi atrase atenția. Al doilea hamac era gol; nimeni nu dormise acolo...

În acea clipă, intrară Dirk și Wheeler.

– Cum te simți? întrebă exploratorul.

– Bine, răspunse Valecia, evitându-i privirea. Cât timp am fost.... în "țara minunilor"?

– Aproape două zile. Am fost foarte îngrijorați.

– Îmi pare cu adevărat rău, îi asigură ea, încercând să-și stăpânească lacrimile care-i veneau în ochi. Ar fi trebuit să mă previi, Dirk.

– Nu-i nimic, declară acesta trecându-și un braț în jurul umerilor săi. Toată lumea se poate înșela. Wheeler și cu mine suntem cei mai în măsură s-o știm.

– Nu sunt în stare să-i înfrunt pe Lopa și pe Luis Miguel, murmură Valecia.

– Nu-ți face griji. Și-au cerut scuze; Dirk a pretins că ești logodnica lui, precizează Wheeler.

– Cu ce drept? exclamă tânăra fată, indignată.

Contrar oricărei așteptări, Dirk roși ușor.

– Trebuia să găsesc o explicație: n-am obiceiul să-i deranjez pe îndrăgostiți, nici să-i amenințcu o armă!

– Și ai inventat această poveste! Presupun că sunt o victimă în plus, unul dintre trofeele tale de vânătoare!

– Nu înțeleg. Credeam că-ți face plăcere.

– Ce îngâmfare, domnule Chandler! Știi ce mi-ar face plăcere cu adevărat? Să termin cercetările și să plec!

– Nimic mai simplu, replică tăios Dirk.

Cu aceste cuvinte, cei doi bărbați o părăsiră. Imediat după aceea, ghizii veniră încărcați cu cutii grele. Valecia începu să lucreze și clasă mineralele pe categorii.

La sfârșitul după-amiezii, își făcu apariția Luis Miguel.

– Ați dormit bine? o întrebă stânjenit.

– Sunt ocupată, domnule Miguel, n-am timp să vorbesc.

– Vă grăbiți să vă întoarceți la civilizație, este normal. Pentru cine nu este obișnuit, pădurea amazoniană este o permanentă provocare, mai ales pentru femei....

Valecia începea să dea semne de exasperare.

– Greșiți. Ador Amazonia. Florile, parfumurile, cântecul păsărilor, totul mă încântă. Dacă n-ar depinde decât de mine, aș continua călătoria. Ce nu voi accepta niciodată, este trădarea dumneavoastră! Comportarea v-a fost incalificabilă!

– Ascultați, îmi pare rău, dar buna-credință a lui Lopa este în afară de orice îndoială. Purtați în păr pana sa, nu-i așa?

– Da, de ce? se miră Valecia jenată.

– Acceptând această podoabă, vă luați unele angajamente.... Este un obicei local.

– Oh, Dumnezeule! M-am înșelat asupra intențiilor sale.

– Sunt lucruri care se întâmplă, micuțo. Sper să nu păstrezi o amintire prea urâtă despre mine.

Bătrânul ieși, lăsând-o singură cu gândurile sale.

Lucră până seara, se mulțumi cu o masă ușoară și se adânci din nou în studiul eșantioanelor. Dimineață, dobândise o certitudine: pietrele nu prezentau decât un interes relativ și n-ar fi fost de niciun folos pentru guvernele braziliene și americane. Așadar, valea scăpase de distrugere.

Dirk și Wheeler primiră vestea cu bucurie.

– Poate ne vom putea lua tălpășița și să ne întoarcem acasă, sugeră Dirk, cu o voce ezitantă.

Părea descumpănit.

– Da, răspunse Valecia încet. Dar mai întâi aș vrea să fac o baie; am vegheat toată noaptea.

Se duse la lac, se dezbrăcă de haine și se scufundă cu încântare în apa limpede și rece. Se juca fericită ca o copilă: sărea, înota, plonja, aduna scoici de toate felurile, pe care le punea la uscat pe plajă. Când urcă la suprafață să respire, auzi un trosnet; o speranță nesăbuită o cuprinse. Oare Dirk s-o fi hotărât să i se alăture? Dar minutele treceau și visul i se spulberă. Singură în fața imensității pădurii, își lăsă lacrimile să curgă; bărbatul pe care-l iubea se gândea la alta....

***

Echipa își luă adio de la sat și Lopa, în semn de prietenie, îi oferi Valeciei un superb inel de aur cu o turmalină.

Porniră la drum la începutul după-amiezii. Buna dispoziție a lui Dirk dispăruse. Dur și autoritar, era din nou șeful expediției. Merseră până la epuizare, pentru a nu se opri decât la căderea nopții.

În seara aceea, Wheeler era de corvoadă. După ce făcuse provizii de lemne uscate, se pregăti să aprindă focul. Valecia se îndreptă spre malul fluviului, unde se afla Dirk.

Atitudinea arogantă a acestuia din urmă o exaspera și se hotărî să i-o spună. Că era grăbit s-o întâlnească pe Isabelle, admitea, dar că făcea echipa să suporte consecințele, îi părea inadmisibil.

– Nu știam că avem de respectat un program, remarcă, aparent calmă.

– Nu avem.

– Atunci, de ce ne chinuiești? Zece ore de mers forțat prin pădure, ți se pare normal? Uitasem că ești neobosit.... adăugă sarcastic.

Trăsăturile exploratorului se înăspriră.

– Ești singura care n-a ținut ritmul, îi replică arogant.

Cuvintele căzuseră reci, tăioase.

Valecia îl privi cu insolență. Totuși, în ciuda ostilității pe care i-o citi în ochi, nu se putu împiedica să se înfioare. Era acolo, atât de aproape... O cuprinse subit dorința de a i se arunca în brațe.

Trecu un timp care i se păru extrem de lung, apoi își reveni:

– Așadar, pentru tine sunt o povară! Nu asta pretindeai când eram în vale! Îți schimbi foarte repede părerea, domnule Chandler.

Dar poate ai uitat?

– Îmi amintesc în cele mai mici amănunte....

– Și eu care te credeam diferit de ceilalți. Nu valorezi mai mult decât Peter.

– Încetează să mă compari cu paiața aia, îi ordonă Dirk. Tu ești cea reticentă. Mă provoci, apoi te ascunzi imediat. Vei mai juca mult acest mic joc?

– Nu sunt la dispoziția ta! exclamă Valecia cu o voce vibrând de mânie. Nu mă interesează o aventură. Vreau să construiesc ceva sigur, să mă gândesc la viitor. Dar n-are rost, adăugă mai încet, așa că ocupă-te de Isabelle!

– Isabelle! repetă descumpănit Dirk. Să fii oare, din întâmplare, geloasă? Acum înțeleg mai bine.

Pe buze îi juca un zâmbet ironic.

– În niciun caz, exclamă Valecia. De altfel, puțin îmi pasă de poveștile tale sentimentale.

– Serios? spuse exploratorul apropiindu-se pe nesimțite de ea. Mi-e greu să cred în indiferența ta.

Silueta puternică i se contura în lumina apusului.

– Credeam că-mi împărtășești sentimentele, reluă el în șoaptă.

– Ei bine...

Valecia se încordă și cuvintele i se opriră în gât; Dirk o prinse de talie și o trase spre el.

– Oh, Valecia! nu înțelegi? îi murmură.

– Lasă-mă! îi ordonă tânăra fată, luptând să se elibereze.

Dar eforturile îi fură zadarnice; două mâini de oțel o țineau nemișcată.

– Încetează să te zbați, spuse Dirk exasperat. Ai să-mi explici ce înseamnă această comedie? Nu s-ar spune că mă vezi pentru prima dată!

– Ești liber, se indignă ea, dar nu voi accepta vreodată să fiu o soluție de înlocuire pentru tine. Nu conta pe mine pentru a te distra, domnule Chandler.

Se smulse din îmbrățișare și fugi în direcția taberei. Wheeler o va proteja.

Stupefiat, Dirk o privi dispărând printre umbrele pădurii, apoi încet, porni spre sat.

***

"Este într-adevăr nemilos!" își spuse Valecia cu mânie, ațintindu-și privirea asupra siluetei exploratorului.

Era la capătul puterilor, dar nu cedă.

Porniseră în a cincea zi de marș, fără să fi ajuns încă la deltă. Toți, cu ochii îndreptați spre orizont, pândeau valurile

dezlănțuite ale "fluviului negru", dar, din păcate, râul șerpuia la nesfârșit. Entuziasmul plecării se transformase treptat într-o profundă descurajare și chiar Wheeler, a cărui bună dispoziție era legendară, afișa acum un aer trist și înfrânt.

Dirk, în capul coloanei, rămânea tăcut. Profilul său, dur și energic, arăta o exasperare crescândă.

Noaptea, singuri sub bolta înstelată, Valecia visa la el: ar fi fost atât de plăcut să se cuibărească la pieptul lui. Ar fi vrut să-l abordeze, dar nu îndrăznea. Cum ar fi întâmpinat-o? Fiecare, neclintit în amorul-propriu, refuza să facă primul pas.

În dimineața următoare, nori groși, de un cenușiu-întunecat se adunară pe cer și căldura umedă deveni foarte repede insuportabilă.

În ciuda oboselii, se grăbiră. În vale, se putuseră pune la adăpost, dar de data aceasta nu se vedea nicio peșteră; erau la bunul plac al furtunii.

Tunetul bubuia în depărtare, mai amenințător ca niciodată.

Pe fața lui Dirk se citea o îngrijorare tainică și tenul bronzat trăda o paloare ciudată.

– Dacă ploaia va fi foarte puternică, râul va ieși din albie, afirmă Wheeler, încruntându-se.

Îngrozită, Valecia își aminti atunci descrierea apocaliptică pe care i-o făcuse fotograful în legătură cu uraganele care devastau regulat regiunea.

– Trecând pe munte, am fi evitat acest gen de probleme... adăugă. Am fi fost deja în canoe.

– Da, pe cale să coborâm porțiunile în care apa curge învolburată, replică Dirk, cu asprime. Oricum am fi fost blocați.

Tânăra fată suporta tot mai greu acest climat de tensiune. Oare de ce se insultau astfel cei doi bărbați? Totuși, făcuseră pace!

– Fără prezența de spirit a lui Dirk, n-am fi scăpat de pirania, remarcă ea, rezemându-se de un copac.

"Hotărât lucru, zeii sunt împotriva noastră", își spuse Valecia, lăsându-se să alunece pe pământ. Cuprinsă de o profundă oboseală, închise ochii, încercând să se izoleze.

– Știu că ești epuizată, declară Dirk blând, dar trebuie să plecăm.

Cât vedeai cu ochii, copaci imenși se îndoiau sub violența vântului.

Valecia ridică pleoapele și își privi îndelung însoțitorul; oboseala care îi adâncise trăsăturile, nu-i zdruncinase hotărârea.

– Credeam că suntem în sezonul secetos, se miră ea. Două furtuni în atât de puțin timp, este surprinzător!

– Nu. În Brazilia, clima este foarte variabilă. Nu rareori furtunile se succed la interval de câteva zile. Mă temeam de o schimbare a vremii, de aceea am accelerat ritmul.

N-aveam intenția să-mi impun voința, sper doar să ajungem repede la "fluviul negru". De asta depinde supraviețuirea noastră.

– Nu-ți face reproșuri, spuse Valecia, înțelegătoare. Dacă jungla este fără milă și natura imprevizibilă, n-ai niciun amestec.

În plus, încă de la plecare am fost toți pe deplin conștienți de riscurile pe care le comporta expediția.

– Sunt sensibil la amabilitatea ta. Dar ce se întâmplă cu importanța imaginii mele? făcu el pe un ton care se voia degajat.

– Iar! exclamă Valecia. Totuși, n-ai de dovedit nimănui, nimic! Wheeler și cu mine ți-am repetat-o atât de des: competența nu-ți este egalată decât de curaj și ne-am pune fără ezitare viețile în mâinile tale. Știu că ești de asemenea bun și generos. Greșeala este omenească; așa că încearcă să fii simplu și să te accepți așa cum ești.

Tăcu, neliniștită. Totul depindea de reacția lui Dirk. Oare îi va acorda încredere? Un cuvânt al lui, doar unul putea s-o frângă, sau s-o mulțumească pe deplin.

Tăcerea instalată între ei deveni apăsătoare.

– Valecia, spuse brusc Dirk, cu o voce frântă de emoție, îți mulțumesc. Trebuie să știi, aceste săptămâni petrecute lângă tine, au fost cele mai fericite din viața mea. N-am sperat vreodată o asemenea fericire. Când totul se va termina, și vom fi în sfârșit în siguranță...

– Nu, îl întrerupse tânăra fată. Taci. Viitorul n-are importanță. Prezentul contează. Strânge-mă foarte puternic în brațe... Cu un gest protector, o luă de umeri și o trase spre el. Calmată, Valecia închise ochii. Rămase acolo îndelung, lipită de acel trup tandru și puternic.

Temerile îi dispăruseră și nimic pe lume nu mai avea importanță. Eșec sau succes, expediția va lua sfârșit. Valecia se va

întoarce la Berkeley, la laborator și la doctorul Green. La rândul său, Dirk va răspunde ofertei unui alt guvern și va pleca în aventură. Dar, deocamdată, nu voia să se gândească la asta. Va avea tot timpul să înfrunte realitatea.

Câteva picături începură să cadă. Mai întâi ușoare și cu întreruperi, se transformară curând într-un potop. Fulgere violente brăzdară orizontul, apoi brusc, tunetul izbucni într-un vacarm asurzitor. După o scurtă ezitare, Dirk ordonă echipei să se retragă spre pădure. Speranța era slabă, dar sub copaci poate vor fi mai în siguranță. Fără să piardă un minut, schimbară direcția spre stânga, pentru a se îndepărta de râu. Înarmați cu cuțite mari, bărbații tăiau, ciopleau, fărâmițau tot ce le bara drumul, dar în zadar: jungla rămânea de nepătruns.

Uzi leoarcă, renunțară și făcură cale-ntoarsă. Drumul îngust care mergea de-a lungul malului poate era încă practicabil.... Ajunseră acolo, dar se dădură imediat înapoi: cursul apei, umflat de ploaie, începuse să se reverse.

Bălăcindu-se în noroi, Valecia se apropie instinctiv de Dirk. Perspectiva de a muri acolo, în acel colț îndepărtat al Amazoniei, o îngrozea. "Totul este pierdut, își spuse, suntem pierduți. Ce va rămâne din noi? Două sau trei articole în ziare...."

– Atenție, ape învolburate! strigă Dirk, încercând să acopere larma înconjurătoare.

Malul nisipos se prăbușea pe alocuri și torentul, furios, transporta trunchiuri de copaci smulși de furtună. Vârtejuri enorme se învârteau la suprafața apei, înghițind panta cu o

viteză vertiginoasă, pentru a merge să se zdrobească într-un zgomot infernal, câțiva metri mai jos.

– Stop, ordonă Dirk, oprindu-se. Așteptați-mă. Să continuăm, ar fi sinucidere. Voi încerca să găsesc o trecere.

Pleca, în clipa în care Valecia îl reținu.

– Totul va fi bine, vei vedea, o asigură strângând-o lângă el. Am văzut și alte furtuni....

– Ai grijă de ea, adăugă, întorcându-se spre Wheeler.

Acesta dădu din cap în semn de încuviințare.

Dirk atinse ușor buzele tinerei fete apoi se îndepărtă.

– Nu te îngrijora, făcu Wheeler luând-o prietenește de braț. Dirk cunoaște jungla: se va descurca în orice situație. Se va întoarce curând. Valecia rămase nemișcată, fără măcar să-și dea seama de lacrimile care-i șiroiau pe față. Un presentiment întunecat o copleșea.

– Îl iubesc, gemu în șoaptă, incapabilă să-și stăpânească teama care o cuprindea.

– Știu. De altfel, îți împărtășește sentimentele. Ar trebui să fii orb să nu observi asta!

Valecia își simți inima tresărind de bucurie.

– S-ar putea să spui adevărul! exclamă ea, sărind de gâtul însoțitorului său.

Nori grei negri alergau încă pe cer și zgomotul tunetului răsuna în depărtare.

– Timpul nu se îmbunătățește atât de repede, nu-i așa? întrebă fata.

– Într-adevăr, admise Wheeler. Păsările au încetat să cânte, este semn rău. Dar n-are rost să-l așteptăm pe Dirk în ploaie. Vino la adăpost; copacul acesta ne va proteja.

O făcu să se așeze pe o piatră plată și puse mâna pe geanta cu provizii.

– Ar trebui să mâncăm, spuse; ești la capătul puterilor. Când se va întoarce Dirk, nu vom avea niciun minut de pierdut.

Îi oferi un pesmet din porumb, dar Valecia, cu un nod în gât de teamă, nu putu înghiți nimic.

"Oare unde este?" se întreba. De cât timp a plecat?

Tupa, care se plimba în lung și lat de-a lungul râului, li se alătură în grabă. Pe chip i se citea o teamă teribilă. Cuvintele îi ieșeau din gură cu un debit rapid și sacadat, care-i făcea discursul aproape de neînțeles.

– Ce spune? întrebă Valecia.

– Râul este în creștere; apa câștigă teren. Nu trebuie să rămânem aici. Grăbește-te.

– Și Dirk, exclamă ea, l-ai uitat?

– Nu te teme, ne va găsi.

– Nu. Ploaia ne va șterge urmele; nu va mai avea niciun reper.

– Fii rezonabilă. Dacă nu ne mișcăm, ne pândește moartea. Singura noastră șansă este să plecăm.

Valecia se supuse. Avea inima grea. Undeva, în furtună, Dirk lupta pentru a-și salva viața. Să fie oare singura care nu dădea dovadă de curaj?

– Foarte bine, murmură, te urmez.

Ca prima dată, se legară cu o coardă. Pe acest relief accidentat, escaladarea putea fi periculoasă. "Și dacă vreunul cade?" se întrebă. Își alungă temerile, încercând să se concentreze asupra instrucțiunilor lui Wheeler.

În fruntea coloanei, el deschidea drumul. Să ocolească apele învolburate se dovedi de nerealizat; nu rămânea decât un singur refugiu: muntele.

– Repede, pe stânci! exclamă Wheeler, întorcându-se spre camarazii săi.

Urcară cu greu panta. Ajunși pe o esplanadă, se opriră puțin. Gânditoare, Valecia inspecta împrejurimile. Curenții de-a lungul râului deveniseră acum îngrozitori și Dirk părea că se evaporase.

Continuară să urce, agățându-se de bine de rău de pereții alunecoși. Un pas, apoi altul... Se clătinau sub puterea vântului.

– Curaj, strigă Wheeler, curând vom fi în afara pericolului.

Ajunseră la o platformă, când Bula scoase un urlet. Tocmai alunecase, antrenându-i pe Tupa și Manuel în apele învolburate. Wheeler și Valecia, ghemuiți, rezistară cu greu greutății care-i trăgea în gol.

Fotograful dezlegă coarda care-i strângea talia și o fixă de o stâncă. Coborî prudent până la marginea fluviului. Întinse brațul și reuși să prindă mâna lui Tupa. Dintr-o mișcare suplă și rapidă, ghidul se cățără pe mal. Puțin după aceea, cei trei bărbați se aflau, bine și sănătoși, pe pământ solid. Dar materialul, luat de curent, nu mai avea nicio șansă să fie recuperat.

Pătrunși de frig, se ghemuiră unii în alții, pentru a aștepta sfârșitul furtunii.

Valecia se strânse lângă Wheeler.

– Crezi că vremea s-ar putea îmbunătăți? îl întrebă, încrucișându-și înfrigurată brațele în jurul umerilor. Din spusele lui Dirk, ploaia poate înceta dintr-o clipă în alta. Măcar de n-ar fi rănit! adăugă, frământată.

– Fii fără teamă, cunoaște bine regiunea. A făcut față unor situații mult mai delicate.

Averse puternice continuau să cadă peste pădure, dar vântul împrăștie treptat norii. După mai multe ore, reapăru soarele.

Valecia, care scruta orizontul se ridică brusc.

– Vino, exclamă ea, cu voce tremurândă. Privește.

Acolo, sub ochii lor, strălucind într-o lumină cu reflexe aurii, "fluviul negru" se întindea impresionant.

Toți tăceau, încremeniți de admirație și Valecia, gânditoare, mulțumi lui Dumnezeu că-i cruțase.

– Eram atât de aproape! Poate am fi mers kilometri de-a lungul lui, fără să știm, declară neîncrezătoare.

– Este posibil, răspunse Wheeler. Oricum, nu este timp de pierdut. Misiunea este probabil în mare agitație și Isabelle, moartă de îngrijorare. Am întârziat atât de mult.

Valecia tăcu și întoarse ușor capul.

– Nu fi mâhnită, o sfătui fotograful, mângâindu-i părul cu prietenie. Dirk nu este pierdut. Ca întotdeauna, va sosi când te vei aștepta mai puțin; n-ar fi prima dată. Imediat ce va ajunge la

punctul nostru de plecare, va merge înainte. Ne va ajunge ușor, cu atât mai mult cu cât distanța este scurtă.

– Oh, Wheeler, exclamă Valecia, lăsându-se să alunece pe pământul ud. Nici să nu te gândești la asta! Nu-l putem abandona fără să știm măcar unde se află! Este imposibil. Poate are nevoie de ajutor.

– Trebuie, răspunse înțelegător Wheeler. Gândește-te că pe aici nu trece niciodată vreo navă. Trebuie să ajungem cât mai repede la Manaus, pentru a anunța autoritățile. Guvernul va organiza trupe de ajutor și va desemna o echipă care va începe imediat căutarea lui Dirk. Dacă ar fi fost în locul nostru, el n-ar fi făcut altceva. Contează pe noi.

– Dar Manaus este la mai multe zile de mers! Cum vrei să supraviețuiască? ripostă Valecia cu violență. Oare ești fără milă?

Luptând împotriva disperării și a mâniei, izbucni în plâns.

– Asumă-ți responsabilitatea asta, bâigui ea printre lacrimi. În ce mă privește, dacă i se va întâmpla o nenorocire, nu te voi ierta niciodată.

Cu un gest extrem de tandru, Wheeler o luă de cot și o ajută să se ridice.

– Te înțeleg, Valecia, murmură, șterge-ți lacrimile. Îl vom găsi, îți promit.

Tânăra fată se supuse fără tragere de inimă, dar își urmă camaradul.

După afirmațiile lui Dirk, "fluviul negru" se vărsa în Branco; merseră de-a lungul lui ore întregi...

Terenul mlăștinos și surpăturile care le blocau trecerile, le făcea mersul anevoios.

La apusul soarelui, Wheeler ceru părerea echipei. Ce să facă: să se oprească momentan, sau să continue?

Fu unanimitate: trebuie să găsească un adăpost. După mai mult de o oră de căutări, descurajați, hotărâră să petreacă noaptea sub un copac. Fiecare se instală cât mai confortabil cu putință, iar Valecia, care treptat se calmase, se întinse lângă fotograf.

Înduioșat, Wheeler o privi dormind. Unica sa ambiție era s-o ducă înapoi bine, sănătoasă.

Capitolul 10

Le trebui trei zile pentru a parcurge distanța care-i despărțea de Rio Branco. Wheeler, care continua spre Manans, îi sfătui pe ghizi să găsească o ambarcațiune pentru a ajunge la Sao Catrimani.

Auzind asta, Valecia se repezi spre fotograf.

– Vreau să merg cu ei, declară ea, pe un ton agitat, te rog!

– Știu că Dirk este în viață, dar....

– Trebuie să mă asigur de asta, îl întrerupse Valecia brusc; îndoiala asta este îngrozitoare. Nu-ți voi fi de niciun folos acolo. Este de-ajuns să anunți autoritățile și să-i telefonezi doctorului Green pentru a-i da raportul expediției. Permite-mi să plec; nu-mi asum niciun risc.

Wheeler se lăsă convins.

– De acord. Trimite-mi un mesaj îndată ce vei dori să părăsești satul. Voi veni să te iau cu avionul.

Profund emoționată, Valecia i se aruncă în brațe.

– Mulțumesc, murmură recunoscătoare.

Se grăbi să ajungă la canoe, unde o așteptau ghizii. Ambarcațiunea se legăna, apoi alunecă încet pe suprafața fluviului. Întoarsă spre Wheeler, Valencia făcea semne largi de adio; de fapt, era doar un la revedere; dar trebuia să-l găsească pe Dirk, chiar dacă el se hotăra să rămână lângă Isabelle....

Puțin după plecare, niște pescari care urcau spre nord, le propuseră să-i ia la bordul bărcii lor. Abandonând piroga, se îmbarcară imediat.

Șase ore mai târziu, se vedea Sao Catrimani. Copii curioși veniră pe chei pentru a-i întâmpina pe călători. Valecia își croi drum prin mulțime și se îndreptă cu pas energic spre căsuța învecinată cu misiunea.

Isabelle stătea în ușă. Când o zări pe tânăra fată, pe față i se zugrăvi o expresie de surpriză, amestecată cu teamă.

– Valecia! Intră repede. Ai nevoie de un întăritor.

Descumpănită, Valecia pătrunse în bucătărie și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Veștile nu sunt bune, spuse luând paharul de coniac pe care i-l întinse Isabelle. Aceasta se încruntă.

– Chandler nu este cu voi?

– Nu.

– Ce i s-a întâmplat?

Valecia oftă, apoi îi relată în amănunt diversele peripeții care marcaseră călătoria.

– Dumnezeule! exclamă tânăra femeie, nu-mi vine să cred.

– Nici mie, murmură Valecia. La drept vorbind, nu știu nici măcar de ce sunt aici; era atât de grăbit să te vadă! Dar trebuia să vin. Aici a început totul pentru mine. În acest sat, mă simt mai aproape de el.

– Îl iubești! exclamă Isabelle, stupefiată.

Cele două femei se priviră îndelung.

– Da, deși îți aparține.

– Așteaptă, reluă însoțitoarea sa, ce-ai spus? Dirk este al meu?

– Sunteți logodiți, nu-i așa?

Isabelle roși.

– Nu, mărturisi ea. Între noi n-a fost niciodată nimic. Avem multe puncte comune, este adevărat; dar dragostea noastră este pur și simplu frățească.

– Și totuși nu avea decât o grabă: să fie lângă tine.

– Cred că înțeleg, spuse Isabelle, gânditoare. În fiecare an, organizăm o serbare pentru aniversarea satului. Dirk este cel care l-a înființat și toți locuitorii doresc prezența sa. Înainte de plecarea voastră, l-am întrebat dacă va participa la ea; mi-a promis să se întoarcă la timp.

În plus, continuă ea entuziasmată, există un alt bărbat în viața mea: Carlos. Ne vom anunța logodna în ziua ceremoniei. Voiam ca Dirk să fie primul care află.

– Așadar, am fost geloasă fără motiv! exclamă Valecia, descumpănită. M-am comportat ca o proastă; acum, l-am pierdut.

– Nu, era o reacție firească. Ai suferit prea mult cu ocazia primei tale despărțiri, te temeai de o experiență de acest gen. Îți ofer prietenia și casa mea este a ta. Orice s-ar întâmpla, vom lupta împreună. Dar Dirk n-a murit, sunt convinsă de asta.

– Acum știu de ce am venit, murmură Valecia, cu un nod în gât de emoție, ești atât de bună!

Isabelle se apropie și o strânse în brațe într-un gest de afecțiune.

– Îmi asum răspunderea ta. Nu te-ai îngrășat, după cum văd.... O supă caldă îți va face foarte bine. Apoi vei face o baie. Dumnezeule, privește-ți părul! Pentru întoarcerea lui Dirk trebuie să fii strălucitoare.

Valecia încercă să zâmbească; o teamă curioasă o copleși. Capul i se învârtea și avea impresia că se afla în echilibru pe marginea unei râpe, gata să se clatine la cel mai mic curent de aer. Oare Isabelle era sinceră, sau voia doar s-o liniștească asupra sorții lui Dirk?

Epuizată, se hotărî să nu-și mai pună întrebări. Se va încrede în noua sa prietenă.

După o masă copioasă, se retrase în camera sa, se dezbrăcă în grabă și se aruncă cu încântare într-un pat moale și parfumat.

***

Două zile de odihnă îi permiseră să-și recapete puterile. Datorită devotamentului prietenei sale, timpul i se păru foarte scurt. Isabelle pleca, venea, trecea de la una la alta, debordând de dragoste și căldură umană. Era imposibil să-i reziști.

"Acum înțeleg mai bine sentimentele lui Dirk, își spuse Valecia rușinată. Ce generozitate!"

A treia zi, se simți complet bine. Se ridică, apoi mâncă rapid pentru a o însoți pe Isabelle la misiune. Toți elevii erau adunați în clasă. Dornică să asiste la lecție, Valecia se instală discret în spatele încăperii. Copiii radiau de bucurie și setea de cunoștințe era de nepotolit. Căutându-l cu privirea pe băiețelul care-i atrăsese atenția cu ocazia primei sale treceri, nu-l văzu nicăieri.

– Unde este Tato? întrebă când se termină lecția.

– Îți amintești de el! se miră Isabelle, în timp ce clasifica lucrările. Tatăl său este foarte bolnav și nu mai părăsește spitalul. Îl vei întâlni când îmi voi face vizita.

Valecia simți un nod în gât.

– Ce se va întâmpla cu el după moartea tatălui său?

– Va merge la sora Louise; este adevărat, n-o cunoști. Se ocupă de orfani, acolo sus, în căsuța galbenă. Dirk își asumă toate cheltuielile. Mortalitatea a scăzut considerabil de la sosirea noastră.

– Oamenii aceștia sunt atât de nenorociți!

– Într-adevăr. Dar urmează-mă; dispensarul nu este departe.

Trei pacienți, printre care tatăl lui Tato, o așteptau pe Isabelle. Trăsăturile bătrânului bărbat reflectau o suferință

acută, dar în privirea îndreptată asupra fiului său, strălucea o nespusă mândrie.

Îndată ce o văzu, Tato se aruncă de gâtul Valeciei.

– N-ai uitat-o pe domnișoara Jordan, făcu Isabelle ciufulindu-i părul.

– Mi-a vorbit despre dumneavoastră, spuse tatăl. Sunteți tânăra persoană care-l însoțea pe domnul Chandler.

– Engleza dumneavoastră este perfectă, remarcă Valecia, surprinsă.

– N-am niciun merit. Părinții mei erau misionari; mi-am făcut studiile în America. Totuși, am ales să trăiesc printre ai mei.

Tăcu, slăbit.

– Să-l lăsăm să se odihnească, declară Isabelle, învelind bolnavul. Tânăra femeie care este alături va naște în câteva ore, tatăl trebuie să fie pregătit.

Aranjară un pat de campanie într-o mică firidă.

– Tatăl lui Tato este condamnat? întrebă Valecia.

– Din păcate. Nu mai este nimic de făcut.

Emoționată, tânăra fată ieși pentru a lua aer. Tupa, care discuta cu un indigen, îi zâmbi cu amabilitate. Valecia începea să cunoască mai bine acest popor și se atașa de el cu fiecare zi ce trecea.

Se îndreptă spre liziera junglei și se așeză pe o buturugă. Natura, scăldată într-o lumină caldă și pătrunzătoare, degaja pace. Un covor de iarbă moale acoperea solul și ici și colo se înclinau sub mângâierea brizei, arbori uriași se înălțau spre cer.

La picioarele cascadei, râul curgea liniștit și nesfârșit. Lângă mal, indieni, înarmați cu arcuri și săgeți, urmăreau pești cu reflexe argintii. Deodată, în liniștea pădurii răsună sirena unei mici ambarcațiuni care aluneca de-a lungul fluviului.

Valecia închise ochii. O cuprinse o imensă tristețe. "Dirk unde ești? spuse în șoaptă. Întoarce-te la mine".

În acea clipă, o mână i se așează pe umăr: Tato o privea. Spontan, se cuibări în brațele ei. Rămaseră astfel mult timp, strânși unul lângă celălalt.

Valecia se înfioră; nori mari întunecați acopereau treptat piscurile munților. Oare era semnul unei noi furtuni? "Nu, se rugă în sinea ei, nu înainte de a-l fi găsit pe Dirk!"

Își stăpâni lacrimile și strânse copilul la piept.

– Să mergem, spuse încet; probabil Isabelle ne așteaptă.

Tato n-o înțelese, dar o urmă încrezător.

Bebelușul se născu odată cu ploaia. În încăperea vecină, bătrânul bărbat își aplecă încet capul, apoi adormi pentru totdeauna. Copilul, agățat de brațul tatălui său, suspina, profund tulburat. Impresionată, Valecia îi mângâie cu tandrețe părul.

– Lasă-l, o sfătui Isabelle, își va recăpăta foarte repede pofta de viață. Este atât de tânăr!

Valecia, care nu împărtășea deloc optimismul Isabellei, părăsi spitalul.

Calmul naturii o liniști. Oare va reuși să se obișnuiască din nou cu civilizația? Nu era sigură...

Printre arbori, o suprafață netedă și strălucitoare scânteia sub razele soarelui. Îndepărtând tufișurile, Valecia înainta ezitând. Brusc, se opri uimită: în fața ei într-un spațiu închis de verdeață, se ascundea un mic iaz.

Liniștea lacului, îi aminti alte locuri, alte clipe... Atunci, fusese atât de fericită!

Se așeză pe mal.

Niciun sunet, nicio adiere. Nimic nu venea să tulbure acel loc fascinant. Un miros de pământ ud plutea în aer, amestecându-se cu parfumul greu și amețitor al florilor de iasomie.

Brusc, tânăra fată tresări; tocmai trosniseră niște crăcuțe... Neliniștită, se întoarse repede. Dirk se afla în fața ei. Consternată o clipă, își reveni foarte repede. Sări în picioare și, nebună de bucurie, se repezi spre tânărul bărbat.

– Valecia, spuse acesta în șoaptă.

– Dirk, tu ești! Spune-mi că nu visez!

I se agăță de gât și-și afundă fața în umărul său.

– Oh, draga mea, murmură Dirk, tulburat, în sfârșit tu!

– Te rog, povestește-mi, ce ți s-a întâmplat? Furtuna, care era în toi, nu ne-a permis să te așteptăm; a trebuit să continuăm. Ca o culme a ghinionului, treceam apele învolburate, când materialul a căzut în apă... În ziua următoare, Wheeler și Tupa au pornit să te caute; nu erai nicăieri.

Tăcut, Dirk o acoperea cu sărutări.

– Am descoperit o trecere, începu el. Imediat, m-am întors din drum să vă anunț.

Vă regăsisem, când un copac s-a prăbușit peste mine. Lovit, mi-am pierdut cunoștința.

Ridicând ochii, Valecia remarcă bandajul pe care-l purta tânărul bărbat.

– Ești rănit! exclamă ea.

– Nu este grav, o asigură Dirk zâmbind. Când mi-am revenit, continuă el, v-am căutat, dar dispăruserăți. Am presupus că erați în căutarea unui adăpost, sau cel puțin a unui teren mai uscat. Eram sigur că Wheeler va lua situația în mână. Eu nu puteam rămâne în apropierea râului. Am mers ore întregi înainte de a găsi un loc în care să petrec noaptea. Când m-am trezit, ploaia încetase, vremea se limpezise și Rio Negro era la picioarele mele. Era gata să plec, când mi-a atras atenția o pată de culoare, batista ta zăcea lângă apă... Poate opriserăți o ambarcațiune. Nu-mi rămânea decât un lucru de făcut: să vă urmez exemplul.

– Și? întrebă Valecia, sorbindu-i cuvintele.

– Dacă ai fi văzut acea ambarcațiune! Fără radio, cu un motor aproape distrus... Începusem să disper, când o patrulă ne-a dublat; m-au luat și m-au debarcat la confluența lui Rio Branco. Acolo, am luat vedeta care făcea traversarea până la Sao Catrimani. Iată, știi totul.

Adâncindu-și ochii de un albastru-închis în cei ai însoțitoarei sale, reluă:

– În timpul furtunii, am crezut că înnebunesc. Mă gândeam la clipele minunate pe care le-am împărțit și le credeam pierdute pentru totdeauna. N-aveam decât o idee: să te revăd.

Atunci am jurat să nu te mai părăsesc.

Valecia se cuibări strâns lângă el.

– Am ținut să fiu aici, mărturisi Valecia în șoaptă. Printre acești oameni pe care-i iubești atât de mult. Isabelle m-a ajutat foarte mult. Nu s-a îndoit niciun minut de întoarcerea ta. Dirk, ține-mă lângă tine.

– Te ador, îi șopti el, mângâindu-i părul bogat și mătăsos. Mi-am imaginat deseori această clipă.

Valecia îl privea înnebunită de fericire. Îi mângâia încet ceafa puternică și energică.

– Dragostea mea, îi murmură el la ureche, este atât de mult timp....

– Prea mult, repetă Valecia.

De ce această confuzie, toate aceste clipe pierdute? Dirk era acolo, viu. Nu-l va mai lăsa să-i scape.

– Suntem făcuți unul pentru altul, pentru totdeauna, afirmă bărbatul, atrăgând-o pe nesimțite spre sol.

Întinsă lângă el, Valecia pierdea treptat cunoștința naturii înconjurătoare. Trupul îi ardea de dorință și se lipi de cel al lui Dirk.

– Așteaptă, îi șopti acesta, îndepărtându-se ușor pentru a-i descheia corsajul, lasă-mă să te privesc.

Ochii săi ațintiți asupra pieptului rotund și ferm al Valeciei, străluceau de admirație de-abia stăpânită. Cu un gest extrem de tandru, puse mâna pe un sân și-l sărută cu pasiune, apoi își afundă capul între cei doi sâni.

Gemând de plăcere, tânăra fată se arcui.

Hainele scoase în grabă, zăceau acum toate lângă ei.

Buzele lui Dirk, calde și senzuale, întârziară îndelung pe pielea goală a Valeciei, intensificându-i dorința, pe care nu mai putea să și-o stăpânească.

– Te rog, îi șopti, gâfâind.

– Te doresc, oftă Dirk îmbrățișând-o cu pasiune și te iubesc.

– Și eu te iubesc, murmură ea.

Trupurile li se uniră cu înflăcărare. Apoi, ca un val supus fluxului și refluxului, dorința li se potoli și treptat se domoli.

Lacrimi de bucurie curgeau pe obrajii Valeciei. Cu o mișcare suplă, îl îmbrățișă pe Dirk, strângându-se din nou lângă el.

– Nu mi te pot imagina cu un altul, făcu el brusc. Am înțeles-o văzându-te cu Lopa. De aceea te-am urmărit în pădure. În noaptea aceea, eram gata să-l omor.

– Așadar știi pentru ce eram geloasă pe Isabelle.

– Isabelle! Dar între noi n-a fost nimic vreodată!

– Mi-ai vorbit despre un sentiment foarte puternic și am dedus că erai îndrăgostit de ea. Oh, iartă-mă că m-am îndoit de tine.

Valecia fu străbătută de un lung frison; nu putea rezista mult contactului cu acel trup energic și musculos. Își îmbrățișă cu pasiune însoțitorul și degetele sale, nerăbdătoare, se apăsară pe șoldurile lui.

Dirk o sărută și răspunse înflăcărat mângâierilor sale.

Unirea fu pasionată, dar lentă și senzuală.

Valecia se cuibări toată lângă Dirk. Nu se putea hotărî să-l părăsească. Și totuși.... Cu prețul unui imens efort, se smulse încet din brațele lui.

– Când ai știut că mă iubești? îl întrebă curioasă.

– Imediat. Îți amintești de acea primă dimineață la Rio, în sufrageria hotelului? N-am rezistat caracterului tău fermecător... declară malițios Dirk.

– Oh tu! exclamă Valecia.

– Te tachinez, precizează exploratorul, sărutând-o ușor pe frunte. Dar acum am dreptul: ești a mea. Îndrăznești să pretinzi contrariul?

– Nu pot să neg, acceptă Valecia, visătoare.

Luna răsărise, umplând cerul cu strălucirea sa. Razele cădeau perpendicular pe silueta lui Dirk, punându-i în valoare profilul cu trăsături energice.

– Vei împărți viața cu mine? întrebă el brusc.

"Ar fi atât de ușor să spun da", se gândi Valecia. Dar la ce bun să se amăgească?

Nu-i era de-ajuns să-i fie alături, își dorea să devină soția lui. Ori, el nu vorbise niciodată despre căsătorie.

– Nu știu, îi răspunse încet.

– Ești cea mai adorabilă femeie pe care am întâlnit-o, dar și cea mai complicată. Singura mea dorință este să te iubesc. Acceptă-mă de soț, Valecia.

Tânăra fată nu avu timp să răspundă: Dirk pusese stăpânire pe buzele sale.

– Nu știu ce ne rezervă viitorul; totuși, sunt sigur de un lucru: nu pot trăi fără tine, adăugă bărbatul, grav.

Valecia se simți cuprinsă de o încântătoare stare de bine.

– Te-ai gândit bine?

– Dumnezeule! Ce trebuie să fac pentru a te convinge?

– Începe prin a mă săruta, murmură calm Valecia.

Tandru îmbrățișați, se îndreptară spre sat.

– Trebuie să mă grăbesc, spuse Valecia. Tato probabil mă așteaptă. I-am promis că mă întorc foarte repede.

– Tato? se miră Dirk.

– Da, tatăl său a murit ieri după-amiază. Nu-l știi? Nu mai are pe nimeni pe lume. Aș vrea atât de mult să-l păstrez lângă mine.

– Legile acestei țări sunt foarte stricte și nu este indicat să fie despărțit de mediul în care a crescut. Este o decizie care nu trebuie luată cu ușurință.

– Sunt conștientă de asta, admise Valecia.

– Aud copiii; Isabelle nu trebuie să fie departe.

– Oh, lasă-mă să-i anunț vestea, exclamă tânăra femeie, punându-și tandru capul pe umărul însoțitorului său.

– Cu plăcere, spuse acesta malițios. În ce mă privește, le voi trimite un mesaj lui Wheeler și doctorului Green, pentru a-i liniști. Nu uita să-ți anunți părinții. Le vom trimite bilete de avion îndată ce vom stabili data căsătoriei.

– Mulțumesc, Dirk, răspunse Valecia, impresionată de acest gest. Wheeler a fost atât de bun cu mine; am putea să-l invităm și pe el, ce crezi?

– Mă încred în tine. Ești regina serbării și tu decizi, afirmă Dirk zâmbindu-i.

Valecia era în culmea fericirii.

– În schimb, adăugă brusc exploratorul, luna noastră de miere ar putea să fie întârziată...

– Oh, nu! exclamă repede tânăra fată. Oare ce mai ai să-mi anunți?

– Nimic grav, liniștește-te. Doar o împrejurare neprevăzută. Dar dacă nu dorești să vizitezi Columbia ...

– Explică-te.

– Guvernul american mi-a propus să conduc o expediție în junglă. Este vorba să găsesc o mină de smaralde. La început, n-am fost entuziasmat, dar până la urmă am semnat. De altfel, le-am vorbit despre tine; sunt întru totul de acord să participi la lucrările noastre. Ce crede eminentul nostru geolog?

Uluită, Valecia încremeni pe loc.

– Iartă-mă, poți să repeți?

Dirk rămase mut.

– Încă o dată, hotărăști soarta celorlalți! Totuși era mai simplu să mă informezi înainte! Cine-ți spune că doresc să merg să râcâi pământul într-o regiune neexplorată, după tot ce tocmai am trăit? Știi ce doresc? Să schimb mediul și clima. Dar, bineînțeles, nu ți-a trecut asta prin minte.

Dirk o asculta stupefiat.

– Îmi pare rău. Doream atât de mult să te fac părtașă la această nouă aventură! Dar nu te supăra: decizia îți aparține.

"Nu se va schimba niciodată", își spuse ea, resemnată.

– Totuși, ideea mi se pare interesantă, exclamă pe un ton detașat.

Veneția sau Bogota, ce importanță avea? Cu condiția ca Dirk să-i fie alături.

– Crezi că înainte de plecare, ne vom bucura de o clipă de intimitate? reluă Valecia, malițioasă. Până acum au fost rare. Amazonia nu oferea decât un confort relativ.... poate că o cameră într-un hotel....

O gropiță se formă în colțul gurii lui Dirk și, cu un gest tandru, o strânse pe Valecia la piept.

– Tot ce vei vrea, draga mea, făcu el, radiind de bucurie. Acum, răspunde-mi: ești fericită?

Răvășită de emoție, Valecia nu putu decât să dea din cap; dar în privirea sa, luminată de pasiune, străluceau mii de stele.

Sfârșit